

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2023/111

z dnia 18 stycznia 2023 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

- (1) 30 listopada 2021 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji („państwo, którego dotyczy postępowanie”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej 18 października 2021 r. przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym („skarżący” lub „koalicja”). Skargę złożono w imieniu przemysłu Unii zajmującego się kwasem tłuszczowym w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego istotnej szkody, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.
- (3) 13 maja 2022 r. Komisja wszczęła dochodzenie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾.

1.2. Zainteresowane strony

- (4) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja wezwała zainteresowane strony do skontaktowania się z nią w celu wzięcia udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja wyraźnie poinformowała skarżącego, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących oraz władze Indonezji, a także znanych importerów i użytkowników o wszczęciu dochodzenia oraz zaprosiła te podmioty do udziału.
- (5) Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia dochodzenia oraz złożenia wniosku o posiedzenie wyjaśniające przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach w sprawie handlu.
- (6) Przeprowadzono posiedzenia wyjaśniające z producentem biodiesla Campa Iberia SAU („Campa”) i jego przedsiębiorstwem powiązanim IM Biofuel Italy S.r.l. („IMBI”) (zwanymi łącznie „Campa/IMBI”) oraz objętym próbą producentem unijnym AAK AB („AAK”).

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji (Dz.U. C 482 z 30.11.2021, s. 5).

⁽³⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydijnego dotyczącego przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji (Dz.U. C 195 z 13.5.2022, s. 11).

1.3. Uwagi dotyczące wszczęcia postępowania

- (7) Komisja otrzymała uwagi dotyczące wszczęcia postępowania od producentów eksportujących: przedsiębiorstwa P.T. Musim Mas („Musim Mas”) i powiązanego z nim przedsiębiorstwa eksportującego P.T. Intibenua Perkasatama („IBP”) (zwanych łącznie „Grupą Musim Mas”), P.T. Wilmar Nabati Indonesia („Wilmar”), P.T. Nubika Jaya i P.T. Permata Hijau Palm Oleo (zwanych łącznie „Grupą Permata”) oraz rządu Indonezji.
- (8) Według Grupy Musim Mas, przedsiębiorstwa Wilmar i rządu Indonezji definicja produktu objętego dochodzeniem zawarta w skardze była zbyt szeroka, ponieważ obejmowała kwasy tłuszczowe, które nie były przedmiotem skargi (takie jak kwas tłuszczowy wykorzystywany do produkcji biodiesla, kwasy palmitynowe stosowane w produkcji pasz, roślinny kwas oleinowy stosowany w żywności oraz kwasy tłuszczowe pochodzące z oleju kokosowego). Zdaniem rządu Indonezji brak prawidłowego określenia przez skarżącego zakresu produktu w skardze miałby wpływ na ważność skargi i uzasadnienie wszczęcia dochodzenia.
- (9) Wysłano również twierdzenie, że ze względu na szeroką definicję produktu objętego dochodzeniem dane zawarte w skardze (dotyczące m.in. produkcji, mocy produkcyjnych, zatrudnienia, sprzedaży, udziału w rynku, zysku, związku przyczynowego i przemysłu Unii) były niekompletne, ponieważ zostały zebrane jedynie w odniesieniu do tych rodzajów kwasu tłuszczowego, na których skupił się skarżący.
- (10) Ponadto Grupa Musim Mas i przedsiębiorstwo Wilmar były zdania, że przywóz z Indonezji został w skardze zawyżony, ponieważ obejmuje on kwas tłuszczowy przywożony do Unii do celów produkcji biodiesla oraz inne kwasy tłuszczowe, które nie są wykorzystywane w żywności, kosmetykach, środkach higieny osobistej i produktach leczniczych, takie jak kwasy palmitynowe. W rezultacie konsumpcja i udział w rynku wskazane w skardze nie były prawidłowe.
- (11) Ponadto argumentowano, że cena przywozu z Indonezji wskazana w skardze była zaniżona, ponieważ uwzględniała tańszy kwas tłuszczowy produkowany z odpadów i produkty uboczne, które są wykorzystywane do produkcji biodiesla. W związku z tym marginesy podcięcia również nie były prawidłowe.
- (12) Ponadto zdaniem Grupy Musim Mas i rządu Indonezji z powodu problemów związanych z produktem objętym postępowaniem i produktem podobnym wszczęcie dochodzenia opierało się na niewiarygodnych, niepełnych i niedokładnych informacjach. Co za tym idzie, dochodzenia dotyczą te same problemy co skargi, w związku z czym powinno ono zostać zakończone.
- (13) Definicję produktu zawartą w skardze i w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania oparto na informacjach dostępnych skarżącemu w chwili przygotowywania i składania skargi. W tym czasie nie było informacji o tym, że zdefiniowany produkt może obejmować rodzaje kwasu tłuszczowego, które nie są produkowane przez przemysł, w którego imieniu złożono skargę. Kwestia ta wysunęła się na pierwszy plan po wszczęciu postępowania i została odpowiednio uwzględniona, jak wyjaśniono poniżej w motywach 91–102 i 108–124. Jeżeli chodzi o zawarte w skardze dane dotyczące szkody, zarzuty streszczone w motywie 9 są niezgodne ze stanem faktycznym lub wynikają z nieporozumienia. Dane dotyczące szkody przedstawione w skardze dotyczą produktu objętego postępowaniem. Definicję produktu oparto na produkcie wytwarzanym przez skarżącego i odzwierciedlono w niej zakres produktu, który był przedmiotem skargi. Podstawę analizy szkody stanowił zakres produktu, który był przedmiotem skargi; skarżący chciał objąć dochodzeniem właśnie ten produkt. W związku z tym dane zawarte w skardze dotyczące analizy szkody były kompletne, co potwierdzono w dochodzeniu.
- (14) Dane liczbowe dotyczące przywozu z Indonezji przedstawione w skardze opierały się na informacjach dostępnych wówczas skarżącemu. Komisja starannie zbadała dokładność i adekwatność informacji przedstawionych przez skarżącego i doszła do wniosku, że poszczególne rodzaje kwasów tłuszczowych mają te same podstawowe cechy, co oznacza, że należą do tej samej kategorii produktów. Jednocześnie podstawowe cechy produktu objętego postępowaniem pozwoliły na oddzielenie go od innych rodzajów produktu w takim stopniu, że może zostać uznany za odmienny i należący do innej kategorii kwasu tłuszczowego. Na etapie wszczęcia postępowania wydawało się zatem, że definicja produktu zaproponowana przez skarżącego spełnia wszystkie odpowiednie wymogi ustawowe.
- (15) Nie podważa tego fakt, że informacje i dowody zebrane po wszczęciu postępowania dały podstawę do uściślenia zakresu produktu, jak również do odpowiedniego wyłączenia produktu, jak określono w motywach 94–124. Dane zawarte w skardze były zgodne z wyjaśnieniami przedstawionymi przez Komisję w motywie 91. W związku z powyższym argumenty te zostały odrzucone.

- (16) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że skarga nie zawierała wystarczających dowodów na poparcie ustalenia istotnej szkody dla producentów unijnych lub zagrożenia taką szkodą. W szczególności zaznaczono, że nie odnotowano szkody w odniesieniu do produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych oraz że zatrudnienie i inwestycje wzrosły i nie wykazują żadnej szkody. Ponadto przedstawiono argument, że zarzuty dotyczące podjęcia cenowego zawarte w skardze nie są rozstrzygające, ponieważ producenci unijni znacznie podnieśli swoje ceny sprzedaży. Stwierdzono również, że skarga nie zawierała danych dotyczących rentowności skarżącego. Dodatkowo zaznaczono, że nie występowało również zagrożenie szkodą, ponieważ indonezyjskie moce produkcyjne były zawyżzone, a popyt krajowy wzrastał.
- (17) Komisja przypomina, że art. 5 ust. 2 rozporządzenia podstawowego dotyczy wymogu, aby skarga zawierała dostępne składającemu informacje na temat zmian w wielkości przywozu produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, jego wpływ na ceny produktu podobnego na rynku unijnym i wpływ na przemysł unijny, zgodnie z istotnymi czynnikami i wskaźnikami (niekoniecznie wszystkimi) oddziałującymi na stan tego przemysłu wymienionymi w art. 3 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego. Nie wszystkie czynniki muszą wykazywać pogorszenie, aby ustalona została istotna szkoda.
- (18) W tym względzie w skardze wykazano ogólną szkodliwą tendencję zarówno w zakresie wskaźników makroekonomicznych, jak i w zakresie wskaźników mikroekonomicznych. W analizie wskazano na spadek produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych. W odniesieniu do wzrostu cen sprzedaży producentów unijnych Komisja uznała, że taki wzrost nie byłby wystarczający, aby zakwestionować argumenty skarżących o podjęciu cenowym, oraz że częściowo odzwierciedlał on wzrost kosztów surowców. Jeżeli chodzi o informacje na temat rentowności skarżącego, stwierdzenie przedsiębiorstwa Wilmar było niezgodne ze stanem faktycznym. Skarga zawierała wystarczające informacje – w postaci wskaźników – dotyczące negatywnych zmian marż zysku przemysłu Unii. Informacje te uznano za poufne ze względu na ograniczoną liczbę skarżących i wspierających producentów unijnych oraz wysoką wrażliwość takich danych z biznesowego punktu widzenia. W skardze określono ponadto, że przyczyna wzrostu inwestycji nie była związana ze zwiększaniem mocy produkcyjnych, lecz z krajowymi wymogami środowiskowymi. Chociaż zatrudnienie wzrosło w niewielkim stopniu, Komisja uznała, że ogólnie skarga zawierała wystarczające dowody wskazujące na istnienie sytuacji szkodliwej dla przemysłu Unii. Ponadto, jeżeli chodzi o indonezyjskie moce produkcyjne i popyt krajowy, skarżący przedstawił dowody na to, że indonezyjska produkcja była większa niż popyt i konsumpcja na poziomie lokalnym. Co więcej, niższy poziom mocy produkcyjnych i rosnący popyt krajowy nie byłyby wystarczające, aby zanegować istnienie istotnej szkody. W związku z powyższym argumenty te zostały odrzucone.
- (19) Grupa Musim Mas i przedsiębiorstwo Wilmar twierdziły również, że skarga nie była reprezentatywna dla unijnej produkcji kwasu tłuszczowego, ponieważ nie zawierała żadnych danych od unijnych producentów biodiesla, którzy również produkują kwasy tłuszczowe w znacznych ilościach.
- (20) W tym względzie Komisja odnotowuje, że kwas tłuszczowy wytwarzany jako produkt uboczny w produkcji biodiesla nie został objęty zakresem dochodzenia. Nota wyjaśniająca ten punkt została włączona do akt przez Komisję 21 stycznia 2022 r. Nie było zatem problemu z reprezentatywnością przemysłu Unii w skardze. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (21) Grupa Musim Mas i przedsiębiorstwo Wilmar twierdziły również, że producenci unijni, którzy byli powiązani z indonezyjskimi producentami kwasu tłuszczowego lub malezyjskimi eksporterami kwasu tłuszczowego do Unii, powinni zostać wyłączeni z definicji przemysłu Unii, ponieważ takie przedsiębiorstwa znajdowały się w sytuacji konfliktu interesów i w tym przypadku stwierdzono, że Komisja powinna ponownie ocenić, czy pozostali skarżący osiągnęliby niezbędny próg do złożenia skargi.
- (22) Komisja zauważa, że w analizie przeprowadzonej przed wszczęciem postępowania nie znaleziono powodu wyłączenia któregokolwiek z producentów w Unii. W odniesieniu do producentów unijnych powiązanych z malezyjskimi eksporterami kwasu tłuszczowego Grupa Musim Mas i przedsiębiorstwo Wilmar nie wyjaśniły, jaki jest charakter domniemanego „konfliktu interesów”, dlaczego miałby on stanowić podstawę wyłączenia tych producentów z definicji przemysłu Unii oraz jaka byłaby podstawa prawna takiego wyłączenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (23) Grupa Musim Mas była również zdania, że rządy Malezji i Indonezji przyjęły podobną politykę w zakresie należności celnych wywozowych dotyczących surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych, a jeśli polityka ta spowodowała szkodę dla przemysłu Unii, to dochodzenie powinno również objąć Malezję. Ponadto stwierdzono, że celem skarżącego było zablokowanie przywozu z Indonezji z korzyścią dla przedsiębiorstw malezyjskich, które są powiązane z producentami unijnymi.

- (24) W skardze oceniono przywóz z Malezji. Jak wynika z informacji dostępnych skarżącemu, wielkość przywozu z Malezji była jednak znacznie niższa niż wielkość przywozu z Indonezji i odnotowała niewielki spadek w okresie od 2018 r. do marca 2021 r. Co więcej, przywóz z Malezji odbywał się po cenie wyższej niż cena docelowa przemysłu Unii i nie mógł spowodować żadnej szkody. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (25) Grupa Musim Mas i przedsiębiorstwo Wilmar twierdziły również, że skarżący niesłusznie przypisał całą domniemaną szkodę poniesioną przez przemysł Unii przywózowi z Indonezji. Ponadto Grupa Musim Mas była zdania, że na jakikolwiek związek przyczynowy między domniemaną szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem z Indonezji wpływ miały również kwestie wymienione w motywie 8. Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że związek przyczynowy, który usiłowano wykazać w skardze, naruszyły inne przyczyny szkody, takie jak: 1) zwiększenie udziału głównego surowca producentów unijnych – łożu – w produkcji biopaliw, 2) wpływ pandemii COVID-19 na sektory motoryzacyjne, 3) nieefektywność przemysłu Unii spowodowana brakiem inwestycji w nowatorski i lepszy sprzęt, 4) wyniki przemysłu Unii w zakresie terminowości i jakości, 5) nadmierne koszty produkcji wynikające z zawyżonych kosztów pracy, 6) niekorzystne położenie geograficzne zakładów produkcyjnych, które zwiększyło koszty dostępu do surowców i wpłynęło na możliwości wywozu, oraz 7) zmiany w przepisach, w tym wejście w życie wymogów prawnych dotyczących 3-MCPD.
- (26) Skarga zawierała analizę innych czynników, które mogły mieć wpływ na związek przyczynowy między domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych z Indonezji a szkodliwą sytuacją przemysłu Unii, tj. inny przywóz, koszt surowców i wywóz dokonywany przez przemysł Unii. Żaden z pozostałych czynników nie osłabił jednak związku przyczynowego, o którym mowa w skardze. Były to wystarczające dowody dostępne skarżącemu, wskazujące na to, że widoczna istotna szkoda nie została spowodowana przez inne czynniki. W toku dochodzenia zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie bardziej szczegółowych argumentów dotyczących innych czynników, które mogły mieć wpływ na związek przyczynowy i które są oceniane przez Komisję.
- (27) Grupa Musim Mas stwierdziła również, że ze względu na błędną definicję produktu objętego postępowaniem i odpowiadającego mu produktu podobnego w skardze nie uwzględniono interesu Unii w odniesieniu do producentów, użytkowników i importerów kwasów tłuszczowych, którzy nie konkurują z kwasami tłuszczowymi produkowanymi przez skarżącego (takich jak unijny przemysł biodiesla i konsumenci przywożonych kwasów tłuszczowych, które nie są wykorzystywane w żywności, kosmetykach, środkach higieny osobistej i środkach farmaceutycznych, w tym kwasów palmitynowych i kwasów tłuszczowych produkowanych z oleju kokosowego).
- (28) W art. 5 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie wymaga się od skarżącego uwzględnienia w skardze informacji na temat interesu Unii, a test dotyczący interesu Unii nie jest istotny dla wszczęcia dochodzenia. W każdym razie, jak stwierdzono w motywie 20, kwas tłuszczowy wytwarzany jako produkt uboczny w produkcji biodiesla nie był objęty skargą/dochodzeniem.
- (29) Zdaniem przedsiębiorstwa Wilmar skarga nie zawierała dostatecznych dowodów uzasadniających zastosowanie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. W szczególności przedsiębiorstwo stwierdziło, że opłata wywozowa, wprowadzona w celu finansowania Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych, służyła jako uzasadniony podatek generujący dochód od konkurencyjnych towarów, a zarzut skarżącego, że opłata wywozowa powodowała zakłócenia cen surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych, był nieuzasadniony. Ponadto jego zdaniem w skardze nie wykazano, że należności celne wywozowe i opłata wywozowa działają jako podwójny system, który stanowił ograniczenie wywozu, oraz że domniemana cena maksymalna surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych oraz system przetargów organizowanych przez przedsiębiorstwa państwowe pod nazwą P.T. Perkebunan Nusantara (zwane łącznie „PTPN”) nie powodowały obniżenia krajowych cen surowego oleju palmowego. Ceny akceptowane przez PTPN wynikały z przetargów konkurencyjnych, przy czym system przetargów stanowił przejrzysty mechanizm cenowy podobny do innych rynków giełdowych. Według PTPN nie było dowodów na celowe sztuczne zaniżanie cen przez te przedsiębiorstwa. PTPN prowadzą sprzedaż na rzecz oferentów, którzy zaoferowali najwyższą cenę, a ceny, które mogą uzyskać w przetargach publicznych, zależą nie tylko od ceny, po której chciałyby sfinalizować sprzedaż, ale także od ceny, którą nabywcy są skłonni zapłacić. Dlatego przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że cena ostatecznie zaakceptowana przez PTPN była ceną rynkową, odzwierciedlającą podaż i popyt w Indonezji. Ponadto fakt, że ceny surowego oleju palmowego w Indonezji były niższe niż na innych rynkach międzynarodowych, nie świadczy o sztucznym zaniżaniu cen, ponieważ Indonezja jest największym producentem surowego oleju palmowego na świecie. Stwierdzono także, że domniemane różnice cenowe między krajowymi a międzynarodowymi cenami surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych wynikały z błędnych przesłanek, ponieważ skarżący zastosował dwie różne i niespójne wartości odniesienia, tj. cenę krajową w Malezji w odniesieniu do surowego oleju palmowego i ceny CIF w porcie w Rotterdamie w odniesieniu do surowego oleju z nasion palmowych. Według przedsiębiorstwa Wilmar i Grupy Musim Mas skarżący powinien był zastosować jedną wartość

odniesienia w odniesieniu do zarówno surowego oleju palmowego, jak i surowego oleju z nasion palmowych. Przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że domniemane różnice w cenie wynoszące 14 % w przypadku surowego oleju palmowego i 11 % w przypadku surowego oleju z nasion palmowych nie osiągnęły progu „znacznie niższej” ceny wymaganego w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.

- (30) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Od skarżącego nie wymagano wykazania, że należności celne wywozowe i opłata wywozowa działają jako podwójny system, który stanowi ograniczenie wywozu. Należności wywozowe są jednym z zakłóceń handlu surowcami wymienionych w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Jeżeli chodzi o wartości odniesienia, skarżący zastosował najbardziej reprezentatywną dostępną mu wartość odniesienia, która została uznana za właściwą przez Komisję na etapie skargi. Ponadto Komisja ustaliła, że w tym przypadku różnica w cenie przedstawiona w skardze była „znaczenie niższa” w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (31) Zdaniem Grupy Permata skarżący popełnił błąd, twierząc, że celem należności celnych wywozowych było wsparcie realizacji indonezyjskiej polityki służącej przestawieniu gospodarki indonezyjskiej na produkcję towarów o wysokiej wartości, takich jak wyroby oleochemiczne. Według Grupy Permata należności celne wywozowe zostały wprowadzone w konkretnym celu, jakim było zabezpieczenie lokalnego zapotrzebowania na olej kuchenny i zapewnienie stabilności jego cen. Dlatego też Grupa Permata stwierdziła, że nie wystąpiły zakłócenia handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, ponieważ należności celne wywozowe nie zostały opracowane ani wprowadzone w celu utrzymania cen surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych na sztucznie niskim poziomie z korzyścią dla wyrobów oleochemicznych.
- (32) Komisja zauważyła, że w analizie dotyczącej istnienia zakłóceń handlu surowcami uwzględnia się wpływ zakłóceń na cenę surowców, niezależnie od celu środków powodujących zakłócenia. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (33) Podsumowując, Komisja przypomniała, że z przewidzianego w przepisach prawa standardu dowodowego wymaganego do złożenia skargi jasno wynika, że ilość i jakość informacji zawartych w skardze nie są takie same jak te wymagane do dokonania ostatecznego ustalenia na zakończenie dochodzenia. Jak wyjaśniono w motywie 13, na etapie wszczęcia postępowania uznano, że definicja produktu zaproponowana przez skarżącego spełnia wszystkie odpowiednie wymogi ustawowe. Istnienie elementów niezbędnych do wprowadzenia środka lub zakończenia postępowania potwierdza się stopniowo w miarę postępów w dochodzeniu. Nie wyklucza się zatem, że między etapem skargi a zakończeniem dochodzenia nastąpią zmiany. W związku z tym Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że wystąpiły jakiegokolwiek problemy związane z informacjami zawartymi w skardze, które uzasadniałyby zakończenie dochodzenia.
- (34) Ogólnie rzecz ujmując, analiza przeprowadzona przez Komisję potwierdziła, że żaden z wymienionych wcześniej elementów, niezależnie od tego, czy był zgodny z faktami czy też nie, nie wystarczył do zakwestionowania wniosku, że skarga zawierała wystarczające dowody wskazujące na istnienie przywozu kwasów tłuszczowych z Indonezji po cenach dumpingowych, który spowodował istotną szkodę dla przemysłu Unii. Aspekty te zostały ustalone na podstawie najlepszych dowodów dostępnych skarżącemu w chwili złożenia skargi i zostały uznane za wystarczająco reprezentatywne i wiarygodne do celów wszczęcia dochodzenia.

1.4. Kontrola wrywkowa

- (35) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja oznajmiła, że może dokonać kontroli wrywkowej zainteresowanych stron zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

1.4.1. Kontrola wrywkowa producentów unijnych

- (36) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Komisja ogłosiła, że wstępnie wybrała próbę producentów unijnych. Komisja wybrała próbę na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego, ustanawiając jako główne kryterium reprezentatywność pod względem wielkości produkcji i sprzedaży produktu podobnego na terenie Unii w okresie od 1 października 2020 r. do 30 września 2021 r. Próba obejmowała czterech producentów unijnych, którzy odpowiadali za 61 % szacunkowej łącznej wielkości produkcji i 63 % sprzedaży. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawiania uwag dotyczących tymczasowej próby; nie otrzymała żadnych uwag. Próbę zatwierdzono i uznano za reprezentatywną dla przemysłu Unii.

1.4.2. Kontrola wrywkowa importerów

- (37) Aby podjąć decyzję co do konieczności przeprowadzenia kontroli wrywkowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby dokonać doboru próby, Komisja zwróciła się do importerów niepowiązanych o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

- (38) Żaden z importerów niepowiązanych nie dostarczył wymaganych informacji ani nie wyraził zgody na włączenie go do próby. Ze względu na brak odpowiedzi Komisja uznała, że przeprowadzenie kontroli wyrywkowej nie jest konieczne.

1.4.3. Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących w Indonezji

- (39) Aby podjąć decyzję co do konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej i, jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby dokonać doboru próby, Komisja wezwała wszystkich producentów eksportujących w Indonezji do udzielenia informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Ponadto Komisja zwróciła się do przedstawicielstwa Indonezji o wskazanie innych producentów eksportujących, którzy ewentualnie byłiby zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub skontaktowanie się z nimi.
- (40) Szesnastu producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, należących do ośmiu grup, przedstawiło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja dokonała doboru próby trzech producentów eksportujących, należących do dwóch grup, na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Unii, jaką to wielkość można było zbadać w dostępnym czasie. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w kwestii doboru próby zasięgnięto opinii wszystkich znanych producentów eksportujących, których dotyczy postępowanie, oraz organów państwa, którego dotyczy postępowanie. Nie otrzymano żadnych uwag.

1.5. Indywidualne badanie

- (41) Dziewięciu producentów eksportujących w Indonezji, należących do siedmiu grup, złożyło wnioski o indywidualne badanie na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Komisja poinformowała producentów eksportujących nieobjętych próbą, iż jeśli chcą być objęci indywidualnym badaniem, muszą udzielić odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dwie grupy producentów eksportujących nieobjętych próbą udzieliły odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (42) Ze względu na złożoność dochodzenia i skomplikowaną strukturę objętych próbą producentów eksportujących⁽⁴⁾ (jedna z dwóch grup producentów eksportujących obejmowała dwóch producentów w Indonezji i przedsiębiorstwo handlowe w Singapurze, podczas gdy druga stanowiła część przedsiębiorstwa międzynarodowego o złożonej sieci dystrybucji) Komisja uznała, że nie jest możliwe przeprowadzenie indywidualnego badania i zakończenie dochodzenia w ustawowym terminie.
- (43) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu (o którym mowa w motywie 57) Grupa Permata stwierdziła, że Komisja naruszyła przepisy art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego oraz art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego WTO. W szczególności Grupa Permata stwierdziła, że Komisja odrzuciła jej wniosek o indywidualne badanie ze względu na złożoność dochodzenia i skomplikowaną strukturę objętych próbą producentów eksportujących, a nie ze względu na liczbę eksporterów lub producentów wnioskujących o indywidualne badanie, co sprawiłoby, że przeprowadzenie indywidualnych badań byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Ponadto Grupa Permata argumentowała, że przeprowadzenie indywidualnego badania w jej przypadku nie byłoby nadmiernie uciążliwe i nie uniemożliwiłoby zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie, ponieważ Komisja miała jeszcze pięć miesięcy do wyznaczonego terminu wprowadzenia ostatecznych środków antydumpingowych. Co więcej, Grupa Permata dodała, że początkowe opóźnienie w dochodzeniu wynikające z konieczności ustalenia zakresu produktu nie nastąpiło z jej winy i nie mogło skutkować pozbawieniem jej przysługujących jej praw procesowych.
- (44) Komisja zwróciła uwagę, że faktycznie odrzuciła wspomniane dwa wnioski o indywidualne badanie ze względu na fakt, że przeprowadzenie tych badań byłoby nadmiernie uciążliwe. W rzeczywistości, pomimo błędnego odniesienia do „objętych próbą producentów eksportujących” w motywie 42, z kontekstu oraz zdań bezpośrednio poprzedzających to sformułowanie i po nim następujących wynikało, że prawidłowe odniesienie dotyczyło dwóch „nieobjętych próbą producentów eksportujących” wnioskujących o indywidualne badanie, i tak należy odczytywać motyw 42. Zdanie w nawiasie w tym samym motywie wyjaśnia, że wspomniani producenci eksportujący to rzeczywiście Grupa Permata („jedna z dwóch grup producentów eksportujących obejmowała dwóch producentów w Indonezji i przedsiębiorstwo handlowe w Singapurze”) oraz grupa P.T. Unilever Oleochemical Indonesia („Unilever Indonesia” – „druga stanowiła część przedsiębiorstwa międzynarodowego o złożonej sieci dystrybucji”), które złożyły wniosek o indywidualne badanie. Komisja zastosowała zatem w swojej ocenie właściwy test prawny i potwierdziła, że przeprowadzenie badania indywidualnego nie było możliwe ze względu na złożoność dochodzenia i skomplikowaną strukturę nieobjętych próbą producentów eksportujących wnioskujących o indywidualne badanie, co sprawiłoby, że przeprowadzenie takiego indywidualnego badania byłoby nadmiernie uciążliwe, a zatem mogłoby utrudnić zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.
- (45) W rzeczywistości Komisja zwróciła ponadto uwagę, że pomimo iż liczba grup producentów eksportujących przedkładających odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu na potrzeby indywidualnego badania była ograniczona do dwóch, ze względu na ich złożoną strukturę konieczna byłaby weryfikacja kilku podmiotów. Aby przeprowadzić indywidualne badanie, Komisja musiałaby zweryfikować wszystkich producentów, wszystkie powiązane przedsiębiorstwa handlowe i wszystkich importerów uczestniczących w sprzedaży produktu objętego

⁽⁴⁾ Sformułowanie „objęci próbą producenci eksportujący” powinno brzmieć „nieobjęci próbą producenci eksportujący wnioskujący o indywidualne badanie”, jak wyjaśniono w motywie 44.

postępowaniem do Unii oraz przeanalizować ich całą sieć dystrybucji, tak jak uczyniono to w przypadku objętych próbą producentów eksportujących. Niezależnie od początkowego opóźnienia w dochodzeniu wynikającego z konieczności ustalenia zakresu produktu przeprowadzenie takiej weryfikacji i analizy, w szczególności obejmującej więcej niż jedną grupę o złożonej strukturze, byłoby nadmiernie uciążliwe. Okres pięciu miesięcy, o którym wspomina Grupa Permata w motywie 43, nie jest bowiem w pełni poświęcony na etap prowadzenia dochodzenia i formułowania ustaleń w ramach całej procedury, ponieważ prowadzone czynności obejmują postępowanie administracyjne trwające kilka miesięcy (rozpatrywanie uwag, przeprowadzanie posiedzeń wyjaśniających, zatwierdzenia wewnętrzne, konsultacje z innymi służbami Komisji, tłumaczenia itp.). Wszystkie te czynniki, jak również złożony charakter struktury zainteresowanych przedsiębiorstw (od którego uzależniony jest czas niezbędny do przeprowadzenia właściwej analizy każdego producenta eksportującego) należy brać pod uwagę łącznie. Ponadto w związku z tym należy uznać, że oba przedsiębiorstwa objęte próbą również miały złożoną strukturę, która wymagała poświęcenia znacznych zasobów dochodzeniowych i administracyjnych w celu objęcia ich próbą i uzyskania dokładnych rezultatów. W związku z tym nie można winić Komisji za to, że postanowiła nie uwzględniać dwóch dodatkowych grup i ryzykować, że nie uda się jej zakończyć dochodzenia i opublikować jego wyników w odpowiednim czasie. W związku z tym argument ten odrzucono.

- (46) W uwagach zgłoszonych po dodatkowym ostatecznym ujawnieniu (o którym mowa w motywie 58) Grupa Permata powtórzyła wcześniejsze uwagi i twierdziła, że wydawało się, iż Unilever Indonesia nie podtrzymuje już swojego wniosku o indywidualne badanie. W związku z tym nakład pracy Komisji byłby jeszcze bardziej ograniczony.
- (47) Komisja wskazała, że argument ten był niezgodny ze stanem faktycznym, i w związku z tym odrzuciła go, ponieważ przedsiębiorstwo Unilever Indonesia ponownie składało wniosek aż do posiedzenia wyjaśniającego po ostatecznym ujawnieniu, jak wspomniano w poniższym motywie.
- (48) Podczas posiedzenia wyjaśniającego po ostatecznym ujawnieniu Unilever Indonesia i Unilever Europe BV („Unilever”) stwierdziły, że ramy czasowe dochodzenia nie mogą być powodem odrzucenia wniosku Unilever Indonesia o indywidualne badanie ze względu na szkodliwe skutki, jakie środki antydumpingowe mogą mieć dla działalności Unilever w Europie.
- (49) Komisja zwróciła uwagę, że ma prawo odrzucić wnioski o indywidualne badanie, jeżeli przeprowadzenie takiego badania byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Jak wyjaśniono powyżej, przeprowadzenie indywidualnego badania w odniesieniu do Grupy Permata i przedsiębiorstwa Unilever Indonesia byłoby rzeczywiście nadmiernie uciążliwe i mogłoby uniemożliwić zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

1.6. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne

- (50) Skarżący przedstawił w skardze wystarczające dowody świadczące o zakłóceniach handlu surowcami w Indonezji w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem. W związku z tym, jak ogłoszono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, dochodzenie obejmuje te zakłócenia handlu surowcami w celu ustalenia, czy należy stosować przepisy art. 7 ust. 2a i 2b rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do Indonezji. Z tego powodu Komisja przesłała dodatkowy kwestionariusz rządowi Indonezji.
- (51) W dniu wszczęcia postępowania Komisja udostępniła w internecie ⁽⁵⁾ kwestionariusze dla producentów unijnych, importerów, użytkowników i producentów eksportujących. Ponadto Komisja przesłała kwestionariusz do koalicji przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym.
- (52) Komisja otrzymała odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu od koalicji, rządu Indonezji i czterech producentów unijnych: Oleon N.V. („Oleon”), KLK Emmerich GmbH („KLK”), AAK, Cailà & Parés S.A. („Cailà & Parés”), czterech użytkowników: Peter Greven Nederlands C.V., Peter Greven GmbH & Co. KG (zwane łącznie „Grupą Greven”), Schill + Seilacher „Struktol” GmbH i Schill + Seilacher GmbH (zwane łącznie „Grupą Schill + Seilacher”), trzech producentów eksportujących objętych próbą: Musim Mas, IBP i Wilmara, powiązanych z nimi przedsiębiorstw handlowych: Inter-Continental Oils & Fats Pte. Ltd. („ICOF Singapore”), Wilmar Trading Pte. Ltd., Volac Wilmar Feed Ingredients Ltd. oraz powiązanych z nimi importerów: ICOF Europe GmbH, IMBI i Wilmar Europe Trading B.V. („WETBV”).
- (53) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uważane za niezbędne w celu stwierdzenia istnienia dumpingu, wynikającej z niego szkody oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne na podstawie art. 16 rozporządzenia podstawowego odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw/organizacji:

Stowarzyszenie producentów unijnych

— koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym

⁽⁵⁾ https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2564

Producenci unijni

- Oleon N.V., Ertvelde, Belgia
- KLK Emmerich GmbH, Emmerich am Rhein, Niemcy
- AAK AB, Malmö, Szwecja
- Cailà & Parés S.A., Barcelona, Hiszpania

Producenci eksportujący w Indonezji

- P.T. Musim Mas i P.T. Intibenua Perkasatama, Medan i Dumai
- P.T. Wilmar Nabati Indonezja, Medan

Powiązane przedsiębiorstwa handlowe w Singapurze

- Inter-Continental Oils & Fats Pte. Ltd., Singapur
- Wilmar Trading Pte. Ltd., Singapur

Powiązane przedsiębiorstwo handlowe w Zjednoczonym Królestwie

- Volac Wilmar Feed Ingredients Ltd., Royston

Powiązani importerzy w Unii

- ICOF Europe GmbH, Hamburg, Niemcy
- Wilmar Europe Trading B.V., Rotterdam, Niderlandy.

1.7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (54) Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody obejmowało okres od 1 października 2020 r. do 30 września 2021 r. („okres objęty dochodzeniem”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowało okres od 1 stycznia 2018 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

1.8. Niewprowadzanie środków tymczasowych

- (55) Biorąc pod uwagę złożoność sprawy pod względem technicznym, Komisja postanowiła nie wprowadzać środków tymczasowych i kontynuować dochodzenie.
- (56) 1 lipca 2022 r., zgodnie z art. 19a ust. 2 rozporządzenia podstawowego, Komisja poinformowała państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony, że na przywóz kwasów tłuszczowych pochodzących z Indonezji nie zostaną nałożone żadne cła tymczasowe oraz że dochodzenie będzie kontynuowane.

1.9. Ujawnienie ustaleń

- (57) 1 sierpnia 2022 r. Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasów tłuszczowych pochodzących z Indonezji („ostateczne ujawnienie”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznego ujawnienia. Komisja otrzymała uwagi od rządu Indonezji, producentów eksportujących: Grupy Musim Mas, Wilmar, P.T. Ecogreen Oleochemicals („Ecogreen”) i Unilever Indonesia oraz użytkowników: IMBI, Procter & Gamble International Operations SA („P&G”), Grupy Greven, Grupy Schill + Seilacher, Henkel Global Supply Chain B.V. („Henkel”), Kapachim S.A. („Kapachim”), Evonik Industries AG („Evonik”), Quaker Chemical Corporation („Quaker Houghton”), Omya GmbH („Omya”), Stéarinerie Dubois Fils („Stéarinerie Dubois”), Grupy NYCO („NYCO”), DHW Deutsche Hydrierwerke GmbH Rodleben („DHW”), E&S Chemie SAS („E&S”) i Unilever.
- (58) W oparciu o te uwagi Komisja zmieniła niektóre ustalenia, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe i poinformowała o tym wszystkie zainteresowane strony („dodatkowe ostateczne ujawnienie” i „drugie dodatkowe ostateczne ujawnienie”) w dniach, odpowiednio, 4 października 2022 r. i 28 listopada 2022 r.

- (59) Uwagi dotyczące dodatkowego ostatecznego ujawnienia otrzymano od następujących przedsiębiorstw: Wilmar, Musim Mas, Grupa Permata, Stéarinerie Dubois i Henkel, a uwagi dotyczące drugiego dodatkowego ostatecznego ujawnienia – od Wilmar, Musim Mas i Grupy Permata. Mimo że Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag ograniczonych wyłącznie do dodatkowych ostatecznych ujawnień, Musim Mas, Grupa Permata, Wilmar, Henkel i Stéarinerie Dubois powtórzyły swoje twierdzenia przedłożone po ostatecznym ujawnieniu.
- (60) Po ostatecznym ujawnieniu zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie swoich argumentów zgodnie z przepisami pkt 5.7 zawiadomienia o wszczęciu. Odbyły się posiedzenia wyjaśniające dotyczące ostatecznego ujawnienia z udziałem Grupy Musim Mas, przedsiębiorstwa Wilmar, przedsiębiorstwa Ecogreen, przedsiębiorstwa Unilever, Grupy Greven, Grupy Schill + Seilacher i przedsiębiorstwa AAK. Ponadto w następstwie wniosku Grupy Greven odbyło się posiedzenie wyjaśniające z udziałem rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu. Rzecznik praw stron ustalił, że prawo do obrony zainteresowanych stron było w tym postępowaniu przestrzegane.

1.10. Wycofanie skargi

- (61) 24 sierpnia 2022 r. koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym wycofała skargę.
- (62) Uwagi dotyczące wycofania skargi wpłynęły od rządu Indonezji, Grupy Musim Mas, przedsiębiorstwa Wilmar, przedsiębiorstw P.T. Soci Mas i P.T. Energi Sejahtera Mas (zwanymi łącznie „SOCI/ESM”), przedsiębiorstwa Ecogreen, przedsiębiorstwa P&G, przedsiębiorstwa Omya i przedsiębiorstwa Stéarinerie Dubois.
- (63) Rząd Indonezji stwierdził, że w związku z wycofaniem skargi Komisja powinna natychmiast zakończyć dochodzenie ze względu na brak legitymacji procesowej. W tym kontekście rząd Indonezji odniósł się do art. 5.4 porozumienia antydumpingowego WTO, zgodnie z którym, jak twierdzi, wymagane jest spełnienie warunku istnienia legitymacji procesowej w celu uzasadnienia dochodzenia. Ponadto według rządu Indonezji w odniesieniu do dochodzenia nie zostałyby osiągnięty poziom poparcia ze strony producentów, których produkcja stanowi powyżej 50 % produkcji produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł Unii, ani nawet nie zostałyby osiągnięty próg poparcia 25 % wszystkich unijnych producentów produktu podobnego, w świetle wycofania skargi i biorąc pod uwagę, że KLK, jeden z największych producentów unijnych, w pierwszym piśmie z 15 sierpnia 2022 r. stwierdził, że proponowane cła antydumpingowe mogą spowodować zakłócenia w dostawach kwasu tłuszczowego z Azji, a następnie w drugim piśmie z 19 sierpnia 2022 r. całkowicie sprzeciwił się wprowadzeniu środków antydumpingowych.
- (64) Na wstępie Komisja zwraca uwagę, że art. 5.4 porozumienia antydumpingowego WTO odnosi się do wszczęcia dochodzenia. Dlatego też Komisja musi mieć legitymację procesową jedynie w momencie wszczęcia dochodzenia. Ponadto próg 50 % i próg 25 % określone w art. 5.4 porozumienia antydumpingowego WTO odnoszą się do różnych grup producentów unijnych. W przeciwieństwie do tego, co stwierdził rząd Indonezji w swoich uwagach, próg 50 % odnosi się wyłącznie do względnej wagi producentów unijnych popierających skargę w grupie producentów unijnych popierających ją lub wyrażających wobec niej sprzeciw. Natomiast próg 25 % odnosi się do „całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł krajowy” i dotyczy odsetka produkcji przypadającego na producentów unijnych popierających skargę spośród tej całkowitej produkcji unijnej. Ponadto Komisja przypomniiała, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem⁽⁶⁾ w art. 5.4 porozumienia antydumpingowego WTO nie nakłada się na organy prowadzące postępowanie jednego z członków, w tym przypadku na Komisję, obowiązku zakończenia trwającego dochodzenia antydumpingowego, gdy poziom poparcia dla skargi spadnie poniżej minimalnego progu 25 % produkcji krajowej. W rzeczywistości wskazany artykuł dotyczy jedynie poziomu poparcia dla skargi niezbędnego do tego, aby Komisja mogła wszcząć postępowanie. Tym bardziej dotyczy to progu 50 %. Interpretację tę potwierdza brzmienie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego wycofania skargi, w którym użyto czasownika „może”. W związku z tym, nawet jeśli przemysł Unii wycofa skargę, Komisja nie jest zobowiązana do zakończenia postępowania, a jedynie może to zrobić. Argument ten został zatem odrzucony.
- (65) Ponadto rząd Indonezji stwierdził, że z powodu wycofania skargi i w związku z wyrażeniem przez przedsiębiorstwo KLK sprzeciwu wobec środków analiza szkody przeprowadzona przez Komisję nie obejmowała przemysłu Unii, rozumianego jako „przemysł krajowy”, który zgodnie z art. 4.1 porozumienia antydumpingowego WTO powinien odnosić się do wszystkich krajowych producentów produktu podobnego lub do znacznej części całkowitej krajowej produkcji produktu podobnego.

⁽⁶⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, Meksyk – Łączniki rur i przewodów rurowych, WT/DS331/R, przyjęte w dniu 24 lipca 2007 r., DSR 2007:IV, s. 1207, pkt 7.347. Zgodnie z orzecznictwem WTO sądy UE również przyjęły takie samo stanowisko w odniesieniu do równoległego przepisu zawartego w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, w szczególności w wyroku z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada, T-249/06, EU:T:2009:62, pkt 139.

- (66) Komisja zwróciła uwagę, że termin „przemysł krajowy” stosowany do celów określenia szkody nie musi konieczne obejmować tych samych producentów krajowych, którzy tworzą przemysł krajowy brany pod uwagę w celu ustalenia, czy skarga ma wystarczające poparcie zgodnie z art. 5.4 porozumienia antydumpingowego WTO. Art. 5.4 porozumienia antydumpingowego WTO dotyczy bowiem kwestii legitymacji i nie odnosi się do odrębnej kwestii, co stanowi znaczną część w rozumieniu art. 4.1 porozumienia WTO (7). Ponadto art. 4.1 porozumienia antydumpingowego WTO nie wyklucza włączenia do definicji przemysłu krajowego producentów, którzy nie poparli skargi lub nie współpracowali w dochodzeniu (8). Co więcej, analiza szkody przeprowadzona przez Komisję obejmowała cały przemysł Unii, niezależnie od tego, czy poszczególni producenci unijni wyrazili poparcie dla skargi lub współpracowali w dochodzeniu. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (67) Rząd Indonezji, przedsiębiorstwo Wilmar, Grupa Musim Mas oraz przedsiębiorstwa SOCI/ESM, Stéarinerie Dubois, P&G i Omya argumentowały, że pisma przedsiębiorstwa KLK i wycofanie skargi wskazują, iż nałożenie cel antydumpingowych byłoby sprzeczne z interesem Unii. Przedsiębiorstwa Wilmar, P&G i Stéarinerie Dubois twierdziły w szczególności, że po wycofaniu skargi Komisja powinna zakończyć dochodzenie na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ wprowadzenie środków byłoby sprzeczne z interesem Unii. Ponadto przedsiębiorstwo Wilmar odniosło się do dwóch dochodzeń (9) zakończonych przez Komisję po wycofaniu skargi, a także do sprawy dotyczącej syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów (PSF) (10), w której Komisja przeanalizowała pięć czynników, zanim doszła do wniosku, że kontynuowanie dochodzenia nie leży w interesie Unii. Przedsiębiorstwo Ecogreen stwierdziło, że fakt wycofania skargi świadczy o tym, że zakończenie dochodzenia leży w interesie Unii. Grupa Musim Mas stwierdziła, że wycofanie skargi oraz dwa pisma przedsiębiorstwa KLK wskazane w motywie 63, z których wynika, że KLK nie poniosło szkody na skutek przywozu z Indonezji, potwierdzają, że przemysł Unii nie poniosł szkody na skutek przywozu z Indonezji.
- (68) Komisja przypomniała, że wycofanie skargi antydumpingowej reguluje art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że „[w] przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Unii” (kursywa dodana). Sąd dokonał wykładni przepisów art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego między innymi w wyroku w sprawie Philips Lighting Poland S.A. i Philips Lighting BV przeciwko Radzie, w odniesieniu do którego nie zastosowano środka odwoławczego (11). Sąd przyznał, że instytucje Unii dysponują szeroką swobodą w zakresie kontynuowania lub zakończenia dochodzenia po wycofaniu skargi i wyjaśnił, że interes Unii, ściśle rzecz biorąc, musi być brany pod uwagę tylko wtedy, gdy Komisja rozważa zakończenie dochodzenia; w takim przypadku Komisja musi sprawdzić, czy takie zakończenie nie jest sprzeczne z interesem Unii. W tym kontekście prowadzone niedawno dochodzenia, które Komisja postanowiła zakończyć po wycofaniu skargi, nie mają ogólnej wartości wiążącego precedensu i zamiast tego podlegają analizie poszczególnych przypadków. Ponadto analiza interesu Unii przeprowadzona przez Komisję w ramach dochodzenia dotyczącego PSF nie dotyczyła kontynuacji sprawy, lecz jej zakończenia. Co więcej, w obecnym dochodzeniu Komisja przeprowadziła analizę szkody dotyczącą całego przemysłu Unii, a w dochodzeniu wykazano, że przemysł Unii poniosł istotną szkodę, która została spowodowana przywozem z Indonezji po cenach dumpingowych, jak stwierdzono w motywach 180–372. Zwykle oświadczenie w piśmie od jednego z producentów unijnych, nie poparte żadnymi dowodami, nie podważa ustaleń Komisji z dochodzenia. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (69) Na podstawie powyższych rozważań Komisja postanowiła kontynuować dochodzenie pomimo wycofania skargi i zbadać, czy uwagi zgłoszone w związku z ostatecznym ujawnieniem unieważnią jej ustalenie, że warunki uzasadniające wprowadzenie środków zostały spełnione. Jak wyjaśniono w dalszej części niniejszego rozporządzenia, Komisja doszła do wniosku, że warunki uzasadniające wprowadzenie ostatecznych środków antydumpingowych pozostają spełnione.

(7) Sprawozdanie Stałego Organu Apelacyjnego, WE – Elementy złączone (Chiny), WT/DS397/AB/R, przyjęte w dniu 28 lipca 2011 r., DSR 2011:VII, s. 3995, pkt 425.

(8) Tamże, s. 430 i 454.

(9) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1146 z dnia 4 lipca 2019 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu grodzic z walcowanych na gorąco arkuszy stalowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 181 z 5.7.2019, s. 89) oraz decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/266 z dnia 14 lutego 2019 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu szkła solarne pochodzącego z Malezji (Dz.U. L 44 z 15.2.2019, s. 31).

(10) Decyzja Komisji 2007/430/WE z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów (PSF) pochodzących z Malezji i Tajwanu oraz zwolnienia kwot zabezpieczonych z tytułu nałożenia cel tymczasowych (Dz.U. L 160 z 21.6.2007, s. 30) („decyzja w sprawie PSF”).

(11) Wyrok z dnia 11 lipca 2013 r., Philips Lighting Poland and Philips Lighting BV/Rada, T-469/07, EU:T:2013:370, pkt 87. W tym przypadku wniosek nie został wycofany. Niektórzy producenci unijni, którzy poparli wniosek, gdy skontaktowano się z nimi przed wszczęciem postępowania („postępowanie w przedmiotowej sprawie”), postanowili na późniejszym etapie zmienić stanowisko i wyrazić sprzeciw wobec środków w trakcie samego dochodzenia. W rezultacie poziom sprzeciwu wobec sprawy był wyższy niż poziom poparcia ze strony produkcji unijnej. Komisja ostatecznie zdecydowała, że jest uprawniona do kontynuowania dochodzenia i wprowadzenia środków w takich okolicznościach poprzez analogię do wycofania skargi na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

2. PRODUKT OBJĘTY DOCHODZENIEM, PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty dochodzeniem

(70) Produkt objęty dochodzeniem to kwasy tłuszczowe o długości łańcucha węglowego C6, C8, C10, C12, C14, C16 lub C18, których liczba jodowa wynosi poniżej 105 g/100 g, i o stosunku wolnych kwasów tłuszczowych do trójglicerydów (stopień rozszczepienia) wynoszącym co najmniej 97 %, w tym:

- pojedynczy kwas tłuszczowy (zwany również „czystą frakcją”), oraz
- mieszanki zawierające kombinację dwóch lub kilku długości łańcuchów węglowych

z wyłączeniem kwasów tłuszczowych certyfikowanych w ramach dobrowolnego systemu (¹²) produkcji zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy uznanego przez Komisję Europejską na podstawie art. 30 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 (¹³) lub krajowego systemu certyfikacji ustanowionego na podstawie art. 30 ust. 6 tej samej dyrektywy, obecnie objętych kodami CN ex 2915 70 40, ex 2915 70 50, ex 2915 90 30, ex 2915 90 70, ex 2916 15 00, ex 3823 11 00, ex 3823 12 00, ex 3823 19 10 i ex 3823 19 90 (kodami TARIC: 2915 70 40 95, 2915 70 50 10, 2915 90 30 95, 2915 90 70 95, 2916 15 00 10, 3823 11 00 20, 3823 11 00 70, 3823 12 00 20, 3823 12 00 70, 3823 19 10 30, 3823 19 10 70, 3823 19 90 70 i 3823 19 90 95).

(71) Definicja produktu objętego dochodzeniem w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nie zawierała terminu „stopień rozszczepienia”. Jednak po otrzymaniu uwag od stron, co wyjaśniono w motywach 80–90, 21 stycznia 2022 r. Komisja potwierdziła za pośrednictwem noty do akt zakres produktu określony w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, uściślając, że dochodzeniem objęte są wyłącznie kwasy tłuszczowe o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 %.

(72) Kwasy tłuszczowe są produktami przemiany chemicznej dowolnego oleju roślinnego, w tym oleju z nasion palmowych i oleju palmowego, lub tłuszczu zwierzęcego. W związku z tym rzadko występują w przyrodzie jako wolne cząsteczki i otrzymuje się je raczej w procesie destylacji oraz frakcjonowania olejów i tłuszczów.

(73) Kwas tłuszczowy ma szerokie zastosowanie, dlatego można go znaleźć w wielu powszechnie dostępnych produktach, na przykład w licznych produktach spożywczych, paszach, mydłach, detergentach, produktach leczniczych, kosmetykach oraz innych środkach higieny osobistej i środkach czystości.

2.2. Produkt objęty postępowaniem

(74) Produkt objęty postępowaniem to produkt objęty dochodzeniem pochodzący z Indonezji („produkt objęty postępowaniem”).

2.3. Produkt podobny

(75) W toku dochodzenia wykazano, że następujące produkty mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne, a także te same podstawowe zastosowania:

- produkt objęty postępowaniem,
- produkt objęty dochodzeniem wytwarzany i sprzedawany na rynku krajowym państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz
- produkt objęty dochodzeniem wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł Unii.

(76) Na obecnym etapie Komisja uznała zatem, że są to produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

(77) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Stéarinerie Dubois argumentowało, że produkt objęty postępowaniem i produkt wytwarzany i sprzedawany przez przemysł Unii na rynku unijnym nie są produktami podobnymi, w szczególności dlatego, że nie istnieje unijny rynek produktu objętego dochodzeniem produkowanego przez przemysł Unii, który byłby zgodny z rozporządzeniem REACH (¹⁴) oraz spełniał wymogi dotyczące koszerności produktów i ich charakteru halal.

(¹²) Wykaz dobrowolnych systemów i krajowych systemów certyfikacji uznanych przez Komisję jest dostępny na stronie internetowej: https://energy.ec.europa.eu/topics/renewable-energy/bioenergy/voluntary-schemes_en

(¹³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82), dostępna pod adresem: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A02018L2001-20220607&qid=1657211934884>

(¹⁴) Przepisy rozporządzenia REACH. Wersja skonsolidowana rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) obejmuje wszystkie zmiany i sprostowania wprowadzone do rozporządzenia REACH do daty podanej na pierwszej stronie rozporządzenia.

- (78) Art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego stanowi, że „produkt podobny” oznacza produkt, który jest identyczny jak produkt objęty postępowaniem lub którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem. Komisja ustaliła, że produkt wytwarzany i sprzedawany w państwie, którego dotyczy postępowanie, oraz produkt wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł Unii mają takie same główne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne. Ponadto przemysł Unii produkuje duże ilości kwasów tłuszczowych, które spełniają wymogi rozporządzenia REACH lub wymogi dotyczące koszerności produktów lub ich charakteru halal, jak stwierdzono w motywie 337. Komisja potwierdza zatem, że produkt objęty postępowaniem i produkty wytwarzane i sprzedawane na rynku unijnym przez przemysł Unii są produktami podobnymi.

2.4. Argumenty dotyczące zakresu produktu

- (79) Komisja otrzymała uwagi dotyczące zakresu produktu od Grupy Musim Mas, przedsiębiorstwa Wilmar, przedsiębiorstwa AAK, przedsiębiorstw Campa/IMBI, EBB (Europejskiej Rady Biodiesla), ASSITOL (włoskiego stowarzyszenia producentów biodiesla), APPA Biocarburantes (hiszpańskiego stowarzyszenia producentów biopaliw), Neste (producenta oleju napędowego z surowców odnawialnych) oraz dwóch przedsiębiorstw powiązanych z Ecogreen, indonezyjskim producentem alkoholu tłuszczowego: DHW, producent poliolefin, estrów kwasów tłuszczowych, amin tłuszczowych i nienasyconych alkoholi tłuszczowych oraz E&S, producent estrów kwasów tłuszczowych, etoksylatów i sulfonianów. Skarżący również przekazał uwagi w tej sprawie.

2.4.1. *Destylat kwasów tłuszczowych uzyskiwany z oleju palmowego, ścieki z zakładów wyłaczania oleju palmowego, kwaśny olej uzyskiwany z oleju palmowego i kwas tłuszczowy uzyskiwany jako produkt uboczny*

- (80) Przedsiębiorstwo Neste zwróciło się do Komisji o potwierdzenie, że destylat kwasów tłuszczowych uzyskiwany z oleju palmowego nie wchodzi w zakres dochodzenia. Destylat kwasów tłuszczowych uzyskiwany z oleju palmowego jest biopochodnym odpadem i surowcem pozostałym po rafinacji oleju palmowego o jakości spożywczej, wykorzystywanym do produkcji oleju napędowego z surowców odnawialnych i innych produktów ze źródeł odnawialnych.
- (81) Przedsiębiorstwo Wilmar zwróciło się o wyjaśnienie, czy ścieki z zakładów wyłaczania oleju palmowego wchodzi w zakres produktu objętego dochodzeniem. Ścieki z zakładów wyłaczania oleju palmowego to ścieki powstające w procesie fizycznego wyłaczania przy produkcji oleju palmowego i są one surowcem wykorzystywanym do produkcji biopaliw. Ścieki z zakładów wyłaczania oleju palmowego składają się głównie z wody oraz niewielkiego odsetka oleju i substancji stałych.
- (82) Przedsiębiorstwo AAK złożyło wniosek o wyłączenie kwaśnego oleju uzyskiwanego z oleju palmowego z zakresu dochodzenia w przypadku odniesień do kodu CN 3823 19 90. W szczególności przedsiębiorstwo to twierdziło, że kwaśny olej uzyskiwany z oleju palmowego objęty tym kodem CN nie jest tożsamy z kwasem tłuszczowym i że zawiera on znaczną ilość oleju, co uniemożliwia jego wykorzystanie jako kwasu tłuszczowego. Wyjaśniono, że kwaśny olej uzyskiwany z oleju palmowego jest produktem ubocznym wcześniejszych procesów rafinacji i jest wykorzystywany jako surowiec do produkcji kwasów stearynowych, które były objęte dochodzeniem.
- (83) Przedsiębiorstwa Campa/IMBI i EBB stwierdziły, że producenci biodiesla są również producentami kwasu tłuszczowego, ponieważ wytwarzają kwas tłuszczowy jako produkt uboczny w procesie produkcji biodiesla. W szczególności stwierdzono, że proces rafinacji surowego oleju prowadzi do powstania odpadu zwanego „destylatem kwasów tłuszczowych”. Ponadto kwas tłuszczowy jest uzyskiwany jako pozostałość podczas produkcji biodiesla w procesie transestryfikacji oleju rafinowanego i metanolu.
- (84) W odpowiedzi na te argumenty skarżący potwierdził, że rodzaje kwasów tłuszczowych wykorzystywane w produkcji biodiesla nie miały być objęte zakresem dochodzenia. W tym względzie skarżący stwierdził, że te kwasy tłuszczowe można rozróżnić ze względu na różnice w procesach produkcji (w celach oleochemicznych, a nie związanych z produkcją biodiesla). Według skarżącego te dwa rodzaje kwasów tłuszczowych to odrębne produkty, które nie konkurują ze sobą i nie mogą wchodzić w zakres jednego produktu objętego postępowaniem.
- (85) Ponadto skarżący wyjaśnił, że produkcja oleochemicznych kwasów tłuszczowych obejmuje kluczowy proces niezbędny do rozbicia trójglicerydów w celu uwolnienia i oddzielenia kwasów tłuszczowych i gliceryn, aby uzyskać wysoko oczyszczony produkt zawierający co najmniej 97 % kwasów tłuszczowych i tylko maksymalnie 3 % nierozszczepionego tłuszczu. Proces ten jest nazywany hydrolizą. Aby uzyskać niemal 100-procentowo czysty produkt, kwas tłuszczowy poddaje się następnie procesowi destylacji lub frakcjonowania, który ma na celu usunięcie pozostałego nierozszczepionego tłuszczu i wszelkich pozostałych zanieczyszczeń. Zarówno destylowany, jak i frakcjonowany kwas tłuszczowy wchodzi w zakres produktu, pod warunkiem że produkty te nie przekroczyły progu liczby jodowej wynoszącego 105 g/100 g.
- (86) Skarżący wyjaśnił następnie, że proces produkcji biodiesla polegał na rafinacji oleju w celu usunięcia zanieczyszczeń, nie przeprowadzano jednak hydrolizy. Kilka produktów destylacji kwasów tłuszczowych, takich jak destylat kwasów tłuszczowych, destylat kwasów tłuszczowych uzyskiwany z oleju palmowego, destylat kwasów tłuszczowych z nasion palmowych, jest wytwarzanych w procesie produkcji biodiesla jako produkty uboczne.

- (87) Dlatego też skarżący argumentował, że wartość stopnia rozszczepienia lub hydrolizy, który wskazuje odsetek rozszczepionych kwasów tłuszczowych w oleju, stanowi jasną i obiektywną linię podziału pozwalającą na odróżnienie produktu objętego dochodzeniem od innych rodzajów kwasów tłuszczowych, które nie są objęte dochodzeniem. Stopień rozszczepienia oblicza się, dzieląc liczbę kwasową przez liczbę zmydlenia. Liczba kwasowa (lub liczba neutralizacji) i liczba zmydlenia zostały zdefiniowane w skardze. Skarżący wyjaśnił, że chociaż rozważano kryterium stopnia rozszczepienia na etapie skargi, nie zostało ono zachowane jako takie (tj. wyrażone jako liczba kwasowa podzielona przez liczbę zmydlenia), ponieważ wszystkie oleochemiczne kwasy tłuszczowe wchodzące w zakres produktu miały tę samą cechę – zawartość kwasu tłuszczowego wynoszącą co najmniej 97 %.
- (88) Według skarżącego kwasy tłuszczowe wykorzystywane w produkcji biodiesla mają znacznie niższe wartości stopnia rozszczepienia (81–97 %). Na podstawie powyższego skarżący argumentował, że stopień rozszczepienia na poziomie 97 % powinien zostać uznany za kryterium graniczne służące rozróżnieniu kwasów tłuszczowych.
- (89) Przedsiębiorstwo AAK wyraziło poparcie dla podejścia skarżącego.
- (90) Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało, że liczba kwasowa stosowana do obliczania stopnia rozszczepienia jest najodpowiedniejszym sposobem rozróżniania kwasów tłuszczowych. Według tego przedsiębiorstwa stopień rozszczepienia nie jest tak precyzyjny jak stały limit oparty na liczbie kwasowej. Przedsiębiorstwo Wilmar zwróciło się do Komisji o uwzględnienie liczby kwasowej w numerze kontrolnym produktu.
- (91) Jak stwierdzono w motywie 71, Komisja uwzględniła uwagi zainteresowanych stron dotyczące zakresu produktu i wyjaśniła w nocie do akt, że dochodzeniem objęte są wyłącznie kwasy tłuszczowe o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 %. W związku z powyższym destylat kwasów tłuszczowych uzyskiwany z oleju palmowego, ścięki z zakładów wytłaczania oleju palmowego, kwaśny olej uzyskiwany z oleju palmowego, objęty kodem CN 3823 19 90, oraz kwas tłuszczowy uzyskiwany jako produkt uboczny w procesie produkcji biodiesla nie zostały objęte dochodzeniem, ponieważ ich stopień rozszczepienia jest niższy niż 97 %. Komisja wezwała również zainteresowane strony do wskazania wszelkich ilości kwasu tłuszczowego o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 % przywożonego do celów produkcji biodiesla oraz do określenia wszelkich szczególnych właściwości fizycznych, chemicznych lub technicznych tego rodzaju kwasu tłuszczowego odróżniających go od kwasów tłuszczowych przeznaczonych do innych zastosowań.
- (92) Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało, że ponieważ wprowadzenie progu stopnia rozszczepienia na poziomie 97 % znacznie zmieniło zakres produktu, skarga powinna zostać odrzucona z uwagi na to, że zawiera niewystarczające dowody na istnienie dumpingu albo szkody. Ponadto według tego przedsiębiorstwa dane zawarte w skardze opierały się na innej definicji produktu niż ta, którą zastosowano do celów obecnego dochodzenia.
- (93) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Uściślenie zapewnione dzięki wprowadzeniu stopnia rozszczepienia na poziomie 97 % do definicji zakresu produktu, jak wyjaśniono w motywie 71, nie zmieniło ani zakresu produktu, ani skargi, ponieważ posłużyło jedynie do doprecyzowania i lepszego opisu produktu objętego skargą. W związku z tym argument ten został odrzucony.

2.4.2. Kwas tłuszczowy produkowany z odpadów palmowych i wykorzystywany do produkcji biodiesla

- (94) EBB, Grupa Musim Mas oraz Campa/IMBI stwierdziły, że producenci biodiesla wykorzystywali kwas tłuszczowy produkowany z odpadów do produkcji biodiesla. Według przedsiębiorstw Campa/IMBI i Grupy Musim Mas produkcja biodiesla w zakładzie produkcyjnym stosującym estryfikację⁽¹⁵⁾ wymaga stosowania jako głównego surowca kwasów tłuszczowych o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 %, a zatem kwas tłuszczowy wykorzystywany przez Campa/IMBI do produkcji biodiesla byłby nadal objęty dochodzeniem po uściśleniu przedstawionym przez Komisję w motywie 91. Campa/IMBI, Grupa Musim Mas i EBB stwierdziły, że końcowe przeznaczenie było jedynym właściwym kryterium rozróżnienia między kwasami tłuszczowymi objętymi dochodzeniem a kwasami tłuszczowymi stosowanymi do produkcji biodiesla. Ponadto stwierdzono, że dokument certyfikacyjny jest kluczowy dla zrozumienia końcowego przeznaczenia produktu. W szczególności kwasy tłuszczowe wymagane w przemyśle kosmetycznym, farmaceutycznym, chemicznym lub spożywczym mają z założenia spełniać różne wymogi certyfikacyjne (takie jak koszerność, zgodność z zasadami halal, GMP+, FSSC 22000, certyfikacja RSPO, ISO 9001, ISO 14001, ISO 45001), natomiast producenci biodiesla wymagają certyfikacji jedynie w celu zapewnienia zgodności z dyrektywą (UE) 2018/2001 (przekształcona dyrektywa w sprawie energii odnawialnej) w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (dobrowolny system uznany przez Komisję Europejską w ramach przekształconej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej, taki jak ISCC EU lub 2BSVS, lub krajowy system certyfikacji ustanowiony na podstawie przekształconej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej). Stwierdzono również, że przemysł Unii nie produkował ani nie był w stanie produkować kwasu tłuszczowego o wysokim stopniu rozszczepienia przeznaczonego do produkcji biodiesla objętego zakresem przekształconej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej, w której zachęca się do stosowania zaawansowanych surowców w tym zakresie. Przedsiębiorstwa Campa/IMBI stwierdziły również, że dokonywały przywozu tego rodzaju kwasu tłuszczowego w ramach kodu TARIC 3823 19 30 89, który nie został uwzględniony ani w skardze, ani w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

⁽¹⁵⁾ Proces, który za pośrednictwem katalizatora umożliwia bezpośrednie wykorzystanie kwasów tłuszczowych (zamiast stosowania olejów) i metanolu do produkcji biodiesla.

- (95) Przedsiębiorstwa Campa/IMBI i EBB zwróciły się do Komisji o potwierdzenie, że kwasy tłuszczowe wykorzystywane do produkcji biodiesla nie są objęte dochodzeniem. W szczególności wskazano, że definicja zakresu produktu obejmuje kwas tłuszczowy wykorzystywany przez przedsiębiorstwa Campa/IMBI do produkcji biodiesla. Ponadto stwierdzono, że w skardze nie wymieniono unijnych producentów biodiesla jako importerów lub użytkowników kwasu tłuszczowego oraz że biodiesel nie znalazł się wśród zastosowań produktu objętego postępowaniem wymienionych w skardze.
- (96) Podobnie przedsiębiorstwa ASSITOL i APPA Biocarburantes wyraziły sprzeciw wobec wykorzystywania stopnia rozszczepienia do definiowania kwasu tłuszczowego objętego dochodzeniem, ponieważ nie wyklucza on wszystkich kwasów tłuszczowych wykorzystywanych do produkcji biodiesla. Argumentowały, że należy przyjąć inny mechanizm, mianowicie mechanizm oparty na końcowym przeznaczeniu produktu zgodnie z art. 254 unijnego kodeksu celnego.
- (97) W tym względzie przedsiębiorstwa ASSITOL i Campa/IMB zwróciły się do Komisji o opublikowanie zawiadomienia zmieniającego zawiadomienie o wszczęciu postępowania.
- (98) Komisja nie mogła potwierdzić, że produkowany z odpadów kwas tłuszczowy o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 % jest produktem objętym postępowaniem, nie oceniwszy najpierw, czy ma on takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne i takie samo zastosowanie oraz czy stanowi konkurencję dla produktu podobnego. Ponadto surowce nie są czynnikiem decydującym o wyłączeniu danego rodzaju produktu z zakresu produktu objętego dochodzeniem, jeżeli produkty końcowe są takie same i mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne.
- (99) Wizyta weryfikacyjna przeprowadzona w siedzibie producenta eksportującego w Indonezji istotnie pokazała, że destylowane kwasy tłuszczowe przywożone przez IMBI były produkowane z produktów ubocznych, takich jak destylaty kwasów tłuszczowych uzyskiwane z oleju palmowego, albo z innych surowców pochodzących z odpadów palmowych.
- (100) Podczas wizyty weryfikacyjnej w Indonezji Komisja oceniła cechy fizyczne produktu (takie jak wygląd, zapach, miano, kolor), właściwości techniczne (takie jak rodzaj i klasa, jakość, formy występowania, stabilność koloru) oraz właściwości chemiczne (takie jak liczba kwasowa, liczba zmydlenia, liczba jodowa i skład kwasów tłuszczowych) destylowanego kwasu tłuszczowego produkowanego z odpadów w porównaniu z pozostałymi rodzajami kwasów tłuszczowych. W dochodzeniu wykazano jednak, że destylowane kwasy tłuszczowe produkowane z odpadów mają bardzo podobne właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne do kwasów tłuszczowych produkowanych z surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych. W związku z tym w dochodzeniu nie wykazano żadnych podstawowych właściwości fizycznych, technicznych ani chemicznych odróżniających destylowany kwas tłuszczowy produkowany z odpadów od pozostałych rodzajów kwasów tłuszczowych.
- (101) Ponadto w dochodzeniu wykazano, że destylowany kwas tłuszczowy produkowany z odpadów jest objęty przepisami Unii dotyczącymi promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (przekształcona dyrektywa w sprawie energii odnawialnej ⁽¹⁶⁾), które stanowią, że biodiesel produkowany z kwasu tłuszczowego z wykorzystaniem odpadów lub produktów ubocznych może być uwzględniany przez państwa członkowskie UE na potrzeby osiągnięcia celów ustanowionych przekształconą dyrektywą w sprawie energii odnawialnej ⁽¹⁷⁾. Zgodnie z przekształconą dyrektywą w sprawie energii odnawialnej ⁽¹⁸⁾, aby państwa członkowskie UE mogły uwzględnić biodiesla na potrzeby osiągnięcia celów dotyczących zrównoważonego rozwoju, surowiec, z którego jest on produkowany – w tym przypadku destylowane kwasy tłuszczowe – musi być certyfikowany, tak aby zapewnić przestrzeganie norm zrównoważonego rozwoju i norm chemicznych.
- (102) Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że kwasy tłuszczowe o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 %, wyprodukowane z odpadów i certyfikowane w ramach dobrowolnego systemu uznanego przez Komisję na podstawie art. 30 ust. 4 przekształconej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej ⁽¹⁹⁾ lub krajowego systemu certyfikacji ustanowionego na podstawie art. 30 ust. 6 przekształconej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej ⁽²⁰⁾, choć mają takie same cechy jak inne kwasy tłuszczowe, mają inne zastosowanie i nie stanowią konkurencji dla produktu podobnego. Komisja potwierdziła również, że wspomniane kwasy tłuszczowe produkowane z odpadów nie zostały uwzględnione w skardze. Komisja stwierdziła zatem, że te kwasy tłuszczowe nie wchodzą w zakres produktu objętego postępowaniem, w związku z czym zostały wyłączone z dochodzenia. W rezultacie uznano, że przywóz takich kwasów tłuszczowych m.in. od objętego próbą producenta eksportującego IBP, należącego do Grupy Musim Mas, które były przywożone przez przedsiębiorstwo IMBI, nie jest objęty niniejszym dochodzeniem.
- (103) Oprócz wyjaśnień opublikowanych w nocy do akt, o których mowa w motywie 71, dalsze wyjaśnienia dotyczące zakresu produktu znajdują odzwierciedlenie w definicji produktu objętego dochodzeniem, jak wskazano w motywie 70.

⁽¹⁶⁾ Zob. dyrektywa (UE) 2018/2001.

⁽¹⁷⁾ Zob. dyrektywa (UE) 2018/2001.

⁽¹⁸⁾ Zob. dyrektywa (UE) 2018/2001.

⁽¹⁹⁾ Zob. dyrektywa (UE) 2018/2001.

⁽²⁰⁾ Zob. dyrektywa (UE) 2018/2001.

2.4.3. Pozostałe rodzaje kwasów tłuszczowych

- (104) Jednostki powiązane Ecogreen, przedsiębiorstwa DHW i E&S, zwróciły się o wyłączenie kwasów tłuszczowych C6 (nazwa handlowa – Ecoric 6), C8–C10 (nazwa handlowa – Ecoric 80), C16–C18, nienasyconego C18 (nazwa handlowa – Ecoric 68 TA) i C18:1 (nazwa handlowa – Ecoric 18 W) z zakresu produktu. Twierdziły one, że te rodzaje kwasu tłuszczowego były produkowane przez ich powiązanego producenta eksportującego Ecogreen w procesie wytwarzania alkoholu tłuszczowego oraz że mają one pewne wyjątkowe właściwości i nie mogą być produkowane przy zachowaniu tej samej jakości przez producentów unijnych. Przedsiębiorstwa DHW i E&S stwierdziły, że producent eksportujący Ecogreen dokonywał wywozu w szczególności pierwszych trzech kwasów tłuszczowych wyłącznie do jego powiązanych spółek w Europie do celów dalszego wewnętrznego przetwarzania ze względu na stabilność jakości, ciągłość dostaw i ugruntowany łańcuch certyfikacji. Przedsiębiorstwa DHW i E&S stwierdziły w szczególności, że produkcja Ecoric 6 z surowego oleju z nasion palmowych i czystego oleju kokosowego możliwa jest tylko w bardzo małych ilościach. Co więcej, przedsiębiorstwa DHW i E&S wskazały, że w Unii dostępne są inne kwasy C6, ale są one produkowane w procesie fermentacji, który nie nadawał się do użycia przez Ecogreen. Ponadto ich zdaniem Ecoric 80 był produkowany głównie z surowego oleju z nasion palmowych i oleju kokosowego oraz był wykorzystywany do produkcji estrów kwasów tłuszczowych, z których po przetworzeniu przez przedsiębiorstwo DHW, z wykorzystaniem pewnego patentu, powstawał ester o wysokiej jakości pod względem smaku, zapachu i stabilności koloru. Ecoric 68 TA produkowano z surowego oleju z nasion palmowych, a układ jego łańcucha węglowego był podobny do kwasu tłuszczowego z łożu; był on wykorzystywany do produkcji amin tłuszczowych bez łożu. Ecoric 18 W był wykorzystywany do produkcji estrów, które dobrze zachowywały się w niskich temperaturach, miały lepszą barwę produktu końcowego i mniej produktów ubocznych. Ponadto stwierdziły one, że w ich zakładach produkujących estry zakazano wykorzystywania kwasu oleinowego pochodzenia zwierzęcego ze względu na surowe zasady koszerności.
- (105) W odpowiedzi skarżący sprzeciwił się wyłączeniu tych rodzajów kwasów tłuszczowych, argumentując, że miałyby to wpływ na cały zakres produktu objętego dochodzeniem, ponieważ wyłączenie produktu, o które wnosili jednostki powiązane Ecogreen, obejmowało całą długość łańcucha kwasów tłuszczowych objętych postępowaniem, od C6 do C18. Ponadto skarżący argumentował, że wbrew temu, co twierdziły przedsiębiorstwa DHW i E&S, producenci unijni byli w stanie produkować i w rzeczywistości dostarczali tego typu kwasy tłuszczowe przedsiębiorstwom powiązanym Ecogreen, ponieważ produkty te nie były „unikalne” dla Grupy Ecogreen i w praktyce były zamienne z kwasami tłuszczowymi produkowanymi przez przemysł Unii.
- (106) Komisja stwierdziła, że przemysł Unii produkował podobne kwasy tłuszczowe, a zatem produkty, o których wyłączenie z zakresu produktu wnosili przedsiębiorstwa DHW i E&S, stanowiły konkurencję dla przemysłu Unii i doprowadziły do powstania szkody. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten wniosek o wyłączenie.
- (107) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Ecogreen podtrzymało swój wniosek o wyłączenie przedstawiony w motywie 104. Przedsiębiorstwo Ecogreen argumentowało, że wbrew temu, co twierdził skarżący, złożony przez nie wniosek o wyłączenie nie dotyczył całej długości łańcucha kwasów tłuszczowych objętych dochodzeniem, ponieważ C12 (kwas laurynowy), C14 (kwas mirystynowy), C16 (kwas palmitynowy), C18 nasycony (kwas stearynowy), jak również ich produkty mieszane nie wchodziły w zakres wniosku o wyłączenie. Ponadto w odniesieniu do produktów uwzględnionych we wniosku o wyłączenie przedsiębiorstwo Ecogreen utrzymywało, że przemysł Unii nie produkuje produktów podobnych. Przedsiębiorstwo Ecogreen twierdziło przede wszystkim, że jego produkty Ecoric 6 zawierają szczególny związek organiczny, który nie znajduje się w kwasach C6 produkowanych przez przemysł Unii. Co więcej, przedsiębiorstwo Ecogreen argumentowało, że przemysł Unii stosuje zupełnie inny proces produkcji (nienasyconych) produktów C6, C8–C10, C16–C18 i C18. W szczególności w odniesieniu do C6 przedsiębiorstwo Ecogreen twierdziło, że przemysł Unii stosuje fermentację oraz że ani grupa Ecogreen, ani jej klienci nigdy nie zatwierdzili procesu fermentacji jako procesu wytwarzania kwasu tłuszczowego, ponieważ może on wpływać na podstawowe właściwości produkowanych kwasów tłuszczowych. Jeżeli chodzi o produkt C18:1, przedsiębiorstwo Ecogreen utrzymywało, że jest on szczególnie wysokiej jakości oraz że unijnych użytkowników tego produktu obowiązują umowy dotyczące jakości, zobowiązujące ich do dostarczania swoim klientom estrów produkowanych z wykorzystaniem kwasu tłuszczowego C18:1 spełniającego ściśle określone specyfikacje.
- (108) Komisja przyznała, że wyłączenie produktu, o które wносиło przedsiębiorstwo Ecogreen, nie obejmowało wszystkich możliwych długości łańcucha węglowego kwasów tłuszczowych objętych dochodzeniem, ale mimo to dotyczyło ich znacznej części. W każdym razie w odniesieniu do produktów uwzględnionych we wniosku o wyłączenie przedsiębiorstwo Ecogreen nie uzasadniło swojego twierdzenia, że nie istnieją „produkty podobne” produkowane przez przemysł Unii. Jeżeli chodzi o związek organiczny, który jakoby odróżnia jego produkt C6 od odpowiednich produktów produkowanych przez przemysł Unii, przedsiębiorstwo Ecogreen nie przedstawiło dowodów wskazujących na jego znaczenie, w tym na stężenie tej substancji w produkcie oraz na to, w jaki sposób wpływa ona na jego podstawowe właściwości i zastosowania. Ponadto, ponieważ w jawnej wersji uwagi nie ujawniono żadnych informacji na temat tej substancji, w tym jej nazwy, inne zainteresowane strony nie mogły przedstawić uwag na temat tych aspektów. Odnośnie do domniemyanych różnic w procesie produkcji Komisja przypomina, że co do zasady procesy produkcji nie mają znaczenia przy ocenie, czy produkty są „podobne”. W tym konkretnym przypadku przedsiębiorstwo Ecogreen nie dostarczyło solidnych dowodów na

to, w jaki sposób różnice te miałyby wpływać na podstawowe właściwości produktu końcowego. W szczególności w przypadku fermentacji przedsiębiorstwo Ecogreen samo przedstawia domniemane różnice w podstawowych właściwościach produktu wynikające z tego procesu jedynie jako możliwość, a nie ustalony fakt poparty dowodami. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten wniosek o wyłączenie.

- (109) Przedsiębiorstwo AAK zwróciło się do Komisji o wyłączenie kwasu oleinowego o jakości spożywczej z zakresu produktu objętego dochodzeniem. Przedsiębiorstwo AAK twierdziło, że chociaż kwas oleinowy był objęty dochodzeniem, można wyróżnić dwa jego rodzaje: kwas oleinowy o jakości przemysłowej i kwas oleinowy o jakości spożywczej. Przedsiębiorstwo AAK stwierdziło, że chociaż kwas oleinowy obu klas jakości ma takie same podstawowe właściwości chemiczne, to z uwagi na fakt, że kwas oleinowy o jakości spożywczej wykorzystuje się do produkcji produktów spożywczych, jego proces produkcji musi spełniać bardziej rygorystyczne normy, tj. poziom zanieczyszczeń w kwasie nie może przekraczać pewnego poziomu określonego w rozporządzeniu UE w sprawie środków spożywczych ⁽²¹⁾. AAK argumentowało również, że kwas oleinowy o jakości spożywczej jest znacznie droższy niż kwas oleinowy o jakości przemysłowej, nie można go zastąpić kwasem oleinowym o jakości przemysłowej, a przemysł Unii nie był w stanie dostarczać jego zwiększonej ilości. Zdaniem przedsiębiorstwa AAK przywóz kwasu oleinowego o jakości spożywczej z Indonezji był jedynie marginalny i dlatego nie mógł spowodować szkody dla przemysłu Unii. AAK stwierdziło, że jest prawdopodobnie jedynym importerem unijnym przywożącym jakiegokolwiek znaczące ilości kwasu oleinowego o jakości spożywczej z innych państw. Przedsiębiorstwo AAK zauważyło również, że według jego informacji w Indonezji nie było zakładów produkujących kwas oleinowy, które spełniałyby surowe wymogi dotyczące maksymalnego poziomu zanieczyszczeń w środkach spożywczych. Zdaniem przedsiębiorstwa AAK wzrost cen potencjalnego przywozu kwasu oleinowego o jakości spożywczej z Indonezji przełożyłby się dla użytkowników unijnych na wzrost cen wszystkich kategorii kwasu oleinowego, również z Malezji, co miałoby negatywny wpływ na działalność przedsiębiorstwa AAK. Przedsiębiorstwo AAK zasugerowało, że kwas oleinowy o jakości spożywczej mógłby zostać wykluczony poprzez odniesienie do maksymalnych poziomów benzo[a]pirenu i zawartości kwasów tłuszczowych typu trans, które były oficjalnie zatwierdzonymi progami określonymi w rozporządzeniu UE w sprawie środków spożywczych.
- (110) W odpowiedzi na powyższy argument skarżący wyraził swój sprzeciw wobec wyłączenia kwasu oleinowego o jakości spożywczej z zakresu dochodzenia. W tym względzie skarżący stwierdził, że kwas oleinowy o jakości spożywczej posiada takie same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne jak pozostałe produkty objęte zakresem dochodzenia, a zatem wyłączenie tej grupy produktów prowadziłoby do powstania wysokiego ryzyka obejścia środków. Ponadto skarżący utrzymywał, że producenci wykorzystujący kwas oleinowy o jakości spożywczej są również użytkownikami czystego technicznie kwasu oleinowego, a zatem rozróżnienie ze względu na końcowe przeznaczenie nie pozwoliłoby uniknąć ryzyka obchodzenia środków. Skarżący argumentował również, że dostępny jest kwas oleinowy o jakości spożywczej pochodzący z innych źródeł przywozu, które nie są objęte dochodzeniem, a zatem nie istnieje ryzyko niedoboru dostaw.
- (111) W tym względzie Komisja stwierdziła, że kwas oleinowy o jakości spożywczej i kwas oleinowy o jakości przemysłowej mają podobne podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne. Chociaż kwas oleinowy o jakości spożywczej podlega surowszym wymogom w zakresie jakości i czystości, ma taką samą długość łańcucha węglowego jak kwas oleinowy stosowany w przemyśle. Różnica w cenie pomiędzy kwasami oleinowymi oby klas jakości nie jest *per se* kluczowym elementem decydującym o wyłączeniu produktu. Ponadto przemysł Unii istotnie produkuje kwas oleinowy o jakości spożywczej oraz istnieją inne źródła zaopatrzenia takie jak Malezja. W związku z tym Komisja odrzuciła ten wniosek o wyłączenie.
- (112) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo AAK ponownie zwróciło się o wyłączenie kwasu oleinowego o jakości spożywczej z zakresu produktu objętego dochodzeniem. Przedsiębiorstwo AAK skrytykowało Komisję za nienależyte rozpatrzenie jego twierdzeń i utrzymywało, że zastosowała ona niespójne kryteria przy podejmowaniu decyzji o wykluczeniu kwasu tłuszczowego przeznaczonego do produkcji biodiesla w porównaniu z decyzją w sprawie kwasu oleinowego o jakości spożywczej. W szczególności przedsiębiorstwo AAK twierdziło, że podstawą wniosku Komisji przedstawionego w motywie 102 i dotyczącego wyłączenia kwasu tłuszczowego produkowanego z odpadów był fakt, że ten konkretny kwas tłuszczowy miał inne zastosowania i nie stanowił konkurencji dla produktu podobnego, choć miał te same cechy co inne kwasy tłuszczowe. Z drugiej strony, w odniesieniu do braku wyłączenia kwasu oleinowego o jakości spożywczej z zakresu produktu objętego dochodzeniem, Komisja stwierdziła w motywie 111, że kwas oleinowy o jakości spożywczej i kwas oleinowy o jakości przemysłowej i takiej samej długości łańcucha węglowego mają podobne podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne. Ponadto przedsiębiorstwo AAK stwierdziło, że kwas oleinowy o jakości spożywczej i kwas oleinowy o jakości przemysłowej mają różne zastosowania i nie stanowią dla siebie konkurencji, a stwierdzenie Komisji, że oba rodzaje kwasu mają podobne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne, nie zostało poparte faktami i nie zostało uzasadnione w rozporządzeniu. Co więcej, przedsiębiorstwo AAK utrzymywało, że gdyby Komisja przeprowadziła podobną analizę kwasu oleinowego o jakości spożywczej i o jakości przemysłowej, stwierdziłaby różnice dotyczące rodzaju, klasy jakości i jakości między tymi dwoma rodzajami.

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).

- (113) Komisja nie zgodziła się z tymi twierdzeniami. Po pierwsze, jeżeli chodzi o kwas tłuszczowy wytwarzany z odpadów, jak stwierdzono w motywie 102, kwas ten miał nie być objęty dochodzeniem. Ponieważ jednak miał on takie same właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne jak inne kwasy tłuszczowe, został w sposób niezamierzony ujęty w definicji produktu. W celu zapewnienia, aby dochodzenie i ewentualne środki zostały należycie przeprowadzone i zastosowane, Komisja gruntownie zbadała ten konkretny produkt przed potwierdzeniem, że rzeczywiście nie powinien być on objęty dochodzeniem/środkami, jak wyjaśniono w motywach 98–102. Inaczej jest w przypadku kwasów tłuszczowych do zastosowań spożywczych (takich jak kwas oleinowy o jakości spożywczej), które były uwzględnione w skardze i co do których skarżący przedstawili dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego, co zostało potwierdzone w toku dochodzenia. Po drugie, krytyka wyrażona przez przedsiębiorstwo AAK wynika z nieporozumienia w odniesieniu do stanu faktycznego i prawnego dotyczącego wniosku o wyłączenie kwasu oleinowego o jakości spożywczej. Nawet gdyby kwas oleinowy o jakości przemysłowej i o jakości spożywczej uznać za dwa różne rodzaje kwasu tłuszczowego, jak twierdzi przedsiębiorstwo AAK, nie miałyby to wpływu na ustalenia Komisji. Przemysł Unii produkuje i sprzedaje kwas oleinowy o jakości spożywczej, istnieje potencjalny przywóz kwasu oleinowego o jakości spożywczej z Indonezji⁽²²⁾, który może stanowić bezpośrednią konkurencję dla produktu sprzedawanego przez przemysł Unii i w związku z tym powodować szkodę. Nie ma zatem powodu, aby Komisja uznała, że wyłączenie kwasu oleinowego o jakości spożywczej jest uzasadnione. W rzeczywistości logiczny wniosek musi być dokładnie odwrotny: niemożliwe jest wyłączenie kwasu oleinowego o jakości spożywczej bez osłabienia skutków naprawczych środków, które mają zostać wprowadzone.
- (114) Przedsiębiorstwo AAK utrzymywało również, że marginalna unijna produkcja kwasu oleinowego o jakości spożywczej oraz istnienie jednego innego państwa trzeciego dostarczającego ten produkt nie uzasadniają dalszego włączania kwasu oleinowego o jakości spożywczej do zakresu produktu objętego dochodzeniem. W szczególności przedsiębiorstwo AAK stwierdziło, że w przeszłości przy określaniu zakresu produktu Komisja brała pod uwagę fakt, że produkcja unijna danego rodzaju produktu była ograniczona. W tym względzie przedsiębiorstwo AAK odniosło się do dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów (PSF) pochodzących z Malezji i Tajwanu⁽²³⁾. Przedsiębiorstwo AAK nawiązało także do przeglądu zakresu produktu w odniesieniu do środków antydumpingowych nałożonych na przywóz wyrobów walcowanych płaskich ze stali krzemowej elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych pochodzących ze Stanów Zjednoczonych i Rosji, twierdząc, że cienki wariant tego produktu został wyłączony, ponieważ żaden producent nie był bezpośrednio zainteresowany jego produkcją.
- (115) Oprócz dwóch przedsiębiorstw wymienionych przez AAK w uwagach, jeszcze trzeci producent unijny oferuje na rynku unijnym kwas oleinowy o jakości spożywczej⁽²⁴⁾. Ponadto Komisja zauważyła, że w przypadku tego produktu dostawy można uzyskać również od dostawców z Malezji. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (116) Przedsiębiorstwo AAK i Grupa Musim Mas wniosły o wyłączenie z zakresu produktu kwasu palmitynowego służącego do produkcji paszy. Przedsiębiorstwo AAK jest producentem kwasu palmitynowego w Unii. Jego całkowity popyt przekracza jednak jego moce produkcyjne. Stwierdzono, że czysty kwas palmitynowy o długości łańcucha węglowego C16 jest produkowany z surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych. Według przedsiębiorstwa AAK i Grupy Musim Mas lój nie może być wykorzystywany jako surowiec do produkcji kwasu palmitynowego służącego do produkcji paszy, ponieważ prawodawstwo UE dotyczące paszy dla zwierząt zabrania stosowania tłuszczu zwierzęcego w paszy dla przeżuwaczy⁽²⁵⁾. Stwierdzono ponadto, że europejska produkcja kwasu palmitynowego jest znikoma i występuje jedynie dwóch innych producentów unijnych kwasu palmitynowego, mianowicie KLK i IOI Oleo GmbH. Przedsiębiorstwo AAK oszacowało, że popyt na kwas palmitynowy w Unii wynosi 45 000 ton rocznie. AAK stwierdziło, że czysty kwas palmitynowy nie może być substytutem innych kwasów tłuszczowych ani inne kwasy tłuszczowe nie mogą zastąpić kwasu palmitynowego. Ponadto przedsiębiorstwo to stwierdziło, że kwasy tłuszczowe wytwarzane z rzepaku, które mają być głównym surowcem dostępnym w Unii, nie nadają się do stosowania w paszy, ponieważ nie wspomagają produkcji mleka krowiego, tak jak ma to miejsce w przypadku kwasu palmitynowego. Według przedsiębiorstwa AAK producentom unijnym brakuje zachęty do produkcji kwasu palmitynowego w znaczących ilościach ze względu na niski popyt na kwas stearynowy, ponieważ produkty te są wytwarzane równolegle. AAK zasugerowało, że można dokonać tego wyłączenia poprzez usunięcie C16 z definicji produktu.
- (117) W odpowiedzi na te argumenty przedsiębiorstwo Cailà & Parés stwierdziło, że po przywróceniu równych warunków działania na rynku unijnym mogłoby produkować 17 000 ton kwasu palmitynowego rocznie, co zdaniem tego przedsiębiorstwa odpowiada znacznej części popytu unijnego.

⁽²²⁾ Kod TARIC dotyczący kwasu oleinowego nie zawiera rozróżnienia ze względu na klasę jakości, przy czym przywóz kwasu oleinowego z Indonezji do Unii ma miejsce.

⁽²³⁾ Decyzja 2007/430/WE.

⁽²⁴⁾ https://www.ioioleo.de/wp-content/uploads/2021/01/IOI_BASIC_OLEO.pdf

⁽²⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

- (118) W związku z powyższym Komisja przyjęła argument, że rentowność produkcji kwasu palmitynowego jest związana z popytem na kwas stearynowy. Uznała jednak, że przywrócenie równych warunków działania w Unii w odniesieniu do wszystkich kwasów tłuszczowych, w tym kwasu palmitynowego i stearynowego, prawdopodobnie przywróciłoby również motywację producentów unijnych do produkcji znacznych ilości kwasu palmitynowego, w tym kwasu palmitynowego nadającego się do stosowania w produkcji paszy. Ponadto istnieją inne źródła dostaw kwasu palmitynowego takie jak Malezja. Na tej podstawie oraz uwzględniając informacje dostarczone przez przedsiębiorstwo Cailà & Parés dotyczące jego mocy produkcyjnych, które są wyższe niż wielkość przywozu z Indonezji, a także wyższe niż zapotrzebowanie przedsiębiorstwa AAK, Komisja odrzuciła wniosek o wyłączenie kwasu palmitynowego.
- (119) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Musim Mas i przedsiębiorstwo AAK ponownie zwróciły się o wyłączenie kwasu palmitynowego z zakresu produktu. Oba przedsiębiorstwa zakwestionowały zdolność przedsiębiorstwa Cailà & Parés do zwiększenia produkcji kwasu palmitynowego po wprowadzeniu środków antydumpingowych. W szczególności Grupa Musim Mas twierdziła, że jest to twierdzenie o charakterze spekulacyjnym, nieoparte żadnymi dowodami. Przedsiębiorstwo AAK powtórzyło, że produkcja kwasu palmitynowego była powiązana z produkcją czystego kwasu stearynowego oraz że w Unii nie istnieje rynek tego drugiego z wymienionych kwasów, ponieważ głównym zastosowaniem czystego kwasu stearynowego jest produkcja wosku AKD (dimer alkiloketenowy), który nie jest już produkowany w Unii.
- (120) Komisja nie przyjęła tych argumentów, ani dotyczących zdolności technicznej, ani motywacji do produkcji kwasu palmitynowego. Jeżeli chodzi o zdolności techniczne, podczas wizyty weryfikacyjnej na terenie przedsiębiorstwa Cailà & Parés Komisja potwierdziła, że całkowite zdolności przedsiębiorstwa w zakresie produkcji kwasów tłuszczowych są znacznie wyższe niż deklarowane zdolności w zakresie produkcji kwasu palmitynowego (w tym odpowiednich produktów ubocznych), i nie wykryła żadnych oczywistych wąskich gardeł, które mogłyby być charakterystyczne dla zwiększonej produkcji kwasu palmitynowego. W odniesieniu do motywacji, i jak stwierdzono w motywie 118, w toku dochodzenia potwierdzono, że produkcja kwasu palmitynowego jest powiązana z produkcją kwasu stearynowego. W przeciwieństwie do tego, co sugerowało przedsiębiorstwo AAK, produkcja drugiego z wymienionych kwasów nie ogranicza się jednak do czystego kwasu stearynowego. W szczególności w przypadku przedsiębiorstwa Cailà & Parés produktami ubocznymi produkcji kwasu palmitynowego są inne rodzaje kwasu stearynowego sprzedawane w Unii w znacznych ilościach. W związku z tym Komisja utrzymuje, że wprowadzenie środków dotyczących kwasów tłuszczowych, w tym kwasów palmitynowych i stearynowych, prawdopodobnie przywróciłoby również motywację do produkcji kwasu palmitynowego w Unii.
- (121) Grupa Musim Mas argumentowała także, że kwas palmitynowy nie miał być objęty skargą, ponieważ skarga miała dotyczyć kwasów tłuszczowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, a nie do spożycia przez zwierzęta. Ponadto zdaniem Grupy Musim Mas kwas palmitynowy unijnej produkcji jest nieodpowiedni do zastosowań w paszach, ponieważ jako surowiec wykorzystywany jest łój, a zatem nie może on spełnić pewnych wymogów, takich jak koszerność i zgodność z zasadami halal. Grupa Musim Mas stwierdziła, że Komisja odrzuciła wniosek o wyłączenie jedynie ze względu na możliwość przeniesienia dostaw kwasu palmitynowego do Malezji.
- (122) Komisja nie przyjęła tych argumentów. Oprócz do „żywności” w skardze wyraźnie odniesiono się do „paszy”⁽²⁶⁾ jako zastosowania produktów wchodzących w jej zakres. Co więcej, w toku dochodzenia ustalono, że producenci unijni wykorzystują do produkcji kwasu palmitynowego oleje roślinne, w tym olej palmowy. Ponadto Komisja zwraca uwagę, że – jak wykazano powyżej – zamiast opierać się jedynie na innych producentach spoza Unii, oceniła również zdolność i motywację przemysłu Unii do zwiększenia produkcji kwasu palmitynowego.
- (123) Grupa Musim Mas stwierdziła, że z powodu braku należności celnych wywozowych czy opłaty wywozowej w odniesieniu do oleju kokosowego kwas tłuszczowy produkowany z oleju kokosowego nie powinien być przedmiotem skargi.
- (124) Komisja zauważa, że chociaż skarga zawiera zarzuty dotyczące zakłóceń handlu surowym olejem palmowym i surowym olejem z nasion palmowych z powodu należności celnych wywozowych i opłaty wywozowej do celów art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, skarga i dochodzenie obejmują wszystkie rodzaje kwasu tłuszczowego objęte definicją produktu, a nie tylko rodzaje kwasu tłuszczowego wytwarzanego z surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych. W każdym razie w dochodzeniu nie wykazano żadnego rodzaju kwasu tłuszczowego wywożonego z Indonezji do UE, który byłby produkowany wyłącznie z oleju kokosowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (125) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu grupa NYCO zwróciła się do Komisji o wyłączenie kwasów tłuszczowych C8–C10 z zakresu produktu. W tym względzie grupa NYCO utrzymywała, że kwasy tłuszczowe C8–C10 są niezwykle szczególną formą kwasu tłuszczowego produkowaną w Unii w ograniczonych ilościach. Ten kwas tłuszczowy był również przywożony z Indonezji i Malezji. Grupa NYCO argumentowała, że od września 2021 r. na rynku na całym świecie występował niedobór kwasu tłuszczowego C8–C10, co spowodowało znaczny wzrost cen tego kwasu tłuszczowego. Grupa NYCO twierdziła, że wprowadzenie ceł antydumpingowych w odniesieniu do tego produktu miałyby bardzo negatywne skutki dla jej światowej konkurencyjności i rentowności, i zwróciła się do Komisji o wyłączenie tego kwasu tłuszczowego z zakresu produktu.

⁽²⁶⁾ Skarga, pkt 41.

- (126) Komisja zauważyła, że uwagi dotyczące zakresu produktu należało przekazać na wczesnym etapie dochodzenia, aby zapewnić wystarczającą ilość czasu na ocenę ich zasadności oraz dać możliwość odniesienia się do nich innym zainteresowanym stronom. Ponadto grupa NYCO nie przedstawiła żadnych podstawowych właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych, które mogłyby odróżnić ten rodzaj kwasu tłuszczowego od pozostałych rodzajów kwasów tłuszczowych objętych dochodzeniem. Jeżeli chodzi o merytoryczne aspekty wniosku, w szczególności w odniesieniu do interesu Unii, zostały one omówione w motywie 470. W związku z powyższymi ustaleniami argument ten odrzucono.
- (127) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że z zakresu produktu objętego środkami należy wyraźnie wyłączyć wszelkie produkty oznaczone kodami TARIC, które są wyłączone z obliczania przywozu.
- (128) Komisja potwierdziła, że powyższy opis produktu objętego postępowaniem jest zgodny z obliczeniem przywozu. Kody TARIC wykorzystanie w opisie produktu podano jedynie w celach informacyjnych.

3. DUMPING

3.1. Wartość normalna

- (129) Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „[p]odstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczane lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu”.
- (130) Komisja zbadała w pierwszej kolejności, czy łączna wielkość sprzedaży krajowej dla poszczególnych objętych próbą współpracujących producentów eksportujących była reprezentatywna, zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie łączną sprzedaż produktu podobnego na rynku krajowym dokonaną przez każdego objętego próbą producenta eksportującego uznano za reprezentatywną.
- (131) Następnie Komisja określiła te rodzaje produktu sprzedawane na rynku krajowym, które były identyczne lub porównywalne z rodzajami produktu sprzedawanymi na wywóz do Unii w przypadku obydwu producentów eksportujących.
- (132) W dalszej kolejności Komisja przeanalizowała, czy sprzedaż krajowa dokonywana przez każdego objętego próbą producenta eksportującego na własnym rynku krajowym w przypadku każdego rodzaju produktu, który jest identyczny lub porównywalny z rodzajem produktu sprzedawanym na wywóz do Unii, była reprezentatywna zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Komisja ustaliła, że sprzedaż krajowa niektórych rodzajów produktu nie była reprezentatywna dla obu objętych próbą producentów eksportujących.
- (133) Następnie Komisja określiła w odniesieniu do każdego rodzaju produktu udział sprzedaży z zyskiem niezależnym klientom na rynku krajowym w okresie objętym dochodzeniem, by móc zdecydować, czy do obliczenia wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego należy zastosować rzeczywistą sprzedaż krajową.
- (134) Wartość normalna opiera się na rzeczywistej cenie krajowej każdego rodzaju produktu niezależnie od tego, czy sprzedaż ta jest dokonywana z zyskiem, jeżeli:
- wielkość sprzedaży danego rodzaju produktu, sprzedawanego po cenie sprzedaży netto równej lub wyższej od obliczonych kosztów produkcji, stanowiła ponad 80 % całkowitej wielkości sprzedaży tego rodzaju produktu; oraz
  - średnia ważona cena sprzedaży tego rodzaju produktu jest równa jednostkowym kosztom produkcji lub od nich wyższa.
- (135) W takim przypadku wartość normalna jest średnią ważoną cen całej sprzedaży krajowej tego rodzaju produktu w okresie objętym dochodzeniem.
- (136) Za wartość normalną przyjmuje się rzeczywistą cenę krajową danego rodzaju produktu wyłącznie dla sprzedaży krajowej z zyskiem w okresie objętym dochodzeniem, jeżeli:
- wielkość sprzedaży z zyskiem tego rodzaju produktu odpowiada nie więcej niż 80 % całkowitej wielkości sprzedaży tego rodzaju; lub
  - średnia ważona cena tego rodzaju produktu jest niższa od jednostkowych kosztów produkcji.
- (137) Analiza sprzedaży krajowej wykazała, że co najmniej 80 % całej sprzedaży krajowej poszczególnych rodzajów produktu przynosiło zysk, a ich średnia ważona cena sprzedaży była wyższa od kosztów produkcji. W związku z tym wartość normalną obliczono jako średnią ważoną cen całkowitej sprzedaży krajowej tych rodzajów produktu w okresie objętym dochodzeniem.

- (138) W odniesieniu do pewnych rodzajów produktu, w przypadku których sprzedaż danego rodzaju produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie miała miejsca lub była niedostateczna, bądź gdy danego rodzaju produktu nie sprzedawano w reprezentatywnych ilościach na rynku krajowym, Komisja skonstruowała wartość normalną zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego, chyba że uznano, iż właściwsze będzie zastosowanie ceny wystarczająco porównywalnego typu produktu sprzedawanego na rynku krajowym, którą można skorygować o różnice we właściwościach fizycznych do celów zapewnienia obiektywnego porównania z odpowiednią ceną eksportową, jak wskazano w motywie 145.
- (139) W odniesieniu do niektórych rodzajów produktów wartość normalną skonstruowano poprzez dodanie do średniego kosztu produkcji produktu podobnego wytwarzanego przez współpracujących producentów eksportujących objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem następujących elementów:
- średniej ważonej kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych poniesionych przez współpracujących, objętych próbą producentów eksportujących przy sprzedaży krajowej produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym w okresie objętym dochodzeniem; oraz
  - średniej ważonej zysku osiąganego przez współpracujących, objętych próbą producentów eksportujących z tytułu sprzedaży krajowej produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym w okresie objętym dochodzeniem.
- (140) W przypadku rodzajów produktu, które nie były sprzedawane w reprezentatywnych ilościach na rynku krajowym, dodano średnie koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk z transakcji dokonywanych w zwykłym obrocie handlowym tymi rodzajami produktu na rynku krajowym. W przypadku rodzajów produktu w ogóle niesprzedawanych na rynku krajowym dodano średnią ważoną kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysk z tytułu wszystkich transakcji dokonywanych w zwykłym obrocie handlowym na rynku krajowym.

3.2. Cena eksportowa

- (141) Producenci eksportujący objęci próbą prowadzili wywóz do Unii za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych działających w charakterze importerów w Unii.
- (142) Cenę eksportową ustalono zatem na podstawie ceny, po której produkt przywożony został po raz pierwszy odsprzedany niezależnym klientom w Unii zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W takim przypadku dokonano dostosowań ceny, uwzględniając wszystkie koszty poniesione między przywozem a odsprzedażą, w tym koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz osiągnięte zyski.
- (143) W odniesieniu do marży zysku, ze względu na brak współpracy ze strony któregośkolwiek z importerów niepowiązanych, jak wspomniano w motywie 38, Komisja postanowiła oprzeć się na marży zysku zastosowanej w poprzednim postępowaniu dotyczącym innego produktu chemicznego wytwarzanego przez podobny przemysł i przywożonego w podobnych okolicznościach, a mianowicie na marży zysku wynoszącej 6,89 %⁽²⁷⁾, ustalonej w niedawnym dochodzeniu w sprawie (poli)alkoholi winylowych (PVA).

3.3. Porównanie

- (144) Komisja porównała wartość normalną i cenę eksportową objętych próbą producentów eksportujących na podstawie ceny ex-works.
- (145) W przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia obiektywnego porównania Komisja dostosowała wartość normalną lub cenę eksportową, uwzględniając różnice mające wpływ na ceny i ich porównywalność, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Dokonano dostosowań ze względu na różnice we właściwościach fizycznych, kosztach przeładunku, załadunku i nieprzewidzianych wydatkach, frachcie w państwie, którego dotyczy postępowanie, ubezpieczeniu krajowym, krajowym frachcie morskim, frachcie w Unii, kosztach kredytu, opłatach bankowych, frachcie morskim, ubezpieczeniu morskim, kosztach pakowania, kosztach gwarancji i rękojmi oraz prowizjach.
- (146) Dokonano dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) w odniesieniu do sprzedaży za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych. Ustalono, że funkcje przedsiębiorstw handlowych w Singapurze i Zjednoczonym Królestwie są podobne do funkcji przedstawiciela. Te przedsiębiorstwa handlowe poszukiwały klientów, nawiązywały z nimi kontakt, ponosiły odpowiedzialność za proces sprzedaży i otrzymywały marżę zysku za swoje usługi oraz prowadziły obrót wieloma towarami innymi niż produkt objęty postępowaniem. Na dostosowanie składały się koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne przedsiębiorstw handlowych oraz zysk wymieniony w motywie 143.

⁽²⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 315 z 29.9.2020, s. 1), motyw 352.

- (147) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że tworzy je jedna jednostka gospodarcza ze swoim powiązaniem przedsiębiorstwem handlowym w Singapurze, WTPL, i w związku z tym nie należy dokonywać żadnych dostosowań na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do sprzedaży prowadzonej przez WTPL. W poufnej wersji swoich uwag przedsiębiorstwo Wilmar bardziej szczegółowo omówiło swoje twierdzenie. Ponadto przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że nawet gdyby Wilmar i WTPL nie tworzyły jednej jednostki gospodarczej, warunki zastosowania art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione w przypadku sprzedaży prowadzonej przez przedsiębiorstwo Wilmar za pośrednictwem WETBV i Volac Wilmar Feed Ingredients Ltd („VWFI”). Przedsiębiorstwo Wilmar poinformowało, że to przedsiębiorstwa WETBV i VWFI, a nie WTPL, poszukiwały klientów, nawiązywały z nimi kontakt, ponosiły odpowiedzialność za proces sprzedaży i otrzymywały marżę zysku za swoje usługi. Wilmar odniosło się do umów sprzedaży, zamówień, faktur, konosamentów, dokumentów z odprawy, potwierdzeń odprawy i wyciągów bankowych, z których wszystkie są wystawione na dane przedsiębiorstw WETBV i VWFI, a nie WTPL. Przedsiębiorstwo WTPL nie było zatem zaangażowane w sprzedaż prowadzoną przez przedsiębiorstwa WETBV i VWFI na rzecz niepowiązanych stron w UE, a tym samym nie pełniło żadnych funkcji podobnych do funkcji przedstawiciela. W związku z tym nie należy wprowadzać dostosowania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku WTPL w odniesieniu do sprzedaży w UE, której Wilmar dokonywało za pośrednictwem WETBV i VWFI. Wilmar odniosło się też to dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji⁽²⁸⁾. W przypadku tego dochodzenia rosyjski eksporter w pierwszej kolejności sprzedawał produkt objęty dochodzeniem powiązanemu przedsiębiorstwu handlowemu w Szwajcarii, które następnie odsprzedawało go powiązanemu importerowi w UE, a Komisja dostosowała ceny sprzedaży niepowiązanemu klientowi w UE jedynie o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk powiązanego importera w UE na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, ale nie o zysk powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w Szwajcarii. W uwagach zgłoszonych po dodatkowym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że ponieważ Komisja zastosowała metodykę przyjętą w ramach dochodzenia w sprawie biodiesla (wspomnianego w motywie 163) w odniesieniu do przedsiębiorstwa P.T. Musim Mas w celu obliczenia ceny eksportowej w oparciu o zasadę niedyskryminacji, Komisja powinna wykorzystać metodykę przyjętą w dochodzeniu w sprawie biodiesla również w odniesieniu do przedsiębiorstwa WINA, a w szczególności skonstruować cenę eksportową bez odliczania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku przedsiębiorstwa WTPL.
- (148) Komisja przeanalizowała uważnie komentarze przedsiębiorstwa Wilmar otrzymane po ostatecznym ujawnieniu i dodatkowym ujawnieniu i uznała – na podstawie wszystkich istotnych czynników – że dowody przedstawione przez Wilmar uzasadniają traktowanie Wilmar i WTPL jako jednej jednostki gospodarczej.
- (149) Ponadto przedsiębiorstwo Wilmar zakwestionowało zastosowanie marży zysku w wysokości 6,89 % podanej w motywie 143, twierdząc, że jest ona nieaktualna, nie uwzględnia ostatnich zmian na rynku, takich jak znaczne wahania cen surowców i kosztów transportu, i nie ma zastosowania do produktu objętego postępowaniem.
- (150) Jak wyjaśniono w motywie 38, żaden importer niepowiązany nie podjął współpracy w toku obecnego dochodzenia. Wobec braku jakichkolwiek innych danych w aktach sprawy, które mogłyby być wykorzystane, Komisja zdecydowała zastosować marżę zysku ustaloną w niedawnym dochodzeniu w sprawie (poli)alkoholi winylowych (PVA). Ta marża zysku jest najbardziej obiektywną podstawą do skutecznego oszacowania wolnorynkowej – a więc rozsądnej – ceny eksportowej na podstawie szczegółowych danych dotyczących sprzedaży podobnych produktów. Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo Wilmar nie zaproponowało innych danych alternatywnych. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (151) Przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło również, że marża zysku ustalona w dochodzeniu w sprawie (poli)alkoholi winylowych (PVA) dotyczyła importera niepowiązanego w Unii i w związku z tym argumentowało, że w niniejszym przypadku nie ma ona zastosowania do dostosowania zysków przedsiębiorstwa handlowego w państwie trzecim, którego działalność jest inna niż działalność importera w Unii.
- (152) Zgodnie z praktyką Komisji, wobec braku jakichkolwiek innych danych w aktach sprawy, które mogłyby być wykorzystane, zysk importera niepowiązanego w Unii jest stosowany jako wskaźnik zastępczy w odniesieniu do zysku przedsiębiorstwa handlowego w państwie trzecim. Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo Wilmar nie zaproponowało innych danych alternatywnych. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (153) W kontekście konstruowania wartości normalnej odnośnie do numeru kontrolnego produktu, którego sprzedaży nie uznano za odbywającą się w zwykłym obrocie handlowym ze względu na cenę, przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że Komisja powinna była obliczyć marżę zysku na podstawie całej sprzedaży krajowej, w tym sprzedaży dotyczącej numeru kontrolnego produktu, w odniesieniu do którego należało skonstruować wartość normalną. Zdaniem przedsiębiorstwa Wilmar, ponieważ w przypadku wszystkich numerów kontrolnych produktu łącznie sprzedaż krajowa z zyskiem odpowiada ponad 80 % całkowitej sprzedaży krajowej, całą sprzedaż krajową należy uznać za odbywającą się w zwykłym obrocie handlowym.

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/1688 z dnia 8 października 2019 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 258 z 9.10.2019, s. 21).

- (154) Komisja zauważyła, że argument przedsiębiorstwa Wilmar jest wewnętrznie sprzeczny oraz że w każdym razie przedsiębiorstwo pomieszało dwa przepisy rozporządzenia podstawowego. Po pierwsze, jeśli chodzi o wewnętrzną sprzeczność, argument ten nie uwzględnia faktu, że badanie zwykłego obrotu handlowego przeprowadza się na poziomie każdego numeru kontrolnego produktu. Ma to na celu ustalenie w odniesieniu do każdego numeru kontrolnego produktu, czy odpowiednia sprzedaż odbywa się w zwykłym obrocie handlowym w odniesieniu do odpowiednich kosztów. W przedmiotowej sprawie skonstruowanie wartości normalnej dla wspomnianego numeru kontrolnego produktu było konieczne właśnie z powodu uznania, że sprzedaż tego numeru kontrolnego produktu nie odbywała się w zwykłym obrocie handlowym. Wilmar nie kwestionuje tego wniosku wyciągniętego na podstawie art. 2 ust. 4 akapit trzeci, ale twierdzi, że ta sama sprzedaż powinna być jednak wykorzystana do obliczenia marży zysku w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 6. Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Sprzedaż, która zgodnie z prawem nie została uznana za odbywającą się w zwykłym obrocie handlowym i w związku z tym mogła zostać wyłączona z określenia wartości normalnej (czego Wilmar nie kwestionuje), nie może być następnie wykorzystana do obliczenia marży zysku w zwykłym obrocie handlowym. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (155) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że konstruując wartość normalną w odniesieniu do rodzajów produktu sprzedawanych zarówno na rynku krajowym, jak i na rynku eksportowym, Komisja powinna była korzystać z danych dotyczących kosztu produkcji na wywóz do UE (tabela EUCOP, a nie DMCO). W tym względzie przedsiębiorstwo Wilmar odniosło się do wyroku w sprawach połączonych C-273/85 i C-107/86 ⁽²⁹⁾, którego pkt 16 stanowi, że „celem konstruowania wartości normalnej jest określenie ceny sprzedaży produktu, jaka zaistniałaby, gdyby produkt ten był sprzedawany w kraju pochodzenia lub w państwie wywozu”.
- (156) Komisja wskazała, że ten sam punkt tego samego wyroku stanowi, iż „[w] rezultacie wydatkami, które należy uwzględnić, są wydatki związane ze sprzedażą na rynku krajowym” i tym samym koszty produkcji na rynku krajowym. Ponadto przypomina się, że wartością normalną jest cena uiszczona lub należna w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w państwie wywozu, co oznacza, że do celów skonstruowania wartości normalnej Komisja musi wykorzystać koszty produkcji produktu sprzedawanego na rynku krajowym, a nie produktu wywozonego. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (157) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że z obliczeń marginesu dumpingu należy wyłączyć powiązaną sprzedaż jego importera w Unii, ponieważ standardową praktyką Komisji jest wykluczanie z obliczeń marginesu dumpingu sprzedaży dokonanej na rzecz powiązanych stron na użytek własny, jako że w takich przypadkach nie jest możliwe ustalenie ceny eksportowej na podstawie ceny, po której produkt przywożony został po raz pierwszy odsprzedany niezależnym klientom w Unii zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- (158) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Komisja nie stosuje takiej praktyki. W praktyce na podstawie sprawozdania Stałego Organu Apelacyjnego dotyczącego zgodności w sprawie WE – Elementy złączne (DS397) ⁽³⁰⁾ w obliczeniach dumpingu należy uwzględnić wszystkie transakcje wywozowe. Ponadto, jak określono w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy produkty nie są odsprzedawane niezależnemu nabywcy, cenę można ustalić na innej uzasadnionej podstawie. W związku z powyższym, mając na uwadze, że wielkość takiej sprzedaży stanowi około 1 % całkowitego wywozu do Unii, a powiązana cena jest nieznacznie niższa niż cena niepowiązana, Komisja zmieniła obliczenia ceny eksportowej poprzez zastosowanie ceny oferowanej niepowiązanym klientom jako wskaźnika zastępczego wobec ceny oferowanej powiązanym klientom w odniesieniu do tych samych rodzajów produktu.
- (159) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne ponoszone przez jego powiązanego importera w Unii należy określić bez uwzględniania kosztów finansowych. W poufnej wersji swoich uwag przedsiębiorstwo Wilmar bardziej szczegółowo omówiło to twierdzenie.
- (160) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Więcej szczegółów dotyczących oceny Komisji zostało dostarczonych przedsiębiorstwu Wilmar w konkretnym ujawnieniu, ponieważ zawierała ona poufne informacje handlowe.
- (161) Przedsiębiorstwo to twierdziło również, że Komisja dwukrotnie odliczyła niektóre wydatki WETBV – raz jako uprawnienie przy obliczaniu ceny eksportowej, a następnie jako wydatki uwzględnione w kosztach sprzedaży, kosztach ogólnych i administracyjnych. W poufnej wersji swoich uwag przedsiębiorstwo Wilmar bardziej szczegółowo omówiło to twierdzenie.
- (162) Argument ten uznano za uzasadniony i w związku z tym Komisja zgodziła się odpowiednio zmienić obliczenia ceny eksportowej.

⁽²⁹⁾ Wyrok z dnia 5 października 1988 r., *Silver Seiko Limited i in./Rada Wspólnot Europejskich*, sprawy połączone C-273/85 i C-107/86, ECLI:EU:C:1988:466, pkt 16.

⁽³⁰⁾ Sprawozdanie Stałego Organu Apelacyjnego, *WE – Elementy złączne (Chiny)* (art. 21.5 – Chiny), WT/DS397/AB/RW i Add.1, przyjęte w dniu 12 lutego 2016 r., DSR 2016:I, s. 7, pkt 5.260–5.282.

- (163) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Musim Mas twierdziła, że ponieważ w motywach 388–400 Komisja uznała, że koszty produkcji związane ze sprzedażą krajową były zniekształcone przez nakładane przez rząd indonezyjski należności celne wywozowe i opłaty wywozowe w odniesieniu do surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych oraz przez cenę maksymalną, oznacza to, iż zniekształceniu uległa także marża zysku ustalona na podstawie porównania kosztu produkcji związanego ze sprzedażą krajową z wartością sprzedaży krajowej i tym samym nie można było jej wykorzystać jako marży zysku w przypadku konstruowanej wartości normalnej. W tym względzie Grupa Musim Mas odniosła się do dochodzenia w sprawie biodiesla⁽³¹⁾, w którym Komisja nie zastosowała rzeczywistego zysku ze sprzedaży krajowej. Ponadto Grupa Musim Mas stwierdziła, że w analizie przemysłu Unii Komisja zastosowała jako wartość odniesienia zysk na poziomie 6 % będący dziewięciokrotnie niższy od marży zysku przyjętej przez Komisję do celów konstruowania wartości normalnej. Na tej podstawie Grupa Musim Mas twierdziła, że konstruując wartość normalną, Komisja przyjęła nieuzasadnioną marżę zysku. Grupa ta wskazała również, że Komisja zastosowała zniekształcone koszty do obliczenia zniekształconego zysku i w ten sposób otrzymała zniekształcony margines dumpingu przewyższający margines szkody, dzięki czemu może powołać się na art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, aby zbadać te same koszty i stwierdzić, że zostały one zniekształcone. Grupa Musim Mas stwierdziła zatem, że Komisja powinna wykorzystać niezniekształconą stopę zysku do konstruowania wartości normalnej w obliczeniach dumpingu przed zastosowaniem art. 7 ust. 2a albo w ogóle nie powinna stosować art. 7 ust. 2a.
- (164) Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. Grupa Musim Mas miesza różne przepisy rozporządzenia podstawowego, tj. art. 2 ust. 1–7 w odniesieniu do określenia wartości normalnej i art. 7 ust. 2a w odniesieniu do określenia poziomu środków. Komisja normalnie nie może pominąć rzeczywistego zysku eksporterów w związku ze sprzedażą krajową przy konstruowaniu wartości normalnej w danym kraju, chyba że można go odrzucić zgodnie z art. 2 ust. 6 lub art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Ponadto art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego nie dotyczy obliczania wartości normalnej. Na podstawie art. 7 ust. 2a Komisja może określić środki na poziomie marginesu dumpingu w sytuacjach, w których skarżący powołuje się na istnienie zakłóceń handlu surowcami, a zarzuty te zostaną potwierdzone w toku dochodzenia. Wartość normalną oblicza się niezależnie od tego przepisu. Komisja nie może zatem pominąć marży zysku ze sprzedaży krajowej prowadzonej w zwykłym obrocie handlowym. Jeżeli chodzi o metodykę zastosowaną przez Komisję we wspomnianym przez Grupę Musim Mas dochodzeniu w sprawie biodiesla, podkreśla się, że została ona odrzucona zarówno przez Sąd – w sprawach Musim Mas/Rada⁽³²⁾, Pelita Agung Agrindustri/Rada⁽³³⁾ oraz Wilmar Bioenergi Indonesia i Wilmar Nabati Indonesia/Rada⁽³⁴⁾ – jak i przez zespół orzekający WTO w sprawie UE – Biodiesel (Indonezja)⁽³⁵⁾. Jeżeli chodzi o marżę zysku na poziomie 6 %, o której mówi Grupa Musim Mas, jest to zysk docelowy przemysłu Unii stanowiący inne pojęcie niż marża zysku ze sprzedaży krajowej prowadzonej w zwykłym obrocie handlowym w przypadku eksporterów. Zysk docelowy stanowi minimalny zysk przewidziany w rozporządzeniu podstawowym w celu obliczenia ceny docelowej i marginesu szkody. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (165) Grupa Musim Mas wskazała również, że przedsiębiorstwo ICOF Singapore pełni rolę punktu sprzedaży dla przedsiębiorstwa Musim Mas Holdings („MMH”) i jego jednostek zależnych. MMH jest jednostką dominującą najwyższego szczebla wobec szeregu różnych jednostek. Z tego względu zdaniem Grupy Musim Mas MMH jest skonsolidowanym korporacyjnym podmiotem prawnym stanowiącym jedną jednostkę gospodarczą. Wskazano również, że 95 % udziałów Musim Mas należy do przedsiębiorstwa Musim Mas Resources, które z kolei w 99,95 % jest własnością MMH. ICOF Europe jest w całości jednostką zależną ICOF Singapore. Ponadto Grupa Musim Mas stwierdziła, że wszystkie sprawozdania, w tym informacje na temat zysków i strat, są skonsolidowane na poziomie MMH. Na tej podstawie stwierdzono, że ponieważ MMH stanowi jedną jednostkę gospodarczą, zysk stosowany przez Komisję do obliczenia stawki dumpingu w przypadku Grupy Musim Mas powinien obejmować cały zysk przedsiębiorstwa MMH i jego jednostek zależnych, ponieważ zarówno Musim Mas, ICOF Singapore, jak i ICOF Europe są jednostkami zależnymi MMH. Komisja nie powinna zatem odliczać zysku na poziomie 6,9 % ze sprzedaży dokonanej za pośrednictwem ICOF Europe, ponieważ skutkowałoby to podwójną korektą zysku w ramach zysku w konstruowanej wartości normalnej lub zysku uzyskanego ze sprzedaży na rynku krajowym. Ponadto wskazano, że w odniesieniu do ICOF Singapore Komisja nie powinna była odliczyć hipotetycznego zysku wynoszącego 6,9 % ani rzeczywistych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych ICOF Singapore. W tym względzie Grupa Musim Mas odniosła się do dochodzenia w sprawie biodiesla, w którym Komisja odliczyła rzeczywistą marżę zysku z biodiesla uzyskaną przez ICOF Singapore.

⁽³¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315 z 26.11.2013, s. 2).

⁽³²⁾ Wyrok z dnia 15 września 2016 r., Musim Mas/Rada, T-80/14, EU:T:2016:504, pkt 94.

⁽³³⁾ Wyrok z dnia 15 września 2016 r., Pelita Agung Agrindustri/Rada, T-121/14, EU:T:2016:500, pkt 74.

⁽³⁴⁾ Wyrok z dnia 15 września 2016 r., Wilmar Bioenergi Indonesia i Wilmar Nabati Indonesia/Rada, T-139/14, EU:T:2016:499, pkt 101.

⁽³⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, UE – Biodiesel (Indonezja), WT/DS480/R i Add.1, przyjęte w dniu 28 lutego 2018 r., DSR 2018:II, s. 605, pkt 8.1 lit. a)–d).

- (166) Komisja nie zgodziła się ze stwierdzeniem grupy Musim Mas, że Musim Mas i ICOF Singapore stanowią jedną jednostkę gospodarczą. Komisja stwierdziła, że Musim Mas nie wykazało na podstawie wszystkich istotnych czynników, iż Musim Mas i ICOF Singapore stanowią jedną jednostkę gospodarczą. W toku dochodzenia ustalono, że w praktyce sprzedaż między Musim Mas i ICOF Singapore przebiegała na podstawie umowy ramowej. Ponadto, jak wspomniano w motywie 146, przedsiębiorstwo ICOF Singapore prowadziło obrót wieloma towarami innymi niż produkt objęty postępowaniem, i nie było stroną żadnej sprzedaży krajowej przedsiębiorstwa Musim Mas. Więcej szczegółów dotyczących oceny Komisji zostało dostarczone przedsiębiorstwu Musim Mas w konkretnym ujawnieniu, ponieważ zawierała ona poufne informacje handlowe.
- (167) W świetle tej umowy ramowej Komisja zmieniła jednak obliczenia ceny eksportowej w przypadku sprzedaży za pośrednictwem ICOF Singapore – zmiana ta polegała na odliczeniu rzeczywistej marży zysku od ceny eksportowej, a nie zysku importera niepowiązanego i kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych ICOF Singapore.
- (168) Jeżeli chodzi o sprzedaż eksportową za pośrednictwem przedsiębiorstwa ICOF Europe będącego powiązaniem importerskim, Komisja nie zgadza się ze stwierdzeniem, że nie należy odliczać zysku importera niepowiązanego ani kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Ponieważ przedsiębiorstwo ICOF Europe jest importerskim w Unii, stosowaną przez nie cenę eksportową przy sprzedaży w Unii należy ustalić na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

3.4. Marginesy dumpingu

- (169) W przypadku objętych próbą współpracujących producentów eksportujących Komisja porównała średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiedniego rodzaju produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.
- (170) Na tej podstawie wyliczono następujące ostateczne średnie ważone marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocenieniem:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
P.T. Musim Mas	46,4 %
P.T. Wilmar Nabati Indonesia	15,2 %

- (171) W odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą Komisja dokonała obliczenia średniego ważonego marginesu dumpingu, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym margines ten określono na podstawie marginesów ustalonych dla objętych próbą producentów eksportujących.
- (172) Na tej podstawie ostateczny margines dumpingu współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą ustalono na 26,6 %.
- (173) W odniesieniu do wszystkich innych producentów eksportujących w Indonezji Komisja określiła margines dumpingu na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym celu Komisja określiła poziom współpracy producentów eksportujących. Poziom współpracy to wielkość wywozu współpracujących producentów eksportujących do Unii wyrażona jako odsetek łącznego przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, do Unii w okresie objętym dochodzeniem, ustalonego na podstawie metodyki wyjaśnionej w motywie 195.
- (174) Poziom współpracy w omawianej sprawie był wysoki, ponieważ wywóz współpracujących producentów eksportujących obejmuje całość przywozu w okresie objętym dochodzeniem. Na tej podstawie Komisja postanowiła ustalić margines dumpingu dla niewspółpracujących producentów eksportujących na poziomie objętego próbą przedsiębiorstwa, które miało najwyższy margines dumpingu.
- (175) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocenieniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
P.T. Musim Mas	46,4 %
P.T. Wilmar Nabati Indonesia	15,2 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	26,6 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	46,4 %

- (176) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Greven twierdziła, że Komisja nie wyjaśniła w sposób wystarczająco przejrzysty sposobu obliczania marginesów dumpingu i powinna ujawnić więcej informacji na ten temat.
- (177) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Metodę tych obliczeń w pełni wyjaśniono w motywach 129–175. Komisja nie może jednak ujawnić innym zainteresowanym stronom obliczeń indywidualnych marginesów dumpingu dotyczących objętych próbą producentów eksportujących, gdyż obliczenia te obejmują informacje poufne. Komisja ujawniła informacje na temat tych obliczeń objętym próbą producentom eksportującym, którzy mieli możliwość przedstawienia uwag w tym zakresie. Komisja odniosła się do tych uwag w motywach 147–168 i w stosownych przypadkach zmieniła obliczenia. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (178) Grupa Greven twierdziła również, że znaczna różnica między marginesami dumpingu w przypadku dwóch objętych próbą producentów eksportujących nie wydawała się rozsądna.
- (179) Marginesy dumpingu dwóch objętych próbą producentów eksportujących obliczono na podstawie danych dotyczących ich własnej sprzedaży i ich własnych kosztów, które to dane zweryfikowano podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu w ich siedzibach. Fakt, że w przypadku jednego producenta eksportującego margines dumpingu przewyższa margines obliczony w przypadku drugiego producenta, jest bez znaczenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej

- (180) W toku dochodzenia wykazano, że w okresie objętym dochodzeniem produkt podobny wytwarzało 15 producentów unijnych. Producenci ci reprezentują przemysł Unii w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (181) Zgodnie z ustaleniami całkowita produkcja unijna w okresie objętym dochodzeniem wyniosła około 872 000 ton. Komisja ustaliła tę liczbę na podstawie danych makro przedstawionych w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przekazanym przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym. Produkcja objętych próbą producentów unijnych stanowiła około 61 % całkowitej produkcji unijnej produktu podobnego.
- (182) Przedsiębiorstwo Wilmar i Grupa Musim Mas twierdziły, że niektórzy producenci unijni powinni zostać wyłączeni z definicji przemysłu Unii ze względu na powiązania z indonezyjskimi i malezyjskimi producentami produktu objętego postępowaniem. W szczególności przedsiębiorstwo Wilmar i Grupa Musim Mas wskazały, że objęty próbą producent unijny KLK jest częścią malezyjskiej grupy powiązanej z producentem kwasu tłuszczowego w Indonezji. Przedsiębiorstwo Wilmar i Grupa Musim Mas zauważyły również, że przedsiębiorstwo Oleon jest powiązane z malezyjskim producentem kwasu tłuszczowego, Oleon Asia-Pacific Sdn Bhd i Oleon Port Klang Sdn Bhd, który prowadzi wywóz do Unii i konkuruje z przywozem z Indonezji. Rząd Indonezji zwrócił się również do Komisji o przeanalizowanie tej tezy.
- (183) Ocena powyższego argumentu wykazała, że przedsiębiorstwo KLK przywozi ograniczone ilości kwasu tłuszczowego z Indonezji i że mniej niż 5 % jego sprzedaży w Unii stanowi odsprzedaż produktów przywożonych. Ponadto fakt, iż przedsiębiorstwo Oleon było powiązane z przedsiębiorstwem w Malezji, nie ma znaczenia w kontekście obecnego dochodzenia, które dotyczy przywozu z Indonezji. Komisja nie znalazła zatem podstaw do wykluczenia tego przedsiębiorstwa z definicji przemysłu Unii ani ze względu na fakt, że jest ono importerem kwasu tłuszczowego, ani z powodu jego powiązań z przedsiębiorstwami w Indonezji lub Malezji.
- (184) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że Temix International – Temix Oleo należy do tej samej grupy przedsiębiorstw co P.T. Sinar Mas Agro Resources and Technology Tbk, będące indonezyjskim producentem eksportującym. Przedsiębiorstwo Golden Agri Resources Ltd posiadało 92 % udziałów w przedsiębiorstwie P.T. Sinar Mas i 25 % udziałów w przedsiębiorstwie Temix Oleo S.r.l. W związku z tym przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało, że na podstawie tego związku przedsiębiorstwo Temix Oleo S.r.l powinno zostać usunięte z definicji przemysłu Unii.
- (185) Należy jednak zauważyć, że przedsiębiorstwo Temix International – Temix Oleo nie było producentem objętym próbą, a dane dotyczące tego przedsiębiorstwa wykorzystano jedynie do ustalenia tendencji makroekonomicznych, takich jak wielkość sprzedaży i wielkość produkcji. Ponieważ takie dane nie mogły zostać zniekształcone przez związek z producentem eksportującym, uznano, że dalsze badanie tej kwestii jest bezzasadne.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (186) Komisja ustaliła poziom konsumpcji w Unii na podstawie zweryfikowanych danych dotyczących przemysłu Unii przedstawionych przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym na temat sprzedaży na wolnym rynku UE i transferów na użytek własny prowadzonych przez wszystkich 15 producentów wchodzących w zakres definicji przemysłu Unii. Wielkość przywozu ze wszystkich państw uzyskano z Eurostatu.
- (187) Kwasy tłuszczowe zwykle sprzedaje się na wolnym rynku, ale można je również wykorzystywać jako materiał pośredni do wytwarzania produktów rynku niższego szczebla. Komisja ustaliła, że około 11 % produkcji produktu podobnego przez producentów unijnych było przeznaczone na użytek własny. Ilości te po prostu przekazywano (bez faktury) lub dostarczano po cenach transferowych w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub grup przedsiębiorstw w celu dalszego przetwarzania.

- (188) Aby przedstawić możliwie najbardziej kompletny obraz przemysłu Unii, Komisja uzyskała dane dotyczące całej działalności związanej z produktem i określiła produkcję przeznaczoną na użytek własny i do sprzedaży na wolnym rynku.
- (189) Z tabeli 1 poniżej wynika, że w okresie badanym jedynie niewielka część łącznej produkcji przemysłu Unii była przeznaczona na użytek własny. W tabeli przedstawiono również, że rynek sprzedaży wewnętrznej był stabilny w tym okresie i utrzymywał się na poziomie około 8 % konsumpcji. Dla pełności wywodu i w stosownych przypadkach przedstawiono wartości dla małego rynku sprzedaży wewnętrznej i poddano je osobnej analizie w ogólnej ocenie wskaźnika szkody. W przypadku innych wskaźników, takich jak produkcja, moce produkcyjne, produktywność, zatrudnienie i wynagrodzenia, przedstawione poniżej dane liczbowe dotyczą całej działalności i nie uznano za konieczne rozdzielania wartości liczbowych.
- (190) Konsumpcja w Unii kształtowała się następująco:

Tabela 1

Konsumpcja w Unii w tonach

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Całkowita konsumpcja w Unii	1 278 072	1 295 034	1 240 681	1 219 265
<i>Indeks</i>	100	101	97	95
Rynek sprzedaży wewnętrznej	92 607	92 409	87 133	94 575
<i>Indeks</i>	100	100	94	102
Konsumpcja na wolnym rynku	1 185 465	1 202 625	1 153 549	1 124 691
<i>Indeks</i>	100	101	97	95

Źródło: koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym i Eurostat

- (191) Konsumpcja na wolnym rynku w Unii spadła w okresie badanym o 5 %. Ze szczegółowej analizy wynika, że w latach 2018–2019 rynek unijny urósł o 1 % z około 1,19 do 1,20 mln ton, a w 2020 r. zmniejszył się o 4 % do około 1,15 mln ton. W okresie objętym dochodzeniem konsumpcja na wolnym rynku spadła o kolejne 2,5 % i osiągnęła poziom 1,12 mln ton.
- (192) Wahania i ogólny spadek w okresie badanym wynikały z rozwoju niektórych sektorów użytkowników takich jak sektor środków czystości, często z powodu czynników związanych z pandemią COVID-19, w szczególności w 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem. Pomijając to przejściowe zjawisko, producenci unijni uznali, że popyt na kwasy tłuszczowe na rynku unijnym jest ogólnie stabilny.
- (193) Tendencje i zmiany na całym rynku (tj. obejmujące użytek własny) były bardzo podobne do tendencji i zmian, które odnotowano na wolnym rynku.
- (194) Zmiany na rynku sprzedaży wewnętrznej przedstawiono i przeanalizowano w tabeli 5 poniżej.

4.3. Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie**4.3.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie**

- (195) Komisja określiła wielkość przywozu na podstawie danych Eurostatu gromadzonych w odniesieniu do kodów CN i TARIC wymienionych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. W celu uzyskania wiarygodnych danych dotyczących przywozu produktu objętego postępowaniem dostosowano dostępne dane liczbowe dotyczące przywozu, ponieważ nie wszystkie kody były w pełni związane z produktem objętym postępowaniem. Odsetek w przypadku kodów przywozu częściowo związanych z produktem objętym postępowaniem uzyskano na podstawie kodów TARIC ustalonych w dniu ogłoszenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania. Dane obejmowały okres od grudnia 2021 r. do kwietnia 2022 r. W odniesieniu do takich kodów obliczono odsetek dla przywozu zarówno z Indonezji, jak i z państw trzecich. W odniesieniu do wszystkich państw zastosowano dalsze 2-procentowe odliczenie od wielkości przywozu w celu objęcia przywozu, który zarejestrowano pod odpowiednimi kodami, ale w przypadku którego stopień rozszczępienia wynosił poniżej 97 %. Wartość 2 % obliczono na podstawie odpowiedzi zawartych w formularzu kontroli wyrywkowej współpracujących producentów eksportujących, którzy skorygowali odpowiedzi w formularzu kontroli wyrywkowej po uściśleniu przez Komisję zakresu produktu, jak stwierdzono w motywie 71.
- (196) Powyższą metodykę obliczania przywozu opisano w nocie do akt z 2 czerwca 2022 r., a zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na jej temat. Wielkość przywozu nie obejmuje kwasu tłuszczowego wyłączonego z zakresu produktu objętego dochodzeniem.

- (197) Kilka zainteresowanych stron przedstawiło uwagi do noty, ale nie zgłosiło zastrzeżeń do metodyki jako takiej ani nie zaproponowało alternatywnej metodyki pozwalającej na wiarygodne ustalenie wielkości przywozu kwasów tłuszczowych objętych dochodzeniem.
- (198) Koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym zasugerowała, że dostosowanie o 2 % nie jest właściwe, argumentując, że metodyka Komisji oparta na wartościach procentowych uwzględnia już kwasy tłuszczowe o stopniu rozszczepienia wynoszącym co najmniej 97 %.
- (199) Komisja odnotowała, że co najmniej do końca kwietnia 2022 r. opis kodów wymienionych w skardze nie obejmował kryterium stopnia rozszczepienia. W związku z tym sugestia, aby zrezygnować z 2-proc. dostosowania, nie była uzasadniona i nie można jej było zaakceptować.
- (200) Udział przywozu ze wszystkich państw trzecich w rynku ustalono na podstawie łącznego przywozu ustalonego dla poszczególnych państw w porównaniu z wielkością konsumpcji na wolnym rynku przedstawioną w tabeli 1.
- (201) Przywóz do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtował się następująco:

Tabela 2

Wielkość przywozu (w tonach) i udział w rynku

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie (w tonach)	202 755	228 139	231 243	228 156
<i>Indeks</i>	100	113	114	113
Udział w rynku sprzedaży wolnorynkowej (%)	17,1	19,0	20,0	20,3
<i>Indeks</i>	100	111	117	119

Źródło: Eurostat i koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym

- (202) Wielkość przywozu towarów po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, wzrosła w okresie badanym z około 203 000 ton do około 228 000 ton, co stanowi ogólny wzrost o 13 %. Wielkość przywozu wzrosła o 11 % w 2019 r., ale później utrzymywała się stabilnym poziomie ok. 230 000 ton. Informacje zebrane podczas dochodzenia wskazywały na problemy niektórych producentów eksportujących związane z pandemią COVID-19, w tym problemy z łańcuchem dostaw (zob. w szczególności motyw 266).
- (203) Udział tego przywozu w rynku wzrósł we wszystkich latach w okresie badanym, z 17,1 % do 20,3 %, co stanowi ogólny wzrost o 3,2 punktu procentowego lub o 19 %.

4.3.2. *Ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz podcięcie cenowe/zaniżanie cen*

- (204) Komisja określiła ceny przywozu na podstawie danych Eurostatu. Odnośny przywóz zidentyfikowano z zastosowaniem metodyki wyjaśnionej w motywie 195. Przeprowadzono kontrolę krzyżową tych danych z danymi producentów eksportujących objętych próbą, która potwierdziła takie same tendencje.
- (205) Średnia ważona cena przywozu do Unii z państwa, którego dotyczy postępowanie, kształtowała się następująco:

Tabela 3

Ceny importowe (EUR/t)

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Indonezja	912	765	805	1 023
<i>Indeks</i>	100	84	88	112

Źródło: Eurostat

- (206) Ceny importowe z Indonezji wzrosły w okresie badanym z 912 do 1 023 EUR/t, co stanowi wzrost o 12 %. Ceny spadły o 12 % w latach 2018–2020, po czym wzrosły o 27 % w okresie objętym dochodzeniem w porównaniu z 2020 r. Zmiany te należy rozpatrywać w świetle ogólnościowego wzrostu cen surowców w tym okresie, który jest główną przyczyną wzrostu kosztów. Jak wykazano w tabeli 7, główną przyczyną wzrostu cen unijnych był wzrost cen surowców. Podobnie jednostkowe koszty produkcji indonezyjskich eksporterów również wzrosły w okresie objętym dochodzeniem w porównaniu z 2020 r. ze względu na wzrost cen ich surowców.
- (207) Komisja określiła podcięcie cenowe w okresie objętym dochodzeniem przez porównanie:
- (i) średnich ważonych cen sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu, stosowanych przez objętych próbą producentów unijnych wobec niepowiązanych klientów na rynku unijnym, dostosowanych do poziomu cen ex-works;
  - (ii) odpowiednich średnich ważonych cen przywozu poszczególnych rodzajów produktu od objętych próbą indonezyjskich producentów eksportujących na rzecz pierwszego niezależnego klienta na rynku unijnym, ustalonych na podstawie CIF (koszt, ubezpieczenie i fracht) z odpowiednimi dostosowaniami uwzględniającymi cło i koszty ponoszone po przywozie.
- (208) W przypadku gdy objęci próbą indonezyjscy producenci eksportujący dokonywali sprzedaży na rzecz pierwszego niezależnego klienta na rynku unijnym za pośrednictwem powiązanego przedsiębiorstwa sprzedażowego z siedzibą w Unii, cenę przywozu określano na podstawie CIF, dostosowując cenę sprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi. Uwzględniono wszystkie koszty poniesione między przywozem a odsprzedażą, w tym koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne powiązanego importera oraz marżę zysku, jak określono w motywie 143, stosując na zasadzie analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- (209) Porównania cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio dostosowanych oraz po odliczeniu bonifikat i rabatów. Wynik porównania wyrażono jako odsetek obrotów objętych próbą producentów unijnych w okresie objętym dochodzeniem. Wykazał on średni ważony margines podcięcia cenowego wynoszący ponad 20 %. Rzeczywiste obliczone wartości nie są tutaj zapisywane ze względu na poufność (ponieważ bazują jedynie na dwóch przedsiębiorstwach), ale ujawniono je zainteresowanym współpracującym producentom eksportującym i wahają się one od 11 % do 29 %. Wszyscy objęci próbą producenci unijni sprzedawali produkty niezależnym klientom bezpośrednio, bez udziału powiązanych podmiotów sprzedających. Jeden z objętych próbą producentów eksportujących prowadził również bezpośrednią sprzedaż na rzecz niezależnych klientów w Unii, bez udziału powiązanych podmiotów sprzedających w Unii. W przypadku drugiego producenta eksportującego większości sprzedaży dokonywano za pośrednictwem powiązanego podmiotu sprzedającego w Unii. Żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała istnienia znacznego podcięcia cenowego.
- (210) Komisja rozważyła ponadto inne skutki cenowe, w szczególności istnienie znacznego zaniżania cen. Już na początku okresu badanego ceny sprzedaży i rentowność przemysłu Unii były niskie (zob. dane dotyczące rentowności w tabeli 10). W 2019 r. przemysł Unii został zmuszony do dalszego obniżania cen, przez co poniósł straty. Gdyby nie przywóz towarów po cenach dumpingowych, który osiągnął największy wzrost w 2019 r. oraz pozostał na podwyższonym poziomie w 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem, przemysł Unii prawdopodobnie byłby w stanie utrzymać swoje ceny co najmniej na poziomie koniecznym do prowadzenia sprzedaży bez ponoszenia strat w latach 2019 i 2020. W 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem unijne ceny sprzedaży wzrosły (równoległe ze wzrostem kosztów produkcji), ale ponownie do poziomów, które przełożyły się na straty w 2020 r. i jedynie marginalną rentowność w okresie objętym dochodzeniem. Producenci unijni stale tracili udział w rynku w okresie od 2019 r. do okresu objętego dochodzeniem. W związku z tym przywóz towarów po cenach dumpingowych mógł spowodować znaczną presję cenową na sprzedaż unijną, uniemożliwiając producentom unijnym podniesienie cen, aby uwzględnić wzrost kosztów w sposób pozwalający na osiągnięcie rozsądnych zysków.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.4.1. Uwagi ogólne

- (211) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł Unii obejmowała ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych oddziałujących na stan przemysłu Unii w okresie badanym.
- (212) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja oceniła wskaźniki makroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu makroekonomicznym przekazanym przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym. Dane dotyczyły wszystkich producentów unijnych. Komisja oceniła wskaźniki mikroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielonych przez czterech objętych próbą producentów unijnych. Oba zestawy danych uznano za reprezentatywne dla sytuacji gospodarczej przemysłu Unii.

- (213) Wskaźniki makroekonomiczne zostały opracowane przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym na podstawie sprawozdania LMC International Ltd. ⁽³⁶⁾, niezależnej spółki prowadzącej badania rynku w sektorze rolnictwa i agrobiznesu, obejmujące produkty oleochemiczne takie jak kwasy tłuszczowe („dane ze sprawozdania”). Zakres danych ze sprawozdania wykracza poza kwasy tłuszczowe objęte niniejszym dochodzeniem; są one szeroko wykorzystywane przez przemysł oleochemiczny. Aby odróżnić produkt podobny od innych produktów, koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym wykorzystwała dodatkowe informacje na temat ilości użytych surowców, opierając się na fakcie, że produkt podobny wyprodukowano wyłącznie przy użyciu określonych surowców, takich jak olej palmowy, olej z nasion palmowych lub łój. W produktach nieobjętych dochodzeniem wykorzystuje się inne surowce, takie jak olej rzepakowy lub olej sojowy. Dzięki zastosowaniu tej metodyki możliwe było ustalenie wielkości produkcji i sprzedaży zarówno produktu objętego dochodzeniem, jak i innych produktów. Dostępne były dane ze sprawozdania za lata 2018–2020. Dane dotyczące okresu objętego dochodzeniem zostały oszacowane proporcjonalnie, na podstawie zmian w produkcji i sprzedaży przedsiębiorstw, które bezpośrednio udostępniły swoje dane koalicji przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym. Dane dla innych wskaźników, które wymieniono poniżej, również ustalono przy użyciu tych samych danych przedsiębiorstw. Zweryfikowano obliczenia przeprowadzone przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym oraz przeprowadzono kontrolę krzyżową danych makro z danymi zebranymi przez Komisję od objętych próbą producentów unijnych, którzy reprezentują 61 % całkowitej produkcji unijnej.
- (214) Przedsiębiorstwo Wilmar zwróciło się z pytaniem, dlaczego ilość danych makro przedstawionych przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym była mniejsza niż ilość danych ze sprawozdania, które były szeroko dostępne dla przemysłu oleochemicznego.
- (215) Wynikało to z niezbędnych dostosowań, które wyjaśniono w motywie 213, dokonanych przez koalicję przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym w celu wyłączenia produktów z zakresu produktu.
- (216) Do wskaźników makroekonomicznych zalicza się: produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość marginesu dumpingu oraz poprawę sytuacji po wcześniejszym dumpingu.
- (217) Dane dotyczące wskaźników mikroekonomicznych pochodziły do czterech producentów objętych próbą.
- (218) Do wskaźników mikroekonomicznych zalicza się: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy produkcji, koszty pracy, zapasy, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (219) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 4

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji (w tonach)	936 063	924 837	862 055	872 185
<i>Indeks</i>	100	99	92	93
Moce produkcyjne (w tonach)	1 161 964	1 134 616	1 097 798	1 118 314
<i>Indeks</i>	100	98	94	96
Wykorzystanie mocy produkcyjnych (%)	80,6	81,5	78,5	78,0
<i>Indeks</i>	100	101	97	97

Źródło: koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym

- (220) Ze względu na wydajność produkcja unijna produktu objętego dochodzeniem jest rozplanowana na 24 godziny na dobę, z wyjątkiem okresów normalnej konserwacji. W toku dochodzenia wykazano jednak, że w niektórych przypadkach i w pewnym zakresie w tych samych zakładach produkcyjnych można wytwarzać inne produkty. Produkcja opiera się na zamówieniach. W tabeli 4 wykazano wolne moce produkcyjne na poziomie około 20 % każdego roku.

⁽³⁶⁾ <https://www.lmc.co.uk/oleochemicals/>

- (221) W całym okresie badanym wielkość produkcji przemysłu Unii spadła o 7 %. Szczegółowa analiza pokazuje, że ten spadek produkcji nastąpił głównie w 2020 r.
- (222) Unijne moce produkcyjne obliczono na podstawie możliwej do osiągnięcia maksymalnej produkcji w perspektywie długoterminowej, z uwzględnieniem konserwacji. W okresie badanym unijne moce produkcyjne spadły o 4 %. Spadek ten odzwierciedla przesunięcie mocy na inne produkty z powodu zmniejszenia zamówień na kwasy tłuszczowe. Przemysł Unii nie był jednak w stanie w pełni zastąpić produkcji kwasów tłuszczowych innymi produktami.
- (223) W okresie badanym, pomimo obniżenia mocy produkcyjnych o 4 %, wykorzystanie mocy produkcyjnych w Unii spadło o 3 %.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (224) Wielkość sprzedaży i udział przemysłu Unii w rynku kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 5

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Łączna wielkość sprzedaży na rynku unijnym obejmująca użytek własny (w tonach)	947 561	943 413	875 893	862 863
<i>Indeks</i>	100	100	92	91
Udział w rynku (w tym użytek własny) (%)	74,1	72,8	70,6	70,8
<i>Indeks</i>	100	98	95	95
Wykorzystanie na użytek własny	92 607	92 409	87 133	94 575
<i>Indeks</i>	100	100	94	102
Użytek własny jako % łącznej sprzedaży na rynku	9,8	9,8	9,9	11,0
<i>Indeks</i>	100	100	102	112
Sprzedaż na wolnym rynku	854 953	851 004	788 760	768 288
<i>Indeks</i>	100	100	92	90
Udział w rynku sprzedaży wolnorynkowej (%)	72,1	70,8	68,4	68,3
<i>Indeks</i>	100	98	95	95

Źródło: koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym

- (225) Tendencje w sprzedaży przemysłu Unii (w tym na użytek własny) były podobne do produkcji w okresie badanym. Wynika to z faktu, że produkcję w tym przemyśle napędzają zlecenia sprzedaży. Powierzchnia magazynowa jest zazwyczaj ograniczona, a z czasem jakość zapasów wyrobów gotowych może ulec pogorszeniu lub mogą one przestać odpowiadać specyfikacjom. Dlatego też zwykle utrzymuje się bardzo niski poziom zapasów.

- (226) W całym okresie badanym całkowita wielkość sprzedaży w Unii przemysłu Unii spadła o 9 %.
- (227) Wielkość sprzedaży unijnej na wolnym rynku w okresie badanym spadła o 10 %. W latach 2018–2019 wielkość sprzedaży w Unii była stabilna. Jednak od 2019 r. do okresu objętego dochodzeniem wielkość ta zmniejszyła się o 10 %.
- (228) Rynek sprzedaży wewnętrznej przemysłu Unii (wyrażony jako odsetek całkowitej sprzedaży unijnej obejmującej użytek własny) wynosił w całym okresie badanym około 10–11 %.
- (229) Udział sprzedaży unijnej w wolnym rynku spadł w okresie badanym z 72,1 % do 68,3 %, co stanowi spadek o 3,9 punktu procentowego lub o 5 %.

Wzrost

- (230) Biorąc pod uwagę, że przemysł Unii stracił 5 % udziału w rynku w okresie badanym, a jego sprzedaż na wolnym rynku spadła o 10 %, oczywiste jest, że nie nastąpił wzrost, lecz że był to raczej okres recesji zarówno w wartościach bezwzględnych, jak i w stosunku do konsumpcji na wolnym rynku.

4.4.2.3. Zatrudnienie i wydajność

- (231) Zatrudnienie i wydajność kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 6

Zatrudnienie i wydajność

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Liczba pracowników (EPC)	945	914	952	898
Indeks	100	97	101	95
Wydajność (w tonach na pracownika)	990	1 012	906	971
Indeks	100	102	91	98

Źródło: koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym

- (232) W okresie badanym zatrudnienie w przemyśle Unii zmalało o 5 % w przeliczeniu na ekwiwalenty pełnego czasu pracy.
- (233) Produktywność pod względem ton na pracownika spadła w 2020 r., ale ogólnie w okresie badanym pozostała w dużej mierze stabilna.

4.4.2.4. Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (234) Wszystkie marginesy dumpingu znacznie przekraczały poziom *de minimis*. Wpływ wielkości rzeczywistego marginesu dumpingu na przemysł Unii uznano za znaczny, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie.
- (235) Jest to pierwsze dochodzenie antydumpingowe dotyczące kwasu tłuszczowego. W związku z tym brak było dostępnych danych umożliwiających ocenę skutków ewentualnego wcześniejszego dumpingu.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.4.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (236) Średnie ważone jednostkowe ceny sprzedaży stosowane przez objętych próbą producentów unijnych wobec klientów niepowiązanych w Unii kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 7

Ceny sprzedaży i jednostkowy koszt produkcji w Unii

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na wolnym rynku (EUR/t)	879	770	861	1 101
<i>Indeks</i>	100	88	98	125
Jednostkowy koszt produkcji (EUR/t)	856	764	861	1 056
<i>Indeks</i>	100	89	101	123

Źródło: objęci próbą producenci unijni

- (237) Sprzedaż na rynku unijnym klientom niepowiązanym była prowadzona zarówno na rzecz niezależnych przedsiębiorstw handlowych, jak i użytkowników końcowych w wielu sektorach użytkowników. Ceny dla obu rodzajów klientów i dla poszczególnych sektorów ustalono w ten sam sposób i na podobnym poziomie.
- (238) Ceny sprzedaży niepowiązanym stronom na rynku unijnym (wolny rynek) wzrosły w okresie badanym z 879 EUR/t do 1 101 EUR/t, co stanowi wzrost o 25 %. Wspomniane ceny sprzedaży spadły o 12 % w 2019 r., wzrosły jednak o 12 % w 2020 r. i o 28 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (239) Tę pozornie pozytywną tendencję należy postrzegać w kontekście znacznego wzrostu kosztów surowców. W okresie objętym dochodzeniem koszty te stanowiły ponad 70 % pełnego jednostkowego kosztu produkcji. Ten jednostkowy koszt produkcji wzrósł o 23 % w okresie badanym, czyli w tempie podobnym do wzrostu średnich cen sprzedaży na wolnym rynku unijnym.

4.4.3.2. Koszty pracy

- (240) Średnie koszty pracy objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 8

Średnie koszty pracy na pracownika

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Średnie koszty pracy na pracownika (EUR)	81 344	85 487	89 010	87 188
<i>Indeks</i>	100	105	109	108

Źródło: Objęci próbą producenci unijni

- (241) Średnie koszty pracy w przeliczeniu na pracownika zwiększyły się w okresie badanym o 8 %. Zmiany wynagrodzeń negocjowano ze związkami zawodowymi, a inne koszty związane z pracownikami ustalały organy administracji krajowej.

4.4.3.3. Zapasy

- (242) Stan zapasów objętych próbą producentów unijnych kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Zapasy

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	21 784	23 066	23 708	19 013
<i>Indeks</i>	100	106	109	87
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek produkcji	3,8	4,1	4,5	3,6
<i>Indeks</i>	100	108	116	93

Źródło: objęci próbą producenci unijni

- (243) Poziom zapasów w przypadku objętych próbą producentów unijnych spadł w okresie badanym o 23 %. Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako odsetek produkcji był jednak niski przez cały ten okres. Jak wspomniano w motywie 225 powyżej, wynika to z faktu, że przemysł kwasów tłuszczowych działa na ogół na zasadzie produkcji na zamówienie i zapasy utrzymywane są na niskim poziomie ze względu na możliwość pogorszenia jakości lub zmiany specyfikacji. Wskaźnik ten ma zatem mniejsze znaczenie w ogólnej analizie szkody.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (244) Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	1,9	- 0,5	- 2,1	2,5
<i>Indeks</i>	100	- 27	- 108	128
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)	27 037 404	12 370 885	- 1 239 176	22 774 816
<i>Indeks</i>	100	46	- 5	84
Inwestycje (w EUR)	7 394 509	11 769 077	10 473 680	8 531 863
<i>Indeks</i>	100	159	142	115
Zwrot z inwestycji (%)	9,0	0,6	- 4,4	12,1
<i>Indeks</i>	100	7	- 48	134

Źródło: Objęci próbą producenci unijni

- (245) Komisja określiła rentowność objętych próbą producentów unijnych, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów z tej sprzedaży. Rentowność producentów objętych próbą pozostała niska – to znaczy utrzymywała się poniżej 3 % – w całym okresie badanym, a w 2020 r. wręcz spadła, z 1,9 % w 2018 r. do - 2,1 %. W okresie objętym dochodzeniem rentowność wzrosła do 2,5 %, chociaż nadal była na niskim poziomie. Niewielka poprawa sytuacji w okresie objętym dochodzeniem wynikała z tego, że klienci na rynku unijnym byli bardziej skłonni zaakceptować wzrost cen u producentów unijnych, ponieważ producentów eksportujących dotknął kryzys związany z łańcuchem dostaw w kontekście pandemii COVID-19.
- (246) Zmiany rentowności, zestawione z cenami sprzedaży i kosztami produkcji w tabeli 7, oraz niskie ceny przywozu z Indonezji świadczą o znacznym tłumieniu cen. Przemysł Unii nie był w stanie podnosić cen, aby wystarczająco odzwierciedlić wzrost kosztów w celu sprzedaży po rozsądnych cenach na opłacalnym poziomie. Oznaczało to, że rentowność przemysłu Unii utrzymywała się na niskim poziomie w całym okresie badanym, podczas gdy

przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indonezji rozpoczął się już przy wysokim poziomie penetracji (17,1-proc. udział w rynku), a jego wielkość mogła wzrosnąć o 22 % i osiągnąć 20,3-proc. udział w rynku, jak pokazano w tabeli 2. Ponadto pomimo znacznego wzrostu cen surowców, średnia cena tego przywozu wzrosła jedynie o 12 %, co widać w tabeli 3. W tym samym okresie ceny przemysłu Unii musiały wzrosnąć o 25 % wyłącznie w celu pokrycia kosztów. Jak stwierdzono również w motywie 210, widać było ciągłą presję na spadek (zarówno pod względem stale wysokiej wielkości, jak i niskich cen) wywieraną przez przywóz z Indonezji już od początku okresu badanego. Faktycznie od 2019 r., a prawdopodobnie i wcześniej (zob. motyw 302), ceny indonezyjskie były konsekwentnie niższe niż ceny przemysłu Unii. Przełożyło się to obniżony i nieodpowiedni poziom zysku w całym okresie badanym, w szczególności w okresie objętym dochodzeniem.

- (247) Przedsiębiorstwo Wilmar przedstawiło uwagi dotyczące braku tłumienia cen, jego wniosek opierał się jednak na tendencjach wynikających z indeksów, a nie na faktycznym poziomie rentowności producentów unijnych.
- (248) Komisja stwierdziła, że wnioski wyciągnięte przez przedsiębiorstwo Wilmar były nieprawidłowe, ponieważ nie uwzględniały penetracji przywozu towarów po cenach dumpingowych w całym okresie badanym i wynikających z niej niskich poziomów rentowności przemysłu Unii. Dlatego też argument ten odrzucono.
- (249) Grupa Musim Mas przedłożyła sprawozdania roczne dwóch producentów unijnych i argumentowała, że zawarte w nich informacje, w szczególności wskaźniki rentowności w okresie objętym dochodzeniem, wskazują na brak szkody dla tych przedsiębiorstw.
- (250) W tym względzie Komisja zwraca uwagę, że zakres tych sprawozdań jest znacznie szerszy niż działalność dwóch producentów unijnych związana z produktem objętym dochodzeniem. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (251) Przepływy środków pieniężnych netto odzwierciedlają zdolność producentów unijnych do samofinansowania swojej działalności. Tendencja w zakresie przepływów środków pieniężnych netto kształtowała się w podobny sposób, jak w przypadku rentowności obrotu – w latach 2019 i 2020 odnotowano spadek, a w okresie objętym dochodzeniem niewielki wzrost. Tendencja w zakresie przepływów środków pieniężnych w okresie badanym była ogółem ujemna – spadły one o 16 %.
- (252) Zwrot z inwestycji to procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji. Tendencja w zakresie zwrotu z inwestycji również zmieniała się w podobny sposób, jak w przypadku rentowności obrotu – w latach 2019 i 2020 odnotowano spadek, a w okresie objętym dochodzeniem niewielki wzrost.
- (253) Jak wynika z powyższych danych liczbowych dotyczących inwestycji, objęci próbą producenci unijni kontynuowali inwestycje w okresie badanym. Inwestycje wynosiły 7–12 mln EUR rocznie, a ich celem było osiągnięcie przyrostu wydajności i utrzymanie istniejących zakładów. Przemysł Unii obsługuje różnorodną bazę klientów, której wymogi podlegają ciągłym zmianom. Przemysł ten musi zachować elastyczność w zakresie zdolności wytwarzania zarówno asortymentu, jak i ilości produktów, które może zaoferować na rynku. Zagrożeniem dla takich inwestycji jest malejąca zdolność do pozyskania kapitału.
- (254) W toku dochodzenia wykazano również, że inne inwestycje mające na celu zwiększenie mocy nie zostały zrealizowane zgodnie z planem w okresie badanym. Chociaż inwestycje te są niezbędne do zapewnienia trwałości przemysłu, wszystkie objęte próbą przedsiębiorstwa, w tym przedsiębiorstwa, które są częścią większych grup, musiały odłożyć ich realizację w tym okresie. Nieodpowiedni poziom zwrotu z inwestycji zagraża również przyszłej zdolności przemysłu Unii do pozyskania kapitału, a tym samym jego przetrwaniu w perspektywie średnio- i długoterminowej.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (255) W okresie badanym odnotowano niewielką poprawę w zakresie zmian stanu zapasów i wykorzystania na użytek własny. Wzrost konsumpcji własnej ograniczył się do 2 %, a poziom zapasów się zmniejszył. W toku dochodzenia wykazano, że przywóz towarów po cenach dumpingowych nie ma bezpośredniego wpływu na wykorzystanie na użytek własny oraz że stan zapasów ma mniejsze znaczenie w branży kwasów tłuszczowych, która funkcjonuje głównie w oparciu o zamówienia. Oznacza to, że czynniki te nie są kluczowe w analizie szkody.
- (256) W okresie badanym odnotowano pozornie pozytywną tendencję dotyczącą niektórych innych wskaźników, takich jak ceny sprzedaży, rentowność, zwrot z inwestycji i inwestycje. W toku dochodzenia wykazano jednak, że pozytywne zmiany cen sprzedaży były związane ze zmianą cen surowców, które znacznie wzrosły w tym okresie. Również umiarkowana poprawa rentowności i zwrotu z inwestycji nie zmieniła faktu, że wyniki w okresie badanym utrzymały się na poziomie nieodpowiednim do zapewnienia rentowności przemysłu Unii w perspektywie średnio- i długoterminowej (zob. również motywy 266–269).
- (257) W praktyce niska rentowność w połączeniu z tendencjami w zakresie cen sprzedaży i kosztów produkcji wyraźnie wskazują na tłumienie cen. W szczególności w całym okresie badanym, kiedy przywóz towarów po cenach dumpingowych utrzymywał się na wyższym poziomie i odbywał się po niskich cenach, przemysł Unii nie był w stanie podnieść cen do poziomu, który pozwoliłby na pokrycie kosztów i osiągnięcie docelowej marży zysku (6 %).

- (258) Pomimo utrzymywania jak najwyższych nakładów inwestycyjnych w celu zachowania wydajności przemysł Unii wyraźnie nie osiągał wystarczających zysków, aby zachęcić do inwestycji w rozwój przedsiębiorstw w okresie badanym, a w szczególności w okresie objętym dochodzeniem. Pogorszenie sytuacji gospodarczej przemysłu Unii nastąpiło na rynku, na którym konsumpcja jest stosunkowo stabilna (spadek konsumpcji w 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem był w dużej mierze przejściowy ze względu na wpływ pandemii COVID-19). Udział przemysłu Unii w rynku w okresie badanym zmniejszył się o 5 %, tj. z 72,1 % w 2018 r. do 68,3 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (259) Chociaż szkoda w niniejszym dochodzeniu obejmowała głównie cenę i wskaźniki wydajności, takie jak rentowność i zdolność do pozyskania kapitału, przemysł Unii ucierpiał również na skutek spadku przeanalizowanych wskaźników dotyczących wielkości. W okresie badanym odnotowano spadek produkcji, mocy produkcyjnych, wykorzystania mocy produkcyjnych, wielkości sprzedaży i udziału w rynku unijnym. Ponadto odnotowano również spadek w zakresie zatrudnienia i wydajności, co było związane z niższym poziomem produkcji i wielkości sprzedaży.

Uwagi przedłożone po ujawnieniu informacji

- (260) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji skomentował niektóre wskaźniki szkody i stwierdził, że przemysł Unii nie poniósł szkody w okresie badanym. Opinię tę sformułowano na podstawie następujących argumentów: 1) dane w tabeli 4 świadczą o wzroście produkcji i mocy produkcyjnych w okresie od 2020 r. do okresu objętego dochodzeniem, 2) dane w tabeli 5 wskazują na wzrost udziału w rynku, z uwzględnieniem użytku własnego, w okresie od 2020 r. do okresu objętego dochodzeniem, 3) dane w tabeli 7 wskazują na wzrost ceny sprzedaży w okresie badanym, po którym nastąpił wzrost zysków z – 2,1 % w 2020 r. do 2,5 % w okresie objętym dochodzeniem, 4) dane w tabeli 9 świadczą o spadku stanu zapasów w okresie badanym, a także 5) dane w tabeli 10 wskazują na wzrost rentowności, przepływów środków pieniężnych i zwrotu z inwestycji od 2020 r. do okresu objętego dochodzeniem. Rząd Indonezji twierdził również, że Komisja w sposób arbitralny i bezpodstawny zastosowała zysk docelowy na poziomie 6 % oraz że wzrost zysku przemysłu Unii z – 2,1 % w 2020 r. do 2,5 % w okresie objętym dochodzeniem był znaczny i bezprecedensowy oraz został osiągnięty podczas pandemii COVID-19. Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że dokonana przez Komisję analiza danych w tabeli 10 była nieprawidłowa, ponieważ rentowność wzrosła w okresie badanym i była wysoka w okresie objętym dochodzeniem.
- (261) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że odpowiednie dane nie wykazały istotnej szkody. Jak wspomniano w motywie 202, choć w okresie badanym konsumpcja zmalała o 5 %, wielkość przywozu z Indonezji wzrosła o 13 %. W takim kontekście zwiększył się również udział w rynku przywozu z Indonezji. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 192, konsumpcja w Unii jest zasadniczo stabilna⁽³⁷⁾ i spodziewany jest jej powrót do wcześniejszych poziomów po przejściowym spadku, do którego doszło w 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem wskutek czynników związanych z pandemią COVID-19⁽³⁸⁾.
- (262) Podobnie, jeśli chodzi o udział przemysłu Unii w rynku, udział w rynku z uwzględnieniem użytku własnego faktycznie spadł z 70,6 % do 70,8 %. Udział w rynku sprzedaży na wolnym rynku przemysłu Unii, który to udział stanowi istotny wskaźnik, zmalał jednak z 68,4 % w 2020 r. do 68,3 % w okresie objętym dochodzeniem. W całym okresie badanym udział w rynku sprzedaży na wolnym rynku przemysłu Unii ulegał stałemu zmniejszeniu z 72,1 % w 2018 r. do 70,8 % w 2019 r., 68,4 % w 2020 r. i 68,3 % w okresie objętym dochodzeniem. W kontraście do tej tendencji w tym samym czasie udział w rynku przywozu z Indonezji stale wzrastał – z 17,1 % w 2018 r. do 19,0 % w 2019 r., 20 % w 2020 r. i 20,3 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (263) Również twierdzenie dotyczące wzrostu średniej ceny sprzedaży należy rozważać w kontekście wzrostu kosztu surowca, jak wyjaśniono w motywie 256. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 243, stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego wyrażony jako odsetek produkcji utrzymywał się na stosunkowo stabilnym poziomie w okresie badanym, a branża funkcjonowała na zasadzie produkcji na zamówienie, w związku z czym zapasy utrzymywano na niskim poziomie.
- (264) W zarzucie dotyczącym wskaźników wydajności przedstawionych w tabeli 10 nie uwzględniono całego kontekstu. Na przykład poziomi przepływy środków pieniężnych w okresie badanym ulegał stałemu zmniejszeniu w latach 2018–2020, aż w 2020 r. osiągnął wartość ujemną. W okresie objętym dochodzeniem przepływy środków pieniężnych wzrosły do wartości dodatniej, dzięki temu, że przemysł Unii zdołał zwiększyć swoje zyski, jak wyjaśniono w motywach 251–266. Przepływy środków pieniężnych w okresie objętym dochodzeniem nadal utrzymywały się jednak na poziomie znacznie poniżej poziomu przepływów środków pieniężnych w 2018 r. Ogólnie przepływy środków pieniężnych zmalały o 16 %.

⁽³⁷⁾ IHS Markit Chemical Economics Handbook, opublikowany w czerwcu 2021: „Chiny kontynentalne, Europa Zachodnia i Ameryka Północna są głównymi rynkami konsumenckimi. W przeszłości wzrost konsumpcji kwasów tłuszczowych był zbliżony do wzrostu PKB w regionach ich konsumpcji” (<https://ihsmarkit.com/products/natural-fatty-acids-chemical-economics-handbook.html>).

⁽³⁸⁾ Industry ARC Fatty Acid Market Forecast (2021-2026): „Ponadto z powodu epidemii COVID-19 produkcja, konsumpcja, przywóz i wywóz kwasów tłuszczowych były również utrudnione. Te liczne skutki pandemii COVID-19 sprawiły, że w 2020 r. rynek kwasów tłuszczowych dalej borykał się z problemami. Popyt na kwasy tłuszczowe powinien jednak wzrosnąć przed końcem 2021 r. dzięki dynamicznemu rozwojowi sektora produktów higieny osobistej i sektora środków czystości”. (<http://www.industryarc.com/Report/15848/fatty-acid-market.html>).

- (265) Jeśli chodzi o poziom zysku docelowego, Komisja uznała za odpowiednie zastosowanie minimalnego zysku na poziomie 6 %. W art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego uznano, że 6 % to właśnie minimalny poziom zyskowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencji na potrzeby obliczenia marginesu szkody. Poziom ten ustalono na podstawie długoterminowych danych liczbowych dotyczących zyskowności w odniesieniu do sektorów przemysłu Unii. Nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających, że taki poziom był w sposób oczywisty nieodpowiedni w przypadku badanego przemysłu (zob. motyw 268). Argument ten można zatem odrzucić na tej podstawie.
- (266) Niemniej jednak Komisja zauważyła, że zysk przemysłu Unii był nieznacznie powyżej progu rentowności jedynie w 2018 r. (1,9 %) i w okresie objętym dochodzeniem (2,5 %), natomiast w 2019 i 2020 r. był on ujemny (odpowiednio – 0,5 % i – 2,1 %). Ponadto dodatni poziom osiągnięty w 2021 r., który obejmuje dziewięć miesięcy okresu objętego dochodzeniem, należy postrzegać w kontekście znacznych zakłóceń w łańcuchu dostaw na rynku, wynikających z pandemii COVID-19 i mających poważny wpływ na wywóz z Indonezji do Unii. Dostawy kwasów tłuszczowych do Unii utrudniały opóźnienia statków z Azji spowodowane brakiem statków towarowych, zbiornikowców i pracowników w związku z pandemią COVID-19, a także wynikający z tego ogromny wzrost kosztów frachtu⁽³⁹⁾. Te tymczasowe zakłócenia wpłynęły na ceny w przemyśle na całym świecie, a także na przywóz z Indonezji, który zmniejszył się w ujęciu bezwzględny między 2020 r. a okresem objętym dochodzeniem. Przemysł Unii wyjaśnił, że w rezultacie był w stanie skorzystać z tych konkretnych tymczasowych zakłóceń na rynku, podnosząc ceny do opłacalnego poziomu na rynku unijnym bez większych strat dla swojego udziału w rynku. Ogólnie rzecz biorąc, rentowność przemysłu Unii oscylowała wokół progu rentowności w całym okresie badanym, przy czym wielkość przywozu z Indonezji była znaczna, a mimo nieznacznie spadającej konsumpcji jego udział w rynku wzrósł znacząco z 17,1 % do 20,3 %. Wszystkie te czynniki wyraźnie pokazują, że przywóz z Indonezji po cenach dumpingowych wpływał negatywnie na rentowność przemysłu Unii w całym okresie badanym, a szczytowy poziom rentowności wynoszący 2,5 % w okresie objętym dochodzeniem został osiągnięty w kontekście problemów z dostawami po stronie indonezyjskich eksporterów, głównie z powodu skutków COVID-19.
- (267) Rentowność wykazaną w tabeli 10 obliczono na podstawie kosztu sprzedawanych towarów w odniesieniu do kwasu tłuszczowego wytworzonego i sprzedanego na rynku unijnym klientom niepowiązanym przez przemysł Unii. Wprawdzie produkcja przemysłu Unii ogólnie opiera się na zamówieniach, jednak istnieją niewielkie zapasy, jak wskazano w tabeli 9. Dlatego w sektorze o niskim poziomie zapasów występuje niewielka różnica między jednostkowym kosztem produkcji a jednostkowym kosztem sprzedawanych towarów. Z tego wynika, że choć w latach 2019 i 2020 średnia jednostkowa cena sprzedaży przemysłu Unii była równa średniemu jednostkowemu kosztowi produkcji lub wyższa od niego, przemysł Unii poniósł szkodę, jak wykazano w tabeli 10.
- (268) Jeśli chodzi o standardowy poziom zysku ze sprzedaży kwasu tłuszczowego w normalnych warunkach konkurencji, rząd Indonezji nie wyjaśnił, dlaczego poziom zysku wynoszący 2,5 % osiągnięty przez przemysł w okresie objętym dochodzeniem był rzekomo wystarczający. Rząd Indonezji, krytykując przewidziany w przepisach próg 6 % zastosowany przez Komisję, nie uzasadnił również, jaki poziom zysku powinien być zastosowany zamiast tego, ani nie wyjaśnił domniemanego wpływu pandemii COVID-19 na poziom rentowności. Komisja zauważyła, że nie ma żadnych innych dowodów w aktach sprawy dotyczących poziomu historycznej rentowności sektora kwasów tłuszczowych przy braku przywozu towarów po cenach dumpingowych z Indonezji, które to dowody mogłyby potwierdzić twierdzenie rządu Indonezji, że rentowność na poziomie 2,5 % była wystarczająca, lub podważyć decyzję o zastosowaniu zysku na poziomie 6 %. Z kolei ustalenia Komisji były poparte publicznie dostępnymi informacjami oraz informacjami zawartymi w dokumentacji udostępnionej do wglądu. Komisja zauważyła, że zgodnie ze sprawozdaniem przygotowanym przez Europejską Radę Przemysłu Chemicznego („CEFIC”) dotyczącym m.in. rentowności szeroko rozumianego europejskiego przemysłu chemicznego w 2020 r. nadwyżka operacyjna brutto⁽⁴⁰⁾ wyrażona jako odsetek obrotu w przemyśle chemicznym wynosi około 11 %. Ponadto z danych statystycznych zebranych przez CSIMarket⁽⁴¹⁾ wynika, że, marże przed opodatkowaniem w przemyśle produkcji chemicznej w 2021 r. wynosiły około 13 %. Co więcej, w uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia Grupa Greven stwierdziła, że marże EBIT (wynik finansowy przed odsetkami i opodatkowaniem) przemysłu chemicznego w Europie w 2020 r. wynosiły około 7 % (więcej informacji na ten temat można znaleźć w motywie 294). Na podstawie dostępnych dowodów Komisja uznała zatem, że przemysł Unii nie osiągnął poziomu rentowności zgodnego z normalnymi rynkowymi warunkami konkurencji w całym okresie badanym.

⁽³⁹⁾ OFI Magazine, „Strong demand forecast for oleochemicals” [„Prognozowany silny popyt na wyroby oleochemiczne”], 9 lipca 2021 r., <https://www.ofimagazine.com/news/strong-demand-forecast-for-oleochemicals>

⁽⁴⁰⁾ Nadwyżkę operacyjną brutto (lub zyski) określa się jako wartość dodaną pomniejszoną o koszty personelu. Jest to nadwyżka uzyskana z działalności operacyjnej po skorygowaniu o nakłady pracy. W przemyśle chemicznym nadwyżka ta stanowi ponad 11 % obrotu, <https://www.francechimie.fr/media/52b/the-european-chemical-industry-facts-and-figures-2020.pdf>

⁽⁴¹⁾ CSIMarket, „Chemical Manufacturing Industry Profitability” [„Rentowność przemysłu produkcji chemicznej”], https://csimarket.com/Industry/industry_Profitability_Ratios.php?ind=101&hist=4

- (269) Co ważniejsze, Komisja zauważyła, że – jak wyjaśniono w motywach 253 i 254 – inwestycje poczynione przez przemysł Unii były w okresie badanym ograniczone i koncentrowały się na zapewnieniu przyrostu wydajności oraz utrzymaniu sprawnego funkcjonowania istniejących zakładów. Ze względu na ujemny lub niski poziom rentowności w całym okresie badanym przemysł Unii nie był w stanie poczynić wymaganych inwestycji w celu wprowadzenia innowacji i osiągnięcia wymaganego przyrostu wydajności i produktywności, aby móc konkurować na rynku. Przemysł Unii obsługuje różnorodną bazę klientów, której wymogi podlegają ciągłym zmianom. W okresie badanym koszty umorzenia stanowiły zaledwie około 2 % kosztów produkcji. Dzięki zwiększeniu kosztów umorzenia w następstwie inwestycji do 4 % kosztów produkcji przemysł Unii osiągnąłby próg rentowności przy założeniu, że uda mu się utrzymać wyższe ceny z okresu objętego dochodzeniem, co jest bardzo mało prawdopodobne, biorąc pod uwagę powody, dla których ceny te wzrosły w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym poziom zysku osiągnięty przez przemysł w okresie badanym był niewystarczający do poczynienia wymaganych inwestycji potrzebnych w tym sektorze. Wszystkie te elementy stały w jawnej sprzeczności z nieuzasadnionymi twierdzeniami rządu Indonezji dotyczącymi wymaganego poziomu rentowności przemysłu Unii.
- (270) Ponadto Komisja zauważyła, że przeprowadzona przez nią analiza była pełna i kompleksowa, ponieważ obejmowała wszystkie cztery lata i wszystkie wskaźniki szkody zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Oprócz tego w swojej analizie Komisja wykorzystała wszystkie dane obejmujące zarówno zmiany pozytywne, jak i zmiany negatywne. Komisja wykazała zatem, że jej wnioski dotyczące istotnej szkody były miały solidne podstawy prawne i ekonomiczne. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.
- (271) Rząd Indonezji twierdził również, że ustalenie szkody było niezgodne z pismem KKK z 19 sierpnia 2022 r. zawierającym uwagi dotyczące konkurencji między KKK a indonezyjskimi producentami eksportującymi oraz rentowności KKK.
- (272) Komisja odrzuciła to stwierdzenie, ponieważ pismo to zostało przedstawione przez jednego producenta unijnego i nie zawiera pełnej oceny szkody. Takie stwierdzenie nie może zatem być nadrzędne względem wniosków Komisji dotyczących istotnej szkody.
- (273) Rząd Indonezji twierdził również, że chociaż kwas tłuszczowy wykorzystywany do produkcji biodiesla wyłączono z zakresu produktu, Komisja nie dokonała prawidłowej korekty statystyk dotyczących przywozu.
- (274) Komisja odrzuciła ten argument i potwierdziła, że statystyki dotyczące przywozu nie zawierają przywożonych ilości kwasu tłuszczowego produkowanego z odpadów i wykorzystywanego do produkcji biodiesla.
- (275) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że zmiany w zakresie produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych, na które wskazują dane w tabeli 4, nie skutkowały wyrządzeniem szkody.
- (276) Komisja odnotowała, że – jak wskazano w tabeli 4 – w okresie badanym produkcja spadła o 7 %, a wykorzystanie mocy produkcyjnych – o 3 %. Przedsiębiorstwo Wilmar nie oceniło tych tendencji w odpowiednim kontekście. Na rynku, na którym konsumpcja zmalała o 5 % w okresie badanym, przywóz z Indonezji zwiększył się o 13 %, a jego udział w rynku wzrósł z 17,1 % w 2018 r. do 20,3 % w okresie objętym dochodzeniem. W związku z powyższym Komisja odrzuciła argumenty dotyczące produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych.
- (277) Przedsiębiorstwo Wilmar wskazało, że Komisja błędnie stwierdziła, że poziomy zapasów wskazane w tabeli 9 są mniej istotne w przypadku analizy szkody, i utrzymywało, iż spadek zapasów świadczy o wzroście sprzedaży.
- (278) Komisja odnotowała, że wielkości sprzedaży spadły w całym okresie objętym analizą, jak ukazano w tabeli 5. Ponadto, mając na uwadze niskie poziomy stanu zapasów na koniec okresu sprawozdawczego, które w całym tym okresie utrzymywały się na poziomie poniżej 4,5 % wielkości produkcji, Komisja podtrzymała swoje opinie w kwestiach związanych z zapasami w kontekście ogólnej analizy szkody.
- (279) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że zmiany w zakresie inwestycji i zwrotu z inwestycji, na które wskazują dane w tabeli 10, nie skutkowały wyrządzeniem szkody.
- (280) Jeśli chodzi o inwestycje, argument ten został omówiony w motywie 269. Zwrot z inwestycji to wartość całkowitego zysku ze sprzedaży produktu objętego dochodzeniem podzielona na wartość wszystkich środków trwałych wykorzystywanych do produkcji produktu objętego dochodzeniem. W okresie badanym wartość wszystkich środków trwałych utrzymywała się na stosunkowo stabilnym poziomie. W związku z tym tendencja związana ze zwrotem z inwestycji wpisuje się w tendencję rentowności. Oznacza to, że w latach 2018–2020 zwrot z inwestycji zmalał. W okresie objętym dochodzeniem zwrot z inwestycji zwiększył się, ponieważ rentowność

przemysłu Unii wzrosła w porównaniu z poprzednimi latami. Jak wyjaśniono w motywie 266, wzrost rentowności w okresie objętym dochodzeniem był jednak tylko tymczasowy. Komisja podtrzymała zatem swój wniosek, że poziomy inwestycji były niewystarczające, aby zapewnić przetrwanie przemysłu Unii w przyszłości (zob. motywy 253, 254 i 269), a w związku z tym argument ten został odrzucony.

- (281) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Musim Mas twierdziła, że w okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii nie poniósł szkody. Grupa ta zwróciła się do Komisji z wnioskiem, aby analiza szkody koncentrowała się na okresie objętym dochodzeniem, w którym – jej zdaniem – miały miejsce pozytywne zmiany w zakresie produkcji, mocy produkcyjnych, udziału w rynku, średnich cen, zwrotu z inwestycji, przepływów środków pieniężnych, rentowności i zapasów. W szczególności Grupa Musim Mas wskazała, że rentowność była najwyższa w okresie objętym dochodzeniem (2,5 %).
- (282) Komisja musi przeprowadzać ocenę szkody w odniesieniu do całego okresu badanego, a nie tylko okresu objętego dochodzeniem. Metodyka zaproponowana przez Grupę Musim Mas, podobnie jak powyższa ocena dokonana przez rząd Indonezji i przedsiębiorstwo Wilmar, nie stanowiłaby pełnej i dokładnej analizy szkody poniesionej przez przemysł Unii zgodnie z wymogami art. 3 rozporządzenia podstawowego. Niewielki wzrost wielkości produkcji (1,2 %) i mocy produkcyjnych (1,9 %) oraz zmniejszenie zapasów wynikały z tymczasowego wzrostu rentowności, jak wyjaśniono w motywie 266. Przepływy środków pieniężnych i zwrot z inwestycji wykazywały podobne zmiany jak rentowność. Udział w rynku przemysłu Unii w odniesieniu do wolnego rynku zmniejszył się w okresie objętym dochodzeniem w porównaniu z 2020 r. z 68,4 % do 68,3 %. Cena sprzedaży przemysłu Unii wzrosła wraz ze wzrostem jednostkowego kosztu produkcji spowodowanym wzrostem cen surowców, co było możliwe dzięki tymczasowym zakłóceniom w dostawach i skutkom pandemii COVID-19, w szczególności w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (283) Grupa Musim Mas zakwestionowała także obliczenia dotyczące podcięcia cenowego (błędnie określanego przez Grupę Musim Mas jako „zaniżanie cen”) w odniesieniu do przywozu z Indonezji, argumentując, że w dokumencie ujawniającym informacje dotyczącym średnich wartości jednostkowych, w tabelach 3 i 7, wskazano na znacznie mniejszy wpływ na ceny przemysłu Unii, a mianowicie od zawyżenia wynoszącego 4 % w 2018 r. do niewielkiego podcięcia cenowego wynoszącego 7 % w okresie objętym dochodzeniem.
- (284) Ten producent eksportujący wyciągnął wniosek dotyczący podcięcia cenowego na podstawie prostego porównania średniej ceny importowej producentów indonezyjskich do Unii ze średnią ceną przemysłu Unii, ignorując fakt, że wszyscy eksporterzy i wszyscy producenci w Unii mają asortymenty produktów, które mogą się znacznie różnić. Aby uzyskać bardziej wiarygodne marginesy podcięcia, należy porównać ceny porównywalnych typów produktu na poziomie producentów eksportujących, w odniesieniu do których dostępny jest zbiór danych. Eksporter twierdził, że w okresie objętym dochodzeniem podcięcie cenowe wynosiło średnio 7 %, natomiast porównanie na poziomie typu produktu ujawniło margines podcięcia powyżej 20 %. W związku z tym uwagi eksportera dotyczące marginesów podcięcia zostały odrzucone.
- (285) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu koalicja zgodziła się z wnioskami Komisji dotyczącymi szkody i zwróciła uwagę, że analiza cen sprzedaży, podcięcia cenowego, zaniżania cen, tłumienia cen, kosztów jednostkowych i wskaźników wydajności takich jak rentowność obrotu wykazała, że przemysł Unii poniósł szkodę w okresie objętym postępowaniem. Koalicja zwróciła również uwagę na przeprowadzoną przez Komisję analizę wskaźników wielkości, takich jak produkcja, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży i udział w rynku, która wykazała, że przemysł Unii poniósł szkodę także w zakresie wskaźników wielkości. Koalicja potwierdziła ponadto, że niewielka poprawa rentowności w okresie objętym dochodzeniem nie doprowadziła do powstania zrównoważonej i konkurencyjnej sytuacji dla przemysłu na rynku unijnym.
- (286) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego podczas okresu objętego dochodzeniem.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (287) Zgodnie z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała także, czy inne znane czynniki mogły w tym samym czasie również spowodować szkodę dla przemysłu Unii. Komisja dopilnowała, aby wszelkie szkody spowodowane przez inne czynniki niż przywóz po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, nie były łączone z tym przywozem. Te czynniki to: przywóz z innych źródeł niż Indonezja, wyniki wywozu przemysłu Unii, rozwój sytuacji w zakresie wykorzystania na użytek własny, zmiany w konsumpcji, kwestie dotyczące surowców oraz domniemana niedostateczna wydajność przemysłu Unii.

5.1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (288) Jak pokazano w tabeli 2, wielkość przywozu towarów po cenach dumpingowych z Indonezji wzrosła z około 203 000 ton w 2018 r. do około 228 000 ton w okresie objętym dochodzeniem, co stanowi wzrost o 13 %. Pod względem udziału w rynku odnotowano w tym samym okresie wzrost z 17,1 % do 20,3 %, co stanowi wzrost o 19 %. Uwagi te pokrywają się ze spadkiem sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku o 10 % oraz ze zmniejszeniem się udziału w rynku z 72,1 % do 68,3 %, a więc o 5 %. W tym okresie sprzedaż na mniejszym rynku sprzedaży wewnętrznej była stabilna. W toku dochodzenia wykazano, że przywóz towarów po cenach dumpingowych, liczony rok do roku, również stale wzrastał, zarówno w ujęciu realnym, jak i pod względem udziału w rynku. W ujęciu bezwzględny wielkość przywozu w 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem nie rosła w tym samym tempie co w 2019 r. z powodu problemów związanych z pandemią COVID-19. Pomimo 5-proc. spadku konsumpcji w okresie badanym ewidentne jest jednak, że na rynku poprawiła się sytuacja głównie przywozu z Indonezji, chociaż eksporterzy mieli trudności z dostawami, jak stwierdzono w motywie 202.
- (289) Jak wyjaśniono w motywie 210, już na początku okresu badanego przywóz z Indonezji spowodował spadek cen przemysłu Unii. Ponadto w kontekście znacznych światowych wahań kosztów surowców producenci unijni nie byli w stanie dostosować swoich cen w sposób, który pozwoliłby im na osiągnięcie rozsądnych poziomów zysku lub nawet na samo utrzymanie rentowności.
- (290) Penetracja przez przywóz z Indonezji w okresie badanym była możliwa, ponieważ produkt objęty dochodzeniem jest produktem podstawowym, a cena odgrywa główną rolę w podejmowaniu decyzji przez klientów. Zbieżność w czasie między pogorszeniem sytuacji przemysłu Unii a znaczną obecnością przywozu towarów po cenach dumpingowych z Indonezji, która systematycznie przyczynia się do podcięcia cenowego przemysłu Unii i blokowania poziomów unijnych cen rynkowych, potwierdza związek przyczynowy między tymi dwoma zjawiskami.
- (291) Ponadto, jak wyjaśniono powyżej, problemy z dostawami dla producentów eksportujących tymczasowo zmniejszyły presję na przemysł Unii w okresie objętym dochodzeniem. Pozwoliło to przemysłowi Unii podnieść ceny do poziomu pozwalającego na osiągnięcie pewnego zysku, jednak niewystarczająco, aby zysk ten był rozsądny w normalnych warunkach konkurencji.
- (292) Ponadto Komisja stwierdziła, że w latach 2018–2020, gdy konsumpcja na wolnym rynku spadła o 3 %, przywóz z Indonezji wzrósł o 14 %, a ceny zostały obniżone o 12 %. W tym samym okresie przemysł Unii odnotował spadek wielkości sprzedaży o 8 % i spadek cen o 2 %. Doprowadziło to do strat finansowych, które wpłynęły również na sytuację finansową przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem, w którym utrzymywała się presja spowodowana przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.
- (293) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym zgodziła się z przeprowadzoną przez Komisję analizą związku przyczynowego w świetle wskaźników szkody i porównań cenowych ustalonych powyżej oraz wielkości, udziału w rynku i cen przywozu z Indonezji. Koalicja wskazała, że presja cenowa wywierana przez przywóz z Indonezji uniemożliwiła odpowiedni wzrost cen, konieczny ze względu na wzrost cen surowców. Ponadto koalicja wspomniała, że wzrost przywozu z Indonezji przyczynił się do poniesionej szkody.
- (294) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Greven skomentowała rentowność przemysłu Unii, twierdząc, że była ona zgodna z ogólną tendencją europejskiego przemysłu chemicznego w okresie badanym. Na poparcie tego argumentu Grupa Greven przedstawiła wykres prezentujący marżę EBIT (wynik finansowy przed odsetkami i opodatkowaniem) europejskiego przemysłu chemicznego, który wykazał spadek o 33,9 % lub 3,4 punktu procentowego, z 10,4 % w 2018 r. do 7,0 % w 2020 r. W świetle tych informacji Grupa Greven stwierdziła, że spadek rentowności przemysłu Unii należy uznać za średni dla europejskiego przemysłu chemicznego, a zatem był on nieistotny i można go przypisać czynnikom innym niż przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indonezji.
- (295) Komisja zauważyła, że Grupa Greven wykorzystwała do porównania okres od 2018 r. do 2020 r. Przyjmując za punkt wyjścia rzeczywistą rentowność przemysłu Unii wynoszącą 1,9 % w 2018 r., spadek o 33,9 % oznaczałby spadek do 1,26 % w 2020 r. Zamiast tego w 2020 r. rentowność przemysłu Unii spadła do poziomu ujemnego (– 2,1 %). Takiego spadku nie można uznać za nieistotny ani nawet za zbliżony do tendencji w (szerzej rozumianym) europejskim przemyśle chemicznym. Co ważniejsze, twierdzenia Grupy Greven opierają się na tendencjach w zakresie względnych zmian rentowności, przy czym całkowicie zignorowano w nich rzeczywiste, bezwzględne poziomy rentowności przemysłu chemicznego. Ponadto spadek pod względem punktów

procentowych z 10,4 % do 7,0 % nie ma takiego samego wpływu na działalność firmy, której zyski spadają z 1,9 % do - 1,5 %. W pierwszym scenariuszu firma po prostu odnotowała mniejsze zyski, natomiast w drugim scenariuszu firma zaczęła przynosić straty, co zagraża jej przyszłości. Nie ulega wątpliwości, że te ujemne lub niskie bezwzględne poziomy rentowności przemysłu kwasów tłuszczowych są poniżej normalnych średnich zysków europejskiego przemysłu chemicznego. Jak wyjaśniono w motywach 266 i 269, ujemny lub bardzo niski poziom rentowności w całym okresie badanym był niewystarczający, aby przemysł Unii mógł kontynuować działalność gospodarczą w normalnych warunkach, ponieważ nie mógł podnieść cen do poziomu niezbędnego do wchłonięcia wzrostu kosztów surowców i osiągnięcia regularnego zysku. Przemysł Unii nie mógł też dokonać niezbędnych inwestycji, aby wprowadzić innowacje i nadażyć za zapotrzebowaniem klientów na określone produkty (zob. motywy 253, 254 i 269). Grupa Greven nie wykazała, w jaki sposób takie ujemne lub niskie poziomy rentowności przemysłu kwasów tłuszczowych w ujęciu bezwzględnym mogłyby być uzasadnione w normalnych warunkach konkurencji ani nie uzasadniła, jakie konkretne czynniki inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indonezji wpłynęły na rentowność przemysłu Unii, poza ogólnym odniesieniem do tendencji w zakresie rentowności przemysłu chemicznego. Opierając się na tych wszystkich elementach, Komisja doszła do wniosku, że twierdzenie, iż niską rentowność można było przypisać innym czynnikom niezwiązanym z przywozem kwasu tłuszczowego po cenach dumpingowych z Indonezji, jest nie tylko nieuzasadniony, ale także bezpodstawny pod względem merytorycznym, jak wynika z powyższych argumentów, i w związku z tym musi zostać odrzucony.

- (296) Zdaniem przedsiębiorstwa Wilmar wzrost przywozu z Indonezji nie miał wpływu na wielkość sprzedaży przemysłu Unii. W szczególności przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że dane w tabeli 2 nie wskazują na znaczny wzrost przywozu w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że przywóz z Indonezji był stabilny, z wyjątkiem roku 2019, kiedy to wzrósł o 25 384 tony, a więc nieznacznie w porównaniu z całkowitą konsumpcją na poziomie 1 295 034 ton. Od tego czasu wielkość przywozu pozostała stosunkowo stabilna, wzrastając o 1 % w 2020 r. i zmniejszając się o 1 % w okresie objętym dochodzeniem, co zdaniem przedsiębiorstwa Wilmar stanowiło standardowe wahania rynkowe. Ponadto przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że ogólny wzrost przywozu w okresie badanym wynosił 13 % i miał miejsce tylko w 2019 r., tzn. w kolejnych latach wzrost przywozu nie nastąpił pomimo domniemanego dumpingu. Dla porównania, w latach 2018–2020 odnotowano stały wzrost przywozu z Malezji. Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało, że wzrost przywozu, który nastąpił w 2019 r., nie wpłynął w tym samym roku na sprzedaż przemysłu Unii w ujęciu bezwzględnym. Ponadto przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że doszło do dużego spadku sprzedaży przemysłu Unii w 2020 r. i w okresie objętym dochodzeniem, tj. w okresie, w którym nie wzrósł przywóz z Indonezji. Przedsiębiorstwo Wilmar dodało, że udział przywozu z Indonezji w rynku wzrósł w 2019 r. o 1,9 %, a w 2020 r. jeszcze o 1 %. Ogólny wzrost między rokiem 2018 a okresem objętym dochodzeniem wyniósł 3,2 %. Taki wzrost nastąpił w kontekście spadku konsumpcji w Unii w 2020 r. i następnie w okresie objętym dochodzeniem ze względu na skutki pandemii COVID-19, spowolnienie gospodarcze i pogorszenie koniunktury gospodarczej w poszczególnych branżach (np. w motoryzacyjnej).
- (297) Komisja zauważyła, że w okresie badanym przywóz z Indonezji wzrósł o 13 %, a jego udział w rynku – o 19 %. Ponadto w latach 2018–2019 – na dość stabilnym rynku, gdy konsumpcja wzrosła o 1 % – przywóz z Indonezji wzrósł o 13 %, podczas gdy sprzedaż przemysłu Unii pozostawała na niemal stałym poziomie. Przełożyło się to na wzrost udziału w rynku przywozu z Indonezji z 17,1 % do 19,0 %, podczas gdy udział w rynku przemysłu Unii spadł z 72,1 % do 70,8 %. Chociaż sprzedaż przemysłu Unii nie zmniejszyła się w ujęciu bezwzględnym w latach 2018–2019, przemysł Unii stracił udział w rynku i nie był w stanie utrzymać cen na opłacalnym poziomie w roku 2019 i 2020. Wynika z tego, że w tym okresie wzrost przywozu z Indonezji, wbrew temu, co twierdzi przedsiębiorstwo Wilmar, miał wpływ na przemysł Unii, ponieważ stracił on udział w rynku i zaczął przynosić straty.
- (298) W latach 2019–2020 na rynku o zmniejszonej konsumpcji (o 4 %) wielkość przywozu z Indonezji nadal rosła, ale w mniejszym stopniu, tj. o 1,4 %, przy czym udział tego przywozu w rynku wzrósł dodatkowo 1 punkt procentowy. Z drugiej strony mimo iż udział przemysłu Unii zmniejszył się jeszcze bardziej, tj. o 2,4 punktu procentowego, przemysł Unii musiał jeszcze bardziej obniżyć swoje ceny, aby nie stracić więcej udziału w rynku i dlatego poniósł większe straty w porównaniu z rokiem 2019, tj. – 2,1 %. Dlatego w latach 2019–2020 udział wywozu indonezyjskiego nadal się zwiększał, a przemysł Unii stracił więcej udziału w rynku i poniósł większe straty niż w 2019 r.
- (299) Komisja zauważyła ponadto, że od początku okresu badanego udział przywozu z Indonezji w rynku był znaczny, tj. 17,1 %. Dlatego nie dziwi fakt, że w okresie z niewielkim spadkiem konsumpcji, przywóz z Indonezji nie wzrósł od 2019 r. tak gwałtownie, jak w latach 2018–2019. Przemysł Unii postanowił utrzymać swój udział w rynku i poniósł straty z powodu presji cenowej wywieranej przez przywóz z Indonezji. Gdyby przemysł Unii zdecydował się na utrzymanie wyższych cen i poświęcenie większego udziału w rynku, indonezyjscy eksporterzy

kwasów tłuszczowych jeszcze bardziej zwiększyliby swój wywóz i ugruntowali swoją pozycję jako dostawcy głównych klientów w Unii. Dlatego wolniejszy wzrost przywozu z Indonezji w latach 2019–2020 w porównaniu z rokiem 2018 i 2019 należy postrzegać w korelacji z reakcją przemysłu Unii na ochronę swojego udziału w rynku.

- (300) Między rokiem 2020 a okresem objętym dochodzeniem rynek unijny zmienił się z powodu pandemii COVID-19. Konsumpcja spadła o 2,5 %, wielkość przywozu z Indonezji zmniejszyła się o 2,3 %, a sprzedaż przemysłu Unii również spadła – o 2,6 %. Jak wyjaśniono w motywie 266, z powodu pandemii COVID-19, która zakłóciła łańcuchy dostaw i spowodowała wzrost cen na całym świecie, udział przywozu z Indonezji w rynku w tym okresie nawet nieznacznie wzrósł (o 0,3 punktu procentowego), podczas gdy udział przemysłu unijnego w rynku zmniejszył się o 0,1 punktu procentowego. Gdyby nie problemy z łańcuchem dostaw przywóz z Indonezji prawdopodobnie wzrósłby jeszcze bardziej. Należy przypomnieć, że – jak stwierdzono w motywie 259 – szkoda w tym przypadku dotyczy głównie skutków cenowych, chociaż stwierdzono również szkodę związaną z wielkością. Potwierdza to znaczny poziom podcięcia cenowego i zaniżania cen stwierdzony podczas dochodzenia, jak wyszczególniono w motywach 209 i 210, a także zmiana w poziomie przywozu z Indonezji i udziałów w rynku w całym okresie badanym. W związku z tym argument, że wzrost przywozu z Indonezji nie miał wpływu na wielkość sprzedaży przemysłu Unii, został odrzucony.
- (301) Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało również, że na przemysł Unii nie miały wpływu skutki cenowe spowodowane przez przywóz z Indonezji. Przedsiębiorstwo Wilmar wykorzystało jako dowód informacje na temat średnich cen w tabelach 3 i 7 oraz wzrost cen osiągnięty przez przemysł Unii. Twierdziło ono również, że przywóz z Indonezji nie konkurował z przywozem przemysłu Unii, a zatem nie mógł wywierać presji cenowej. Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło ponadto, że Komisja oparła swoje wnioski dotyczące ceny wyłącznie na analizie danych początkowych i końcowych (tj. porównaniach cen od 2018 r. do końca okresu objętego dochodzeniem).
- (302) Jeżeli chodzi o ceny importowe z Indonezji, Komisja ustaliła wielkość i ceny przywozu z Indonezji na podstawie metodyki przedstawionej w motywach 195 i 199. O ile w przypadku wielkości przywozu metodyka ta jest bardzo dokładna, to jeśli chodzi o ceny, po uwagach otrzymanych od stron, Komisja uważa za konieczne porównanie cen z tabeli 3 z cenami eksportowymi zgłoszonymi przez przedsiębiorstwo Wilmar, w szczególności za rok 2018. W roku 2018 przedsiębiorstwo Wilmar dokonało wywozu zdecydowanej większości łącznego przywozu z Indonezji na rynek unijny i dlatego jego cena eksportowa stanowi rozsądną wartość odniesienia dla ceny importowej w 2018 r. Średnia jednostkowa cena eksportowa przedsiębiorstwa Wilmar w 2018 r. była niższa niż cena importowa w tabeli 3 i niższa niż jednostkowa cena sprzedaży przemysłu Unii w tabeli 7.
- (303) Ponadto należy przypomnieć, że w analizie Komisji dotyczącej trendów cenowych i tłumienia cen w tym przypadku wskazano, że należy również uwzględnić wzrost cen surowców. Dlatego też w analizie Komisji uwzględniono koszty jednostkowe przemysłu Unii, rentowność oraz zarówno ceny przemysłu Unii, jak i ceny przywozu z Indonezji. Wzrost cen, który przemysłowi Unii udało się osiągnąć w okresie objętym dochodzeniem, był zaledwie wystarczający, aby zrekompensować wzrost kosztów produkcji spowodowany wzrostem cen surowców obciążającym przemysł. Ponadto przemysł zdołał podnieść ceny w okresie objętym dochodzeniem właśnie z powodu problemów z łańcuchem dostaw, jakie napotkali indonezyjscy eksporterzy na skutek pandemii COVID-19, jak wyjaśniono w motywie 266. Jak stwierdzili producenci unijni objęci próbą, gdyby nie tymczasowa sytuacja na rynku wynikająca ze skutków pandemii COVID-19, przemysł nie byłby w stanie podnieść cen w okresie objętym dochodzeniem zgodnie z wyższymi kosztami produkcji, a poniesiona szkoda byłaby jeszcze bardziej dotkliwa. Ponadto fakt, że indonezyjscy producenci eksportujący zdołali utrzymać swój wywóz i zwiększyć swój udział w rynku w okresie objętym dochodzeniem pomimo tych problemów z łańcuchem dostaw, dodatkowo dowodzi, że szkodliwe skutki ich przywozu towarów po cenach dumpingowych mogą i prawdopodobnie będą nadal wyrządzać szkodę przemysłowi Unii.
- (304) Ponadto w okresie objętym dochodzeniem przeprowadzono analizę podcięcia cenowego dla każdego rodzaju produktu. Pozwoliło to wykazać, że konkurencja między przemysłem Unii a przywozem z Indonezji była silna, a większość rodzajów produktów przywożonych konkurowała z identycznymi rodzajami sprzedawanymi przez przemysł Unii. Biorąc także pod uwagę, że kwasy tłuszczowe są towarami sprzedawanymi głównie w oparciu o kryterium cenowe, uznano, że presja cenowa na rynku unijnym była bardzo silna. Fakt, że w okresie badanym nastąpił wzrost cen wraz ze wzrostem kosztów surowców, nie jest oznaką dobrej kondycji, jeżeli – tak jak w tym

przypadku – te podwyższone ceny są na poziomie pozwalającym po prostu na pokrycie kosztów, bez osiągnięcia niezbędnych poziomów zysków. Świadczy o tym fakt, że w okresie badanym wzrost gospodarczy i sprzedaż przemysłu Unii znajdował się w stagnacji z powodu nieodpowiednich cen prowadzących do niewystarczającego poziomu rentowności. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

- (305) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że rozwój przepływów środków pieniężnych nie skutkowało powstaniem szkody, i sugerowało, że problemy z przepływem środków pieniężnych wynikały z opóźnienia przez klientów przemysłu Unii płatności faktur lub z dużych projektów inwestycyjnych.
- (306) Te zarzuty są nieuzasadnione i mają charakter spekulacyjny. Nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie któregośkolwiek z tych zarzutów. Przeciwnie, niekorzystna i pogarszająca się sytuacja przemysłu dotycząca przepływów środków pieniężnych jest spójna z rentownością obrotu i innymi wskaźnikami, które zasadniczo powstały w wyniku niskich cen sprzedaży i niskich poziomów rentowności. W związku z tym Komisja odrzuciła powyższe argumenty.
- (307) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że rozwój zatrudnienia i wydajności nie był w korelacji z tendencją w zakresie wielkości przywozu z Indonezji.
- (308) Po pierwsze, należy stwierdzić, że nie wszystkie wskaźniki szkody muszą wykazywać bezpośrednią korelację z przywozem z Indonezji, aby wyciągnięto ogólny wniosek o istotnej szkodzie w kontekście art. 3 rozporządzenia podstawowego. Ponadto zarówno poziom zatrudnienia, jak i wydajność spadły w okresie badanym, a Komisja odpowiednio uwzględniła te czynniki w sekcji „Wnioski dotyczące szkody”. Jednakże jak stwierdzono w motywie 259, przywóz towarów po cenach dumpingowych spowodował negatywne skutki cenowe dla przemysłu Unii, który poniósł istotną szkodę, ponieważ nie mógł podnieść swoich cen do poziomu pozwalającego na osiągnięcie rozsądnego poziomu zysków. Dlatego też Komisja odrzuciła argumenty dotyczące zatrudnienia i wydajności.
- (309) Przedsiębiorstwo Wilmar porównało również ceny na rynku unijnym z cenami eksportowymi przemysłu Unii w okresie badanym i zasugerowało, że były one bardzo podobne. Przedsiębiorstwo to przyjęło założenie, że ceny eksportowe przemysłu Unii były ustalane na poziomie cen na rynku światowym i stwierdziło, że ceny przemysłu Unii nie były tłumione przez przywóz z Indonezji, tylko ustalone na poziomie cen światowych.
- (310) Komisja zauważyła, że nie wyjaśniono ani nie uzasadniono założenia, że ceny eksportowe przemysłu Unii ustalono na poziomie cen światowych. Komisja bezpośrednio porównała ceny sprzedaży przemysłu Unii i ceny sprzedaży eksportowej przedsiębiorstwa Wilmar odrębnie dla każdego numeru kontrolnego produktu i wykazała, że ceny tego przedsiębiorstwa znacznie podcinają ceny przemysłu Unii. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (311) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Musim Mas przedstawiła uwagi oraz analizę wielkości przywozu z Indonezji i średnich cen oraz dokonała porównania ze średnimi cenami i rentownością przemysłu Unii, aby wykazać, że przywóz z Indonezji nie był przyczyną szkody poniesionej przez ten przemysł.
- (312) Porównanie to i wyciągnięte wnioski opierają się jednak na średnich cenach, są więc mniej dokładne niż ustalenia dokonane na podstawie szczegółowych obliczeń podcięcia cenowego, a z tych wynika wyraźna presja cenowa. Ponadto uwaga, że rentowność była najwyższa w okresie objętym dochodzeniem, oznacza pominięcie faktu, że nawet w tym konkretnym roku rentowność była zbyt niska, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie przemysłu, jak wyjaśniono w motywach 266 i 269. W przeciwieństwie do twierdzeń tej strony opisane okoliczności wyraźnie pokazują związek przyczynowy między wywozem towarów indonezyjskich po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii. Niewielka poprawa sytuacji przemysłu Unii wskutek tego tymczasowego niedoboru z Indonezji oraz niepewność indonezyjskiego wywozu trafiającego na rynek unijny sprawiły, że użytkownicy byli skłonni kupować kwas tłuszczowy od producentów unijnych, a nie od indonezyjskich eksporterów, jak wyjaśniono w motywie 266. Uwagi te zostały zatem odrzucone.
- (313) Uwzględniając powyższe, Komisja stwierdziła, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indonezji, którego dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu Unii.

5.2. Wpływ pozostałych czynników

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

- (314) Zgodnie z metodyką określoną w motywie 195 wielkość przywozu z pozostałych państw trzecich kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 11

Przywóz z państw trzecich

Państwo		2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Malezja	Wielkość sprzedaży (w tonach)	88 322	90 583	95 453	88 183
	<i>Indeks</i>	100	103	108	100
	Udział w rynku (%)	7,5	7,5	8,3	7,8
	<i>Indeks</i>	100	101	111	105
	Średnia cena	1 110	849	925	1 161
	<i>Indeks</i>	100	76	83	105
Pozostałe państwa trzecie	Wielkość sprzedaży (w tonach)	39 435	32 899	38 092	40 064
	<i>Indeks</i>	100	83	97	102
	Udział w rynku (%)	3,3	2,7	3,3	3,6
	<i>Indeks</i>	100	82	99	107
	Średnia cena	1 331	1 522	1 329	1 443
	<i>Indeks</i>	100	114	100	108
Wszystkie państwa trzecie łącznie, z wyjątkiem Indonezji	Wielkość sprzedaży (w tonach)	127 757	123 482	133 545	128 247
	<i>Indeks</i>	100	97	105	100
	Udział w rynku (%)	10,8	10,3	11,6	11,4
	<i>Indeks</i>	100	95	107	106
	Średnia cena	1 178	1 028	1 040	1 249
	<i>Indeks</i>	100	87	88	106

Źródło: Eurostat

- (315) Wielkość przywozu z Malezji była w okresie badanym stosunkowo stabilna. W ujęciu realnym utrzymywała się ona w okresie objętym dochodzeniem na podobnym poziomie jak w 2018 r. i wynosiła ok. 88 000 ton. Udział tego przywozu w rynku wynosił 7,5–8,3 % w okresie badanym, chociaż odnotowano ogólny wzrost udziału w rynku o 5 % ze względu na spadek konsumpcji.
- (316) Produkty przywożone z Malezji wprowadzano na rynek unijny głównie w ramach kodów CN 3823 11 00, 3823 12 00 i 3823 19 10. Były to również główne kody wykorzystywane w przypadku przywozu z Indonezji.

Z dostępnych informacji wynika, że w okresie badanym asortyment produktów przywożonych z tych dwóch państw utrzymywał się na stałym poziomie. Średnie ceny importowe z Malezji utrzymywały się stale na wyższym poziomie niż zarówno ceny importowe z Indonezji (o ponad 10 % każdego roku), jak i ceny stosowane przez przemysł Unii.

- (317) W okresie badanym wielkość przywozu z innych państw trzecich zwiększyła się o 2 %. W całym okresie przywóz ten utrzymywał się na stałym poziomie około 40 000 ton i łącznie jego udział w rynku wynosił mniej niż 4 %.
- (318) Przywóz z innych krajów również odbywał się głównie w ramach kodów CN 3823 11 00, 3823 12 00 i 3823 19 10, co sugeruje podobny asortyment produktów. Średnie ceny importowe z tych innych państw trzecich utrzymywały się stale na wyższym poziomie niż zarówno ceny importowe z Indonezji, jak i ceny stosowane przez przemysł Unii.
- (319) Zdaniem przedsiębiorstwa Wilmar ceny importowe z Argentyny powodowały szkodę dla producentów unijnych.
- (320) Mając jednak na uwadze, że przywóz ten był nieznaczny oraz wynosił jedynie około 4 000 ton i odpowiadał za 0,4-proc. udział w rynku w okresie objętym dochodzeniem, argument ten odrzucono.
- (321) Komisja stwierdziła zatem, że przywóz z państw trzecich nie spowodował istotnej szkody dla przemysłu Unii ani nie osłabił związku przyczynowego w odniesieniu do przywozu z Indonezji.

5.2.2. Wyniki wywozu przemysłu Unii

- (322) Wielkość wywozu producentów unijnych kształtowała się w okresie badanym w sposób przedstawiony w tabeli 12. Wartości te uzyskano na podstawie wywozu objętych próbą producentów unijnych, ekstrapolowanego w taki sposób, aby reprezentował cały przemysł Unii ⁽⁴²⁾.

Tabela 12

Wyniki wywozu objętych próbą producentów unijnych

	2018	2019	2020	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość wywozu (w tonach)	91 577	82 260	79 319	86 173
Indeks	100	90	87	94
Średnia cena dla niepowiązanych stron (w EUR/t)	929	804	857	1 105
Indeks	100	87	92	119

Źródło: Objęci próbą producenci unijni

- (323) W okresie badanym wielkość wywozu przemysłu Unii spadła o 6 %. Ceny sprzedaży tego wywozu wzrosły o 19 % w tym samym okresie, zważywszy na to, że wpłynęły na nie również zmiany kosztów przedstawione w tabeli 7.
- (324) Mając na uwadze, że wielkość wywozu stanowiła jedynie około 10 % wielkości sprzedaży unijnej oraz że tendencje w zakresie wielkości sprzedaży i cen były podobne do tendencji obserwowanych w przypadku sprzedaży przemysłu Unii na wolnym rynku unijnym, oczywiste jest, że wyniki wywozu przemysłu Unii nie są kluczowym elementem w ogólnej ocenie sytuacji gospodarczej tego przemysłu.
- (325) Komisja stwierdziła zatem, że wyniki wywozu przemysłu Unii nie spowodowały istotnej szkody dla przemysłu Unii ani nie mogły osłabić związku przyczynowego w odniesieniu do przywozu z Indonezji.

5.2.3. Konsumpcja

- (326) Konsumpcja spadła o 5 % na wolnym rynku unijnym w okresie badanym, jak pokazano w tabeli 1. Po uwzględnieniu wykorzystania na użytek własny całkowity rynek unijny również spadł o 5 %. W toku dochodzenia wykazano, że spadek konsumpcji wynikał głównie z czynników związanych z pandemią COVID-19 i jej wpływem na sektory użytkowników w Unii takie jak sektor środków czystości, jak stwierdzono w motywie 191.
- (327) Przedsiębiorstwa Wilmar i P&G stwierdziły, że zmiany, jakie zaszły w sektorze motoryzacyjnym podczas pandemii COVID-19, były częściowo odpowiedzialne za spadek konsumpcji. Ponadto stwierdziły, że wprowadzenie prawodawstwa dotyczącego maksymalnych poziomów 3-monochloropropanodiolu (3-MCPD) również wpłynęło na sprzedaż w sektorze spożywczym.

⁽⁴²⁾ Objęci próbą producenci unijni odpowiadają za około 60 % produkcji i sprzedaży unijnej.

- (328) Komisja stwierdziła, że tymczasowy spadek konsumpcji podczas pandemii COVID-19 nie mógł stanowić wyjaśnienia istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii. Zmiany, jakie zaszły w sektorze motoryzacyjnym i spożywczym, nie odegrały istotnej roli w ogólnych zmianach w konsumpcji, której spadek był ograniczony do 5 %. Analiza szkody wykazała, że istotna szkoda poniesiona przez przemysł Unii była związana z kwestiami cenowymi, takimi jak podcięcie cenowe i tłumienie cen, które uniemożliwiały Unii podnoszenie cen w stosunku do kosztów do poziomu zapewniającego odpowiednie zyski.
- (329) W toku dochodzenia wykazano, że straty przemysłu Unii pod względem wielkości produkcji i sprzedaży były większe niż spadek konsumpcji w okresie badanym. W praktyce, pomimo zmniejszającej się konsumpcji, na zmianach na rynku skorzystał przede wszystkim przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indonezji, którego udział w rynku zwiększył się o 19 % w okresie badanym, jak pokazano w tabeli 2.
- (330) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że zmiany w konsumpcji nie były przyczyną istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii.

5.2.4. Kwestie dotyczące surowców

- (331) Głównym surowcem w produkcji produktu objętego dochodzeniem jest łój, surowiec pozyskiwany z tłuszczu zwierzęcego lub olejów roślinnych, takich jak surowy olej palmowy. Odpowiada on za około 70 % całkowitych kosztów produkcji kwasów tłuszczowych.
- (332) Producenci unijni wykorzystywali łój jako główny surowiec, ale stosowali również duże ilości oleju roślinnego, w tym surowego oleju palmowego, który pochodził z Unii lub z Azji Południowo-Wschodniej, w tym z Indonezji. Łój jest lokalnie dostępny i nadaje się do produkcji większości kwasów tłuszczowych w poszczególnych segmentach użytkowników. Producenci eksportujący w Indonezji wykorzystywali w swojej produkcji głównie surowy olej palmowy, surowy olej z nasion palmowych i niewielkie ilości innych lokalnie dostępnych olejów roślinnych takich jak olej kokosowy. W toku dochodzenia wykazano, że ogólnie rzecz biorąc, jakość i specyfikacja kwasu tłuszczowego zależą od surowca wykorzystywanego do produkcji, chociaż istnieje duża zamienność między produktami opartymi na łoju i surowym oleju palmowym. Ponadto wytwarzane produkty mogą być dalej rafinowane lub przetwarzane w produkty o różnych cechach poprzez uwodornianie i frakcjonowanie w celu spełnienia określonych wymogów klienta.
- (333) Przedsiębiorstwa Wilmar i P&G stwierdziły, że zależność przemysłu Unii od łoju jako surowca zamiast surowego oleju palmowego miała negatywny wpływ na ich koszty i rentowność. Utrzymywały one, że zmiany na rynku łoju w Unii przyczyniły się do zwiększenia konkurencji w zakresie łoju i spowodowały wzrost jego cen. Grupa Greven argumentowała, że rosnące wykorzystywanie wytopionych tłuszczów zwierzęcych do produkcji biopaliw miało negatywny wpływ na dostępność łoju dla przemysłu oleochemicznego, a jego niedobór spowodował drastyczny wzrost cen.
- (334) Komisja zauważyła, że przyczyną szkody były niskie ceny przywozu z Indonezji. W kontekście celów analizy szkody nieistotne jest, że te niskie ceny są efektem możliwości pozyskiwania tanich surowców⁽⁴³⁾, ponieważ w toku dochodzenia ustalono, iż indonezyjscy eksporterzy stosowali praktyki dumpingowe.
- (335) Ponadto Komisja zauważyła, że koszty surowców przemysłu Unii pokazują, że w okresie badanym koszty zarówno łoju, jak i surowego oleju palmowego wzrosły do 40 %. Ponadto średnie ceny zakupu zarówno łoju, jak i surowego oleju palmowego były bardzo podobne, ponieważ surowy olej palmowy musiał być przywożony z Azji Południowo-Wschodniej. Koszty transportu wzrosły w przypadku produktów przywożonych, zwłaszcza w okresie pandemii, kiedy na koszty w zakresie logistyki wpłynęły problemy z dostawami. Wykorzystanie łoju przez przemysł Unii (oprócz zestawu innych rodzajów surowców) było zatem racjonalnym i efektywnym wyborem opartym na uzasadnionej logice biznesowej i nie mogło być uznane za źródło szkody powstałej z własnej winy. W związku z powyższym argumenty te zostały odrzucone.
- (336) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że zastosowania produktu objętego dochodzeniem były ograniczone, jeżeli jako surowca użyto łoju, ponieważ takie produkty nie mogły być stosowane na rynkach halal i koszernych. Co więcej, kwasy tłuszczowe produkowane z łoju jako surowca nie mogły być wykorzystywane jako pasza.
- (337) W toku dochodzenia wykazano jednak, że sektor środków czystości był zdecydowanie największym nabywcą takich kwasów tłuszczowych – odpowiadał za ponad 50 % konsumpcji w Unii. Ponadto producenci unijni byli w stanie zapewnić zgodność z wymogami takimi jak koszerność i halal, przeznaczając część swoich zakładów produkcyjnych na wyłączną produkcję kwasów tłuszczowych z wykorzystaniem olejów roślinnych jako surowca. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (338) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że niedostępność łoju oznacza ograniczenie produkcji i sprzedaży przemysłu Unii.

⁽⁴³⁾ Komisja zauważa również, że niska cena surowców wynika z zakłóceń ekonomicznych na rynku indonezyjskim. Zob. motywy 392–400.

- (339) Przedsiębiorstwo Wilmar nie przedstawiło żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska w wersji oświadczenia nieopatrzonej klauzulą poufności. W rzeczywistości przedstawione poufne dowody wykazały wzrost udziału konsumpcji łożu w produkcji kwasu tłuszczowego w okresie badanym. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (340) Mając na uwadze porównywalność cen surowców takich jak łoż i olej roślinny, w szczególności w okresie objętym dochodzeniem, dużą zamienność produktów opartych na łożu i surowym oleju palmowym oraz niewielką liczbę ograniczeń w stosowaniu kwasów tłuszczowych opartych na łożu, Komisja stwierdziła, że stosowanie łożu jako surowca nie było przyczyną istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii.
- (341) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Greven, przedsiębiorstwo Wilmar, Grupa Musim Mas oraz Grupa Schill + Seilacher skomentowały kwestie związane ze zmianami w kosztach łożu jako surowca z powodu jego zwiększonego wykorzystania przez inne gałęzie przemysłu oraz zmniejszoną dostępność surowców dla przemysłu Unii. Główną kwestią poruszoną przez te strony było to, że w ostatecznym ujawnieniu Komisja nie nadała wystarczającego znaczenia wpływowi pogorszenia dostępności łożu, które to pogorszenie spowodowało wzrost kosztów łożu w porównaniu z olejem palmowym stanowiącym surowiec do produkcji kwasów tłuszczowych. Na poparcie swojej opinii Grupa Greven przedstawiła dane statystyczne i analizy pokazujące zmiany relacji między cenami łożu i oleju palmowego w okresie od 2008 r. do 2022 r. Ponadto Grupa Greven twierdziła, że ceny łożu będą nadal rosły w przyszłości, a przemysł Unii nie dokonał znaczących inwestycji, które byłyby konieczne, aby umożliwić przestawienie produkcji na surowy olej palmowy jako główny surowiec.
- (342) Komisja nie kwestionuje faktu, że dostępność łożu w Unii zmniejszyła się na przestrzeni lat, że w efekcie wzrosły ceny łożu ani że nastąpiła historyczna zmiana pod względem konkurencyjności cen łożu w porównaniu z cenami oleju roślinnego jako surowca. Podobnie jak we wszystkich gałęziach przemysłu, wzrost cen surowców, zwłaszcza w przypadku gałęzi przemysłu o niskich zyskach, musi na pewnym etapie zostać przeniesiony na klientów, aby zachować rentowność. W okresie badanym przemysł Unii doświadczył wzrostu kosztów surowców o około 40 % zarówno w przypadku oleju palmowego, jak i łożu. Przemysł Unii nie był w stanie podnieść cen kwasu tłuszczowego na tyle, aby odzwierciedlić ten wzrost kosztów i osiągnąć odpowiedni poziom rentowności, podczas gdy koszty surowców stanowią około 70 % całkowitych kosztów. Również koszty łożu były zbliżone do kosztów surowego oleju palmowego (w tym kosztów w zakresie logistyki) w okresie badanym według zweryfikowanych danych dotyczących kosztów objętych próbą producentów unijnych. Powodem, dla którego ceny surowców nie zostały odpowiednio przeniesione na klientów, jest presja cenowa na produkt podobny spowodowana cenami towarów przywożonych z Indonezji po cenach dumpingowych. W każdym razie, jak omówiono powyżej, ceny nakładów związane z surowym olejem palmowym i łożem (w tym koszty transportu) były bardzo podobne w przypadku producentów unijnych kwasu tłuszczowego.
- (343) Jeśli chodzi o zdolność producentów unijnych do przestawienia swojej produkcji z jednego rodzaju surowca na inny, Komisja zauważyła, że wszyscy czterej objęci próbą producenci unijni wykorzystują już różne rodzaje surowców, w tym łoż i olej palmowy, biorąc pod uwagę warunki rynkowe. W każdym razie oczekiwania dotyczące przyszłych zmian na rynku, takich jak zmiany cen łożu, nie są istotne dla oceny szkody i związku przyczynowego w okresie badanym.
- (344) W związku z powyższym ceny sprzedaży w Unii wzrosły z powodu wzrostu cen surowców; przemysł Unii nie mógł jednak ustalić swoich cen na rozsądnym poziomie z powodu taniego przywozu towarów po cenach dumpingowych. Argumentu tego nie można zatem zaakceptować.

5.2.5. *Domniemana niedostateczna wydajność przemysłu Unii*

- (345) Przedsiębiorstwa Wilmar i P&G stwierdziły, że indonezyjscy eksporterzy byli zintegrowani pionowo w takim stopniu, że posiadali plantacje palm olejowych, a zatem mieli przewagę konkurencyjną nad przemysłem Unii, który był niedostatecznie wydajny.
- (346) Komisja uważa, że jakkolwiek domniemana przewaga konkurencyjna nie może uzasadniać dumpingu wyrządzającego szkodę stosowanego przez indonezyjskich eksporterów na rynku unijnym. Jak wyjaśniono w sekcji „Dumping” powyżej, Komisja porównała cenę pobieraną przez eksporterów, których dotyczy postępowanie, od klientów z UE z wartością normalną odnośnych towarów w Indonezji i stwierdziła istnienie znacznego dumpingu. Oznacza to, że stwierdzony dumping jest uwarunkowany wyłącznie zachowaniem handlowym indonezyjskich producentów eksportujących, którzy zdecydowali się na wywóz po cenach niższych od cen sprzedaży krajowej lub kosztów. W toku dochodzenia wykazano, że zachowanie to spowodowało istotną szkodę dla przemysłu Unii.
- (347) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że przemysł Unii jest niedoinwestowany, co wyjaśniałoby stwierdzoną szkodę.

- (348) Jak wspomniano powyżej, przemysł Unii inwestował głównie w utrzymanie istniejących mocy produkcyjnych i poprawę wydajności. W toku dochodzenia stwierdzono, że nieodpowiednie poziomy rentowności i zmniejszona zdolność do pozyskania kapitału spowodowane przywozem towarów po cenach dumpingowych doprowadziły do ograniczenia poziomu inwestycji. Zatem domniemany brak inwestycji nie był przyczyną, lecz raczej skutkiem istotnej szkody spowodowanej przywozem towarów po cenach dumpingowych z Indonezji. Znacząca obecność przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynku unijnym miała negatywny wpływ na rentowność przemysłu Unii i jego zdolność do pozyskania kapitału, a niektóre inwestycje strukturalne nie mogły być realizowane zgodnie z planem, w szczególności w okresie objętym dochodzeniem.
- (349) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że niektórzy producenci unijni, w tym KLK, dokonywali przywozu kwasów tłuszczowych z Indonezji w okresie badanym. Zdaniem tego przedsiębiorstwa należy uznać, że ewentualna szkoda wynikała przynajmniej częściowo z własnej winy przemysłu Unii.
- (350) W toku dochodzenia wykazano, że zakupy objętych próbą producentów unijnych, w tym KLK, z Indonezji były znikome, a mianowicie wynosiły mniej niż 3 % wielkości ich produkcji rocznie i w całym okresie badanym. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (351) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło również, że przemysł Unii ucierpiał z powodu nieodpowiedniego położenia geograficznego, tj. położenia, które nie zapewnia dostępu do głębokowodnych urządzeń portowych umożliwiających nabywanie surowców i sprzedaż wyrobów gotowych.
- (352) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ w toku dochodzenia wykazano, że co najmniej wszyscy czterej objęci próbą producenci unijni, którzy – jak stwierdzono w motywie 36 – odpowiadali za 61 % produkcji unijnej, mieli dostęp do głębokowodnych morskich lub rzecznych urządzeń portowych w okresie badanym. W związku z tym, chociaż niektórzy mniejsi producenci unijni mogą nie mieć dostępu do głębokowodnych urządzeń portowych, nie dotyczy to całego przemysłu Unii, a zatem nie stanowi wyjaśnienia istotnej szkody.
- (353) Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało również, że przejęcie zakładu w Dusseldorfie przez Grupę KLK pogorszyło i tak niedostateczną wydajność przemysłu Unii. Argument ten opiera się na fakcie, że w zakładzie tym wykorzystuje się łój jako surowiec.
- (354) Jak wskazano jednak w motywach 331–340, cena łożu jest zbliżona do ceny innych surowców, a łój pod względem technicznym nadaje się do produkcji w większości segmentów użytkowników. W związku z tym argument ten uznano za bezpodstawny.
- (355) Przedsiębiorstwa P&G i Wilmar twierdziły, że przemysł Unii jest niedostatecznie wydajny i zatrudnia dużą liczbę pracowników, przez co ponosi wysokie koszty związane z zatrudnieniem.
- (356) Mając na uwadze, że koszty związane z zatrudnieniem w przemyśle Unii (wynagrodzenia oraz wszystkie inne koszty związane z zatrudnieniem) stanowiły jedynie 7,2 % całkowitych kosztów w okresie badanym, uznano, że koszty te nie mogą potencjalnie powodować istotnej szkody dla przemysłu Unii. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (357) Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało, że przemysł Unii jest niedostatecznie wydajny pod względem dotrzymywania terminów dostaw i zapewniania dostaw odpowiednich ilości potrzebnych na rynku unijnym. Argumentu tego nie poparto żadnymi dowodami.
- (358) Z powyższej tabeli 4 jasno wynika jednak, że przemysł Unii dysponuje ponad 200 000 ton wolnych mocy produkcyjnych, które mógłby natychmiast wykorzystać, gdyby wpłynęła wystarczająca liczba zamówień. Wobec braku jakichkolwiek dowodów na to, że przemysł Unii nie był w stanie lub nie chciał zapewnić dostaw, argument ten odrzucono.
- (359) Na podstawie powyższych faktów i ustaleń Komisja stwierdziła, że wszelkie domniemane kwestie dotyczące wydajności i surowców nie były na tyle istotne, aby spowodować istotną szkodę dla przemysłu Unii lub osłabić związek przyczynowy w odniesieniu do przywozu z Indonezji.
- (360) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że przyczyną szkody poniesionej przez przemysł Unii był wzrost kosztów w zakresie logistyki wynikający z pandemii COVID-19 oraz kosztów pracy. Argumentowano, że te kwestie uczyniły przemysł Unii niekonkurencyjnym w porównaniu z indonezyjskimi producentami eksportującymi.
- (361) Koszty w zakresie logistyki stanowią stosunkowo niewielką część całkowitego kosztu (poniżej 5 %). Również koszty pracy na pracownika wzrosły jedynie o 8 % w ciągu 4 lat okresu badanego zgodnie z negocjacjami ze związkami zawodowymi i organami administracji krajowej. Koszty pracy stanowiły jedynie około 7,2 % całkowitych kosztów. Dlatego też Komisja odrzuca argument, że zwiększone koszty w zakresie logistyki i koszty pracy spowodowały szkodę.
- (362) Przedsiębiorstwo Wilmar argumentowało również, że przyczyną niekorzystnej sprzedaży w 2019 r. i 2020 r. był wzrost kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kosztów finansowych.

- (363) Argument ten wysunięto jednak z powodu błędnego zrozumienia przez przedsiębiorstwo Wilmar tabeli 7 odnoszącej się do kosztów produkcji. W tabeli tej termin „koszty produkcji” oznacza pełne koszty producentów unijnych, w tym koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz koszty finansowe. W rzeczywistości koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz koszty finansowe były stosunkowo stabilne w okresie badanym. Komisja odrzuciła zatem argument, że zwiększone koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz koszty finansowe spowodowały szkodę.
- (364) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Greven zakwestionowała fakt, że producenci unijni mają wystarczające moce produkcyjne, aby zastąpić przywóz z Indonezji, nawet jeśli teoretycznie 20 % udziału w rynku mogłoby być pokryte przez 20 % wolnych mocy produkcyjnych przemysłu Unii. Na poparcie tego argumentu Grupa Greven przedstawiła dane pokazujące, że obecne wykorzystanie mocy produkcyjnych unijnego przemysłu kwasu tłuszczowego (80 %) jest już na poziomie długoterminowej średniej szerszego europejskiego przemysłu chemicznego. W związku z tym Grupa Greven argumentowała, że wykorzystanie mocy produkcyjnych na poziomie 100 % nie jest ani zrównoważone, ani osiągalne w dłuższym okresie. Ponadto Grupa Greven odniosła się do własnego popytu, który od 2020 r. nie może być zaspokojony przez producentów unijnych z powodu niewystarczających mocy produkcyjnych albo niewystarczającej podaży surowców. W szczególności w odniesieniu do sektora farmaceutycznego, paszowego i spożywczego Grupa Greven argumentowała, że producenci unijni nie dysponują wystarczającymi mocami produkcyjnymi, ponieważ kwasy tłuszczowe dla tych sektorów mogą być produkowane wyłącznie z surowców roślinnych lub palmowych i muszą posiadać certyfikaty RSPO (okrągłego stołu na rzecz zrównoważonej produkcji oleju palmowego) dotyczące bilansu masy, bycia koszernym lub halal.
- (365) Komisja przypomniała, że unijne moce produkcyjne w zakresie kwasu tłuszczowego obliczono na podstawie możliwej do osiągnięcia maksymalnej produkcji w perspektywie długoterminowej, z uwzględnieniem konserwacji. W związku z tym fakt, że długoterminowe średnie wykorzystanie mocy produkcyjnych w szerszym przemyśle chemicznym wynosi 80 %, nie podważa zdolności unijnego przemysłu kwasu tłuszczowego do pełnego wykorzystania wolnych mocy produkcyjnych obliczonych przez Komisję w przedmiotowym przypadku. Ponadto Grupa Greven nie dostarczyła dowodów na to, że domniemana niezdolność przemysłu Unii do zaspokojenia popytu wynika z czynników systematycznych, a nie okolicznościowych, i że utrzyma się ona w dłuższej perspektywie. W odniesieniu do kwasów tłuszczowych przeznaczonych dla sektora farmaceutycznego, paszowego i spożywczego Komisja uznała, że przez przywrócenie rentowności równe warunki działania na unijnym rynku kwasów tłuszczowych umożliwiłyby przemysłowi Unii podjęcie wszelkich inwestycji wymaganych w celu rozwiązania problemu niedoborów mocy produkcyjnych związanych z konkretnymi produktami oraz stanowiłyby dla niego zachętę, aby to zrobić. W związku z powyższym argumenty te zostały odrzucone.

5.2.6. Wykorzystanie na użytek własny

- (366) Wykorzystanie na użytek własny wzrosło o około 2 % w ujęciu bezwzględny w okresie badanym i stanowiło około 10 % całkowitej konsumpcji na rynku w każdym roku okresu badanego, jak przedstawiono w tabeli 5. W związku z tym Komisja uznała, że rozwój sytuacji w zakresie wykorzystania na użytek własny był stabilny lub nieznacznie pozytywny dla przemysłu Unii.
- (367) Rozwój sytuacji w zakresie wykorzystania na użytek własny nie mógł zatem spowodować istotnej szkody dla przemysłu Unii ani osłabić związku przyczynowego w odniesieniu do przywozu z Indonezji.

5.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (368) W okresie objętym dochodzeniem w Unii prowadziło działalność 15 producentów kwasów tłuszczowych, którzy dokonywali sprzedaży szerokiemu gronu klientów w wielu sektorach użytkowników. Dochodzenie wykazało, że obecność taniego przywozu towarów po cenach dumpingowych z Indonezji miała wpływ na tłumienie cen na rynku unijnym w okresie badanym. Oznaczało to, że poziom cen przemysłu Unii nie mógł dorównać wzrostowi cen surowców w całym okresie badanym. W związku z tym rentowność sprzedaży przemysłu Unii była niska, a nawet ujemna, w całym okresie badanym. Taka rentowność jest poniżej zysków, jakie branża powinna osiągnąć w normalnych warunkach konkurencji i jest zdecydowanie niewystarczająca, aby zapewnić branży długoterminowe przetrwanie. Przemysł Unii musiał zainwestować w utrzymanie istniejących zakładów, ale ograniczona zdolność do pozyskania kapitału zagroziła poziomowi inwestycji.
- (369) Na wolnym rynku unijnym obecne były znaczne ilości tanich towarów przywożonych po cenach dumpingowych z Indonezji. Podczas gdy rynek ten skurczył się o 5 % w okresie badanym, wielkość przywozu z Indonezji wzrosła o 13 %, a udział w rynku – o 18 %. W rezultacie stanowiły one około dwóch trzecich całego przywozu na rynek unijny w okresie objętym dochodzeniem. W toku dochodzenia wykazano, że ta penetracja rynku miała również negatywne skutki dla przemysłu Unii, w szczególności dla wielkości produkcji i sprzedaży, które w okresie badanym spadły odpowiednio o 7 % i 10 %. Przedstawiono to w tabelach 4 i 5.
- (370) Innymi analizowanymi czynnikami były: przywóz z innych źródeł, wyniki wywozu przemysłu Unii, rozwój sytuacji w zakresie wykorzystania na użytek własny, zmiany w konsumpcji oraz domniemana niedostateczna wydajność przemysłu Unii.

- (371) W związku z tym Komisja wyróżniła i oddzieliła wpływ wszystkich znanych czynników wpływających na sytuację przemysłu Unii od szkodliwych skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych. Nie stwierdzono, by którykolwiek z czynników – łącznie albo osobno – miał wpływ na sytuację przemysłu Unii w stopniu wystarczającym, by zakwestionować wniosek, że przywóz z Indonezji powodował istotną szkodę.
- (372) Uwzględniając powyższe, Komisja stwierdziła, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z państwa, którego dotyczy postępowanie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu Unii. Na istotną szkodę złożyły się głównie: tłumienie cen, niewystarczająca rentowność, zwrot z inwestycji, przepływy środków pieniężnych, zdolność do pozyskania kapitału, utrata udziału w rynku oraz spadek produkcji, wydajności, wielkości sprzedaży i zatrudnienia.

6. POZIOM ŚRODKÓW

- (373) W celu określenia poziomu środków Komisja zbadała, czy cło niższe od marginesu dumpingu będzie wystarczające do usunięcia szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przez przywóz po cenach dumpingowych.
- (374) Skarżący stwierdził istnienie zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. W związku z tym w celu przeprowadzenia oceny dotyczącej odpowiedniego poziomu środków w pierwszej kolejności Komisja ustaliła kwotę cła niezbędną do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii w przypadku braku zakłóceń w rozumieniu w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Następnie Komisja zbadała, czy margines dumpingu producentów eksportujących objętych próbą jest wyższy niż ich margines szkody (zob. sekcja 6.2 poniżej).

6.1. Margines zaniżania cen

- (375) Szkoda zostałaby usunięta, gdyby przemysł Unii był w stanie osiągnąć zysk docelowy dzięki sprzedaży po cenie docelowej w rozumieniu art. 7 ust. 2c i art. 7 ust. 2d rozporządzenia podstawowego.
- (376) Zgodnie z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu zysku docelowego Komisja wzięła pod uwagę następujące czynniki: poziom rentowności przed wzrostem przywozu z państwa objętego dochodzeniem, poziom rentowności potrzebny do pokrycia pełnych kosztów i inwestycji, działalności badawczo-rozwojowej i innowacji oraz poziom rentowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencji. Taka marża zysku nie powinna być niższa niż 6 %.
- (377) Informacje dotyczące ustalenia normalnego poziomu zysku zawarto w kwestionariuszach wysłanych do producentów unijnych objętych próbą. Obejmowały one rentowność produktu podobnego w ciągu dziesięciu lat poprzedzających okres objęty dochodzeniem. Producenci unijni nie byli jednak w stanie dostarczyć kompletnych danych ze względu na zmiany w systemach rachunkowości i zmiany organizacyjne. Ponadto rentowność produktu podobnego w okresie badanym była niższa niż 6 %, jak przedstawiono w tabeli 10.
- (378) Niektórzy producenci unijni objęci próbą twierdzili, że ich poziom inwestycji, badań i rozwoju oraz innowacji w okresie badanym byłby wyższy w normalnych warunkach konkurencji.
- (379) Producenci ci nie byli jednak w stanie wyrazić tych twierdzeń ilościowo. W związku z tym uznano, że zysk docelowy powinien zostać ustalony na poziomie 6 % zgodnie z art. 7 ust. 2c rozporządzenia podstawowego.
- (380) Zgodnie z art. 7 ust. 2d rozporządzenia podstawowego Komisja oceniła przyszłe koszty wynikające z wielostronnych umów dotyczących ochrony środowiska oraz protokołów do nich, których Unia jest stroną, a także z konwencji MOP wymienionych w załączniku Ia do rozporządzenia podstawowego, które to koszty przemysł Unii poniesie w okresie stosowania środka zgodnie z art. 11 ust. 2. Komisja ustaliła dodatkowy koszt na poziomie 0,1 %, który dodano do ceny niewyrządzającej szkody. Nota do akt w sprawie sposobu, w jaki Komisja ustaliła te dodatkowe koszty, jest dołączona do dokumentacji udostępnionej zainteresowanym stronom do wglądu.
- (381) Koszty te obejmowały dodatkowe przyszłe koszty zapewnienia zgodności z unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS). System EU ETS jest podstawą polityki UE w zakresie przestrzegania wielostronnych umów środowiskowych. Takie dodatkowe koszty obliczono na podstawie średnich szacunkowych dodatkowych uprawnień UE (EUA), które będą musiały zostać zakupione w okresie stosowania środków (2022–2026). W obliczeniach uwzględniono unijne uprawnienia do emisji z pominięciem bezpłatnych należnych uprawnień skorygowane tak, aby odnosiły się wyłącznie do produktu objętego dochodzeniem. Koszty unijnych uprawnień do emisji zostały ekstrapolowane w celu uwzględnienia przewidywanej zmienności cen w okresie obowiązywania środków. Źródłem tych przewidywanych cen jest wyciąg z bazy danych Bloomberg z 23 czerwca 2022 r. Średnia przewidywana cena unijnych uprawnień do emisji (w tym na podstawie bazy danych Bloomberg New Energy Finance) w przedmiotowym okresie wynosi 91,8 EUR na tonę emisji CO₂.

- (382) Na tej podstawie Komisja obliczyła niewyrządzającą szkody cenę produktu podobnego przemysłu Unii, stosując wspomnianą powyżej docelową marżę zysku określoną w motywie 378 do kosztów produkcji objętych próbą producentów unijnych w okresie objętym dochodzeniem, a następnie dodała dostosowania na podstawie art. 7 ust. 2d w zależności od rodzaju produktu.
- (383) Komisja następnie ustaliła poziom marginesu zaniżania cen poprzez porównanie średniej ważonej ceny importowej współpracujących producentów eksportujących objętych próbą w Indonezji, ustalonej na potrzeby obliczeń podcięcia cenowego, ze średnią ważoną niewyrządzającą szkody ceny produktu podobnego sprzedawanego przez objętych próbą producentów unijnych na rynku unijnym w okresie objętym dochodzeniem. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w postaci odsetka średniej ważonej wartości importowej CIF.
- (384) W związku z korektą kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa WETBV, jak podano w motywach 161 i 162, Komisja skorygowała również odpowiednio obliczenie skonstruowanej wartości CIF.
- (385) W przypadku innych przedsiębiorstw współpracujących, nieobjętych próbą, Komisja zastosowała średnie ważne marginesy obu objętych próbą producentów eksportujących.

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu	Margines zaniżania cen
P.T. Musim Mas	46,4 %	30,5 %
P.T. Wilmar Nabati Indonesia	15,2 %	38,7 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	26,6 %	35,9 %

- (386) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że jego marginesu szkody nie należało korygować o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk w odniesieniu do sprzedaży za pośrednictwem przedsiębiorstwa WET B.V., ponieważ porównania dokonano na innym poziomie handlu z cenami unijnymi.
- (387) Komisja zauważyła jednak, że niewyrządzająca szkody cena za produkt podobny przemysłu Unii obejmowała jedynie koszty produkcji objętych próbą producentów unijnych i nie obejmowała żadnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych związanych z jakąkolwiek sprzedażą prowadzoną przez powiązane podmioty sprzedające, ponieważ cała sprzedaż objętego próbą producenta unijnego była dokonywana bezpośrednio na rzecz konsumentów (zob. motyw 209). Komisja uznała więc, że nie doszło do zakłócenia równowagi poziomemu handlu. W związku z tym odrzucono ten argument.

6.2. Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii

- (388) Skarżący przedstawił w skardze wystarczające dowody na istnienie zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w Indonezji. Zawarte w skardze dowody wskazują na to, że surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych, które stanowią więcej niż 70 % kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, podlegały należnościom celnym wywozowym, opłacie wywozowej i ustaleniu maksymalnych cen krajowych w Indonezji.
- (389) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że należy ocenić, czy istnieją zakłócenia w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, które sprawiłyby, że cło niższe od marginesu dumpingu byłoby niewystarczające do usunięcia szkody spowodowanej przywozem produktu objętego dochodzeniem po cenach dumpingowych, wyłącznie w odniesieniu do eksportera Musim Mas, ponieważ margines dumpingu w przypadku przedsiębiorstwa Wilmar był niższy niż margines szkody.
- (390) Komisja wskazała najpierw główne surowce wykorzystywane do produkcji produktu objętego postępowaniem przez Grupę Musim Mas. Za surowce główne uznano takie surowce, które mogą stanowić co najmniej 17 % kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem. Komisja ustaliła, że Grupa Musim Mas wykorzystywała surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych do produkcji produktu objętego postępowaniem. Surowy olej palmowy stanowił ponad 30 % całkowitego kosztu produkcji, natomiast surowy olej z nasion palmowych – ponad 40 %.
- (391) Następnie Komisja zbadała, czy którykolwiek z głównych surowców wykorzystywanych do wytwarzania produktu objętego postępowaniem został zakłócony przez jeden ze środków wymienionych w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego: systemy podwójnych cen, należności wywozowe, wywozowy podatek wyrównawczy, kontyngent wywozowy, zakaz wywozu, podatek od wywozu, wymóg uzyskania zezwolenia, minimalna

cena eksportowa, obniżka kwoty zwrotu lub wykluczenie możliwości zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT), ograniczenia w punkcie odprawy celnej dla eksporterów, wykaz kwalifikowanych eksporterów, obowiązek dostaw na rynek krajowy, prawo do wydobywania jedynie na własne potrzeby przedsiębiorstwa (*captive mining*). W tym celu Komisja oparła się na odpowiednim prawodawstwie indonezyjskim.

- (392) W toku dochodzenia wykazano, że zarówno surowy olej palmowy, jak i surowy olej z nasion palmowych podlegają należnościom celnym wywozowym i opłacie wywozowej. Na należności celne wywozowe składa się progresywny system taryf celnych na surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych (dekret nr 166/PMK.010/2020⁽⁴⁴⁾). Ponadto wprowadzono również progresywną opłatę wywozową na surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych (dekret nr 57/PMK.05/2020⁽⁴⁵⁾ zmieniony dekretem nr 76/PMN.05/2021⁽⁴⁶⁾).
- (393) Komisja ustaliła, że Grupa Musim Mas odniosła korzyści z należności celnych wywozowych i opłaty wywozowej.
- (394) Komisja porównała cenę krajową surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych z międzynarodową wartością odniesienia.
- (395) W odniesieniu do ceny krajowej surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych w toku dochodzenia wykazano, że przedsiębiorstwo państwowe Kharisma Pemasaran Bersama Nusantara (KPBN) organizuje codziennie przetargi⁽⁴⁷⁾, w ramach których przedsiębiorstwa państwowe PTPN sprzedają surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych. Organizuje się jeden przetarg dziennie na surowy olej palmowy i jeden przetarg tygodniowo na surowy olej z nasion palmowych i obowiązuje tylko jedna norma jakości w odniesieniu do surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych, a zatem ustala się tylko jedną dzienną cenę w przypadku surowego oleju palmowego i tylko jedną tygodniową cenę w przypadku surowego oleju z nasion palmowych. Cenę ustala się na podstawie ceny FOB w mieście Dumai lub Belawan (dwa ważne porty morskie w Indonezji). PTPN ustala cenę, a przedsiębiorstwa albo ją akceptują, albo czekają do następnego dnia. W umowach między przedsiębiorstwami prywatnymi stosuje się również cenę ustaloną przez PTPN. Cena przetargowa jest ceną rynkową i znają ją wszyscy uczestnicy rynku. W toku dochodzenia wykazano również, że umowy pomiędzy podmiotami powiązаныmi również opierają się na cenie ustalonej przez PTPN. W związku z tym wszyscy nabywcy w Indonezji kupują surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych w cenie z danego dnia ustalonej przez PTPN. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że niewielkie różnice między ceną przetargową a rzeczywistą ceną zakupu eksporterów objętych próbą wynikały głównie z kosztów transportu. W związku z tym w odniesieniu do ceny krajowej surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych Komisja wykorzystała ceny przetargowe z danego dnia ustalone przez PTPN w okresie objętym dochodzeniem, przedstawione przez jednego z producentów eksportujących objętych próbą.
- (396) Jeżeli chodzi o międzynarodową wartość odniesienia w przypadku surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych, Komisja wykorzystała kilka wartości odniesienia: 1) indonezyjskie ceny eksportowe FOB z bazy danych Global Trade Atlas⁽⁴⁸⁾ („GTA”), 2) malezyjskie ceny krajowe⁽⁴⁹⁾, 3) malezyjskie ceny eksportowe FOB z bazy danych GTA, 4) ceny kasowe CIF w porcie w Rotterdamie⁽⁵⁰⁾ ⁽⁵¹⁾.
- (397) Z porównania wynika, że indonezyjska cena krajowa surowego oleju palmowego była o 20 % niższa od indonezyjskich cen eksportowych FOB, o 23 % niższa od malezyjskich cen krajowych, o 29 % niższa od malezyjskich cen eksportowych FOB, o 24 % niższa od cen kasowych CIF w porcie w Rotterdamie (skorygowanych do FOB).
- (398) Z porównania wynika, że indonezyjska cena krajowa surowego oleju z nasion palmowych była o 18 % niższa od indonezyjskiej ceny eksportowej, o 19 % niższa od malezyjskiej ceny krajowej, o 6 % niższa od malezyjskiej ceny eksportowej, o 22 % niższa od cen kasowych CIF w porcie w Rotterdamie (skorygowanych do FOB).
- (399) Komisja zbadała również, czy surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych stanowią pojedynczo co najmniej 17 % kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem. Do celów tego obliczenia zastosowano niezakłóconą cenę danego surowca ustaloną w chwili wywozu z Indonezji i pozyskaną z bazy danych GTA. Komisja ustaliła, że w przypadku Grupy Musim Mas surowy olej palmowy stanowi ponad 40 %, a surowy olej z nasion palmowych ponad 50 % całkowitego kosztu produkcji.

⁽⁴⁴⁾ <https://www.ssas.co.id/wp-content/uploads/2020/10/166-PMK.010-2020.pdf> (wyłącznie w języku indonezyjskim, ostatni dostęp 10 lipca 2022 r.).

⁽⁴⁵⁾ <https://jdih.kemenkeu.go.id/FullText/2020/57~PMK.05~2020Per.pdf> (wyłącznie w języku indonezyjskim, ostatni dostęp 10 lipca 2022 r.).

⁽⁴⁶⁾ <https://jdih.kemenkeu.go.id/download/30a94928-f217-48ee-934e-c2be549f350f/76~PMK.05~2021Per.pdf> (wyłącznie w języku indonezyjskim, ostatni dostęp 10 lipca 2022 r.).

⁽⁴⁷⁾ <https://kpbn.co.id/home.html?lang=1>

⁽⁴⁸⁾ <https://www.gtis.com/gta/>

⁽⁴⁹⁾ Malezyjska Rada ds. Oleju Palmowego https://bepi.mpob.gov.my/admin2/price_local_daily_view_cpo_msia.php?more=Y&jenis=1Y&tahun=2020 oraz https://bepi.mpob.gov.my/index.php/en/?option=com_content&view=article&id=1033&Itemid=136

⁽⁵⁰⁾ CRUDE PALM OIL – CIF ROTTERDAM Spot Historische Prijzen - Investing.com <https://nl.investing.com/commodities/crude-palm-oil-cif-rotterdam-futures-historical-data>

⁽⁵¹⁾ <https://gapki.id/en/news/19196/october-1-2020-commodity-price-position-at-the-closing-of-physical-exchange-market>

- (400) W związku z tym Komisja stwierdziła, że ceny surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych podlegają zakłóceniom i są znacznie niższe w porównaniu z cenami na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.

7. INTERES UNII

7.1. Interes Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego

- (401) Zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego, Komisja zbadała, czy można jednoznacznie stwierdzić, że określenie kwoty ceł ostatecznych zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego wyłącznie w odniesieniu do Grupy Musim Mas leży w interesie Unii. W odniesieniu do przedsiębiorstwa Wilmar cło antydumpingowe zostałyby w każdym razie ustalone na poziomie marginesu dumpingu, ponieważ zaniżanie cen ustalono na wyższym poziomie. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich informacji istotnych z punktu widzenia dochodzenia, w tym na temat wolnych mocy produkcyjnych w państwie wywozu, konkurencji w zakresie surowców oraz wpływu na łańcuchy dostaw w przypadku przedsiębiorstw unijnych.

7.2. Wolne moce produkcyjne w państwie wywozu

- (402) Rząd Indonezji stwierdził, że w okresie objętym dochodzeniem całkowite moce produkcyjne dotyczące produktu objętego dochodzeniem w Indonezji wynosiły około 3 600 000 ton, podczas gdy rzeczywista produkcja wynosiła około 2 600 000 ton. Stwierdził on, że oba szacunki opierają się na sprawozdaniu Indonezyjskiego Stowarzyszenia Producentów Oleochemicznych (APOLIN).
- (403) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji zmienił pierwotne szacunki o margines wynoszący do +/-30 % w celu ochrony poufności oraz że otrzymana szacunkowa wartość 1 000 000 ton wolnych mocy produkcyjnych jest znacznie niższa niż jej rzeczywista wartość. Podobnie otrzymana szacunkowa wartość wykorzystania mocy produkcyjnych na poziomie 72 % jest znacznie wyższa niż jej rzeczywista wartość. Komisja zauważyła również, że nawet przy założeniu szacunkowej wartości rzędu 1 000 000 ton wolne moce produkcyjne w Indonezji są wyższe niż całkowita produkcja w Unii, która w okresie objętym dochodzeniem wynosiła około 872 000 ton, i dlatego mogłyby ją zastąpić. Są one również czterokrotnie wyższe od wielkości przywozu z Indonezji, która wyniosła około 228 000 ton.
- (404) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że producenci indonezyjscy dysponują znacznymi wolnymi mocami produkcyjnymi i że w przypadku ich wykorzystania mogłyby one spowodować zwiększenie globalnej podaży produktu objętego dochodzeniem, obniżenie cen i, w konsekwencji, mogłyby osłabić skuteczność środka, gdyby go nie ustalono na poziomie dumpingu.

7.3. Konkurencja w zakresie surowców

- (405) Głównym surowcem wykorzystywanym w procesie produkcji produktu objętego dochodzeniem jest albo łój, albo olej roślinny, taki jak surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych.
- (406) Jak określono w motywach 397 i 398, ceny surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych w Indonezji były znacznie niższe niż ceny tych dwóch rodzajów oleju na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych. Zapewnia to nienależną korzyść producentom eksportującym w Indonezji w porównaniu z przemysłem Unii. Komisja stwierdziła zatem, że chociaż surowy olej palmowy i surowy olej z nasion palmowych były dostępne dla przemysłu Unii, to ze względu na zakłócenia były one dostępne po wyższej cenie niż cena, którą płać producenci w Indonezji. Przemysł Unii znajdował się zatem w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z indonezyjskimi producentami eksportującymi.

7.4. Wpływ na łańcuchy dostaw przedsiębiorstw unijnych

- (407) Jak przedstawiono w tabeli 4 powyżej, przemysł Unii dysponował w okresie objętym dochodzeniem wolnymi mocami produkcyjnymi wynoszącymi niemal 250 000 ton. Te wolne moce produkcyjne były wyższe niż wielkość przywozu z Indonezji w tym samym okresie. Wynika z tego, że przemysł Unii jest w stanie zastąpić przywóz z Indonezji własną produkcją, a nawet pokryć niemal całkowite zapotrzebowanie Unii na produkt objęty dochodzeniem.
- (408) Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że użytkownicy w Unii mogą zaopatrywać się w produkt objęty dochodzeniem z państw trzecich takich jak Malezja. Całkowita wielkość przywozu z państw trzecich utrzymywała się na stabilnym poziomie w trakcie okresu badanego, a ich udział w rynku wzrósł o 6 %. Przy braku przywozu towarów po cenach dumpingowych z Indonezji wzrósłby przywóz z państw trzecich, ponieważ ceny sprzedaży na rynku unijnym byłyby bardziej atrakcyjne.
- (409) Przedsiębiorstwo Wilmar twierdziło, że fakt, iż producenci unijni, m.in. AAK, wnosili o wyłączenie niektórych kwasów tłuszczowych z zakresu produktu objętego dochodzeniem, wskazuje, że niektórzy producenci unijni (produktów rynku niższego szczebla) bardzo potrzebują dostępu do wszystkich źródeł przywozu.

- (410) Komisja zauważa, że zdolność przemysłu Unii do zaspokojenia popytu na rynku unijnym dotyczy szerokiego zakresu kwasów tłuszczowych. W szczególności w odniesieniu do wniosków AAK o wyłączenie, jak wyjaśniono w motywach 108–118, wymagane rodzaje i ilości kwasu tłuszczowego mogą być produkowane przez producentów unijnych po przywróceniu równych warunków działania na rynku unijnym albo mogą pochodzić z państw innych niż Indonezja.
- (411) W związku z tym użytkownicy mieliby wystarczający dostęp do produktu objętego dochodzeniem nawet w przypadku zmniejszenia przywozu z Indonezji. W rezultacie nie przewiduje się zakłóceń w łańcuchach wartości użytkowników unijnych.
- (412) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu kilka zainteresowanych stron skomentowało wpływ środków na łańcuchy dostaw w Unii.
- (413) Uwagi te omówiono w sekcji 7.9.2 niniejszego rozporządzenia. Na podstawie tych uwag i wynikającej z nich analizy Komisja jest przekonana, że wszelkie problemy z dostawami będą miały charakter przejściowy i będą możliwe do rozwiązania w świetle pozostałych dostępnych źródeł dostaw, takich jak Malezja.

7.5. Wnioski dotyczące interesu Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego

- (414) Po dokonaniu oceny wszystkich informacji istotnych dla tego dochodzenia Komisja stwierdziła, że określenie kwoty ceł ostatecznych w odniesieniu do Grupy Musim Mas zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego leży w interesie Unii.
- (415) W świetle analizy określonej powyżej Komisja stwierdziła, że zgodnie z art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego ustalenie poziomu ceł ostatecznych na podstawie poziomu dumpingu leży w interesie Unii, z zastrzeżeniem dalszych rozważań w kontekście art. 21 przedstawionych w sekcji 7.6 poniżej.
- (416) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Musim Mas argumentowała, że polityka rządu Indonezji w zakresie surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych była przedmiotem dochodzenia w ramach równoległego dochodzenia antysubsydyjnego, o którym mowa w motywie 3, a zatem zastosowanie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego w obecnym dochodzeniu antydumpingowym oraz zastosowanie ceł wyrównawczych w odniesieniu do tych samych polityk skutkowałoby zastosowaniem podwójnych środków zaradczych w odniesieniu do tego samego zestawu polityk rządu Indonezji.
- (417) Komisja zajmie się kwestią ewentualnego podwójnego środka zaradczego w ramach dochodzenia antysubsydyjnego.

7.6. Interes Unii zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego

- (418) Po dokonaniu oceny interesu Unii zgodnie z art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała następnie, czy może jasno stwierdzić, że wprowadzenie środków w tym przypadku wyraźnie nie leży w interesie Unii, mimo iż stwierdzono wystąpienie dumpingu wyrządzającego szkodę, zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego. Interes Unii określono na podstawie oceny wszystkich różnorodnych interesów, których dotyczy sprawa, w tym interesu przemysłu Unii, importerów, użytkowników i innych odpowiednich podmiotów gospodarczych. Żaden importer niepowiązany nie podjął współpracy w toku dochodzenia.
- (419) Komisja wysłała kwestionariusze do znanych zainteresowanych stron. Otrzymała ona odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu od czterech użytkowników należących do dwóch grup przedsiębiorstw, tj. Grupy Greven i Grupy Schill + Seilacher.

7.7. Interes przemysłu Unii

- (420) W Unii działa 15 przedsiębiorstw produkujących kwasy tłuszczowe, które to przedsiębiorstwa zatrudniają około 900 pracowników. Producenci są rozproszeni na obszarze całej Unii. Objęty próbą przemysł Unii stanowiący ponad 60 % całkowitej produkcji współpracował w toku dochodzenia.
- (421) W związku z wycofaniem skargi, o którym mowa w sekcji 1.10, Komisja postanowiła kontynuować dochodzenie i przeprowadziła analizę szkody i związku przyczynowego w odniesieniu do całego przemysłu Unii, niezależnie od wsparcia lub współpracy pojedynczych producentów unijnych, jak wyjaśniono bardziej szczegółowo w motywach 64, 66, 68 i 69. Analiza przeprowadzona w sekcjach 4 i 5 niniejszego rozporządzenia potwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę i że została ona spowodowana przywozem produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych przez indonezyjskich producentów eksportujących. Komisja zauważyła ponadto, że dysponuje szerokim marginesem swobody przy podejmowaniu decyzji o kontynuowaniu lub zakończeniu postępowania w związku z wycofaniem skargi.

- (422) W piśmie dotyczącym wycofania skargi skarżący stwierdził, że powodem jej wycofania był „wpływ zainteresowanych stron”⁽⁵²⁾. Potwierdza to, że skarżący nie kwestionował analizy i wniosku dotyczących istnienia istotnej szkody spowodowanej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indonezji, a jednocześnie że jedynym powodem wycofania się był wpływ zainteresowanych stron. Powód związany z wywieraniem wpływu na skarżącego przez zainteresowane strony nie uzasadnia stwierdzenia, że w interesie Unii leży zakończenie postępowania wyłącznie z tego powodu, skoro Komisja stwierdziła już istnienie dumpingu wyrządzającego znaczną szkodę. W tym względzie Komisja zauważyła ponadto, że wycofanie skargi nastąpiło na bardzo późnym etapie postępowania, kiedy stronom w pełni ujawniono ustalenia wskazujące na istnienie istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii z powodu przywozu towarów z Indonezji po cenach dumpingowych. Uwagi otrzymane przez strony po ujawnieniu informacji nie zmieniły tego wniosku, co potwierdza ustalenie, że w każdym przypadku zakończenie postępowania bez nałożenia środków nie leżałoby w interesie Unii, nawet w przypadku wycofania skargi przez skarżącego.
- (423) Biorąc pod uwagę ustalenie istotnej szkody dla przemysłu Unii opisane w motywach 255–259, wprowadzenie środków pozwoliłoby przemysłowi Unii podnieść rentowność do zrównoważonych poziomów, zwiększyć inwestycje, a tym samym utrzymać pozycję konkurencyjną na jego podstawowym rynku. Przemysł Unii mógłby również odzyskać utracony udział w rynku poprzez zwiększenie wielkości sprzedaży na rynku unijnym.
- (424) Brak środków może mieć dalszy znaczący negatywny wpływ na przemysł Unii pod względem zmniejszania wielkości sprzedaży i produkcji oraz dalszego zaniżania cen, co jeszcze bardziej pogorszy sytuację gospodarczą przemysłu Unii pod względem rentowności i inwestycji, zagrażając jego przyszłości i zatrudnieniu.
- (425) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu Grupa Musim Mas stwierdziła, że przemysł Unii, wykorzystujący łoż jako surowiec, nie odniesie korzyści z wprowadzenia środków, a ostateczne korzyści odniosą malezyjscy producenci eksportujący.
- (426) Mając jednak na względzie uwagi Komisji dotyczące łożu niebędącego czynnikiem związku przyczynowego, wyższe ceny przywozu z Malezji w okresie badanym oraz zdolność przemysłu Unii do zwiększenia rentowności i inwestycji, a tym samym do zwiększenia produkcji i wielkości sprzedaży w razie wprowadzenia środków, uwaga ta została odrzucona.
- (427) Wprowadzenie środków w odniesieniu do indonezyjskich kwasów tłuszczowych leżałoby zatem w sposób oczywisty w interesie przemysłu Unii.

7.8. Interes niepowiązanych importerów lub przedsiębiorstw handlowych

- (428) Niepowiązani importerzy/niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe nie podjęli współpracy, jak stwierdzono w motywie 38.
- (429) W związku z tym Komisja nie dysponowała informacjami pozwalającymi na dokładne ustalenie wpływu, jaki wprowadzenie środków miałyby na działalność niepowiązanych importerów/przedsiębiorstw handlowych. Brak współpracy sugeruje, że importerzy uważają, że wprowadzenie środków antydumpingowych nie będzie miało znaczącego wpływu na ich działalność. Chociaż na pierwszym etapie można zaobserwować zmniejszenie przywozu i odsprzedaży towarów objętych środkami, każdy taki negatywny wpływ na obrót mógłby ostatecznie zostać zrekompensowany przez zwiększoną odsprzedaż produktów zakupionych z innych źródeł takich jak Malezja.
- (430) W związku z tym Komisja stwierdziła, że wpływ środków nie będzie nieproporcjonalny dla importerów/przedsiębiorstw handlowych.

7.9. Interes użytkowników

- (431) Szereg sektorów przemysłu na rynku unijnym nabywa produkt objęty dochodzeniem do produkcji produktów, takich jak żywność, pasza, środki farmaceutyczne, kosmetyki (produkty codziennego użytku i luksusowe artykuły kosmetyczne), środki czystości i higieny osobistej oraz detergenty przemysłowe.
- (432) Czterech użytkowników należących do dwóch grup przedsiębiorstw, odpowiadających za około 4–7 % całkowitej konsumpcji w Unii, współpracowało w toku dochodzenia i przekazało odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dla użytkowników.
- (433) Jedna grupa wykorzystywała kwasy tłuszczowe do produkcji mydeł metalicznych i alkalicznych, a także estrów, które stosuje się jako dodatki w przemyśle tworzyw sztucznych, smarów i tekstyliów. Druga grupa produkuje chemikalia na potrzeby tekstyliów technicznych, chemikaliów garbarskich, kosmetyków i chemikaliów wysokowartościowych.

⁽⁵²⁾ Pismo to jest dostępne w dokumentacji udostępnionej do wglądu, nr zapisu t22.004777.

- (434) W toku dochodzenia ustalono, że użytkownicy ci zakupili łącznie [6–9] % łącznego przywozu z Indonezji, [4–7] % całkowitej sprzedaży przemysłu Unii oraz [2–4] % łącznego przywozu z innych państw w okresie objętym dochodzeniem. Komisja miała zatem ograniczone informacje pozwalające jej ocenić ogólny wpływ wprowadzenia środków antydumpingowych w odniesieniu do działalności użytkownika.
- (435) Jak wynika z danych dostarczonych przez współpracujących użytkowników, w okresie objętym dochodzeniem zaspokoiли oni około [23–26] % swojego zapotrzebowania na kwasy tłuszczowe poprzez zakupy tych kwasów przywożonych z Indonezji, [68–72] % poprzez zakupy od producentów unijnych i [2–5] % – z innych źródeł. Podczas gdy jedna grupa użytkowników dokonywała przywozu nieznacznych ilości, druga zaspokajała ponad jedną czwartą swojego zapotrzebowania na kwasy tłuszczowe w tym okresie w ramach przywozu z Indonezji.
- (436) W zależności od użytkownika sprzedaż produktów zawierających kwasy tłuszczowe odpowiadała za od 29 % do ponad 95 % łącznego obrotu. Ogólnie rzecz biorąc, udział kwasów tłuszczowych ze wszystkich źródeł pochodzenia w całkowitych kosztach produkcji współpracujących użytkowników wynosił 6–52 %.
- (437) Całkowite marże rentowności wszystkich czterech użytkowników wahały się od jednocyfrowych do dwucyfrowych marż zysku.
- (438) W odniesieniu do wpływu środków na współpracujących użytkowników oraz w świetle ograniczonej substytucyjności produktu Komisja uznała, że wprowadzenie środków może mieć pewien wpływ na ich zyski. Z uwagi na ich marże zysku wpływ ten nie byłby nieproporcjonalny, ponieważ co najmniej część wzrostu cen mogłaby zostać przeniesiona na łańcuch dostaw niższego szczebla.
- (439) Biorąc pod uwagę niewystarczającą rentowność przemysłu Unii i zaniżanie cen na rynku, można w sposób uzasadniony przyjąć, że po wprowadzeniu środków ceny wzrosną. Niemniej wpływ, jaki środki mogą mieć na niektórych użytkowników, należy zrównoważyć ryzykiem związanym z zaprzestaniem działalności przez przemysł Unii, ponieważ obecna sytuacja nie jest zrównoważona. Niewprowadzenie środków będzie skutkowało mniej wiarygodnymi i stabilnymi źródłami dostaw i nieuchronnie doprowadzi do wzrostu cen na rynku unijnym.
- (440) Przedsiębiorstwo P&G nie współpracowało w pełni w toku dochodzenia, lecz oświadczyło, że jest przeciwnie wprowadzeniu środków. Uznało ono, że wprowadzenie środków utrudniłoby mu dostęp do wiarygodnego źródła dostaw kwasów tłuszczowych. Przedsiębiorstwo P&G twierdziło, że wprowadzenie środków antydumpingowych miałyby dwa kluczowe skutki. Po pierwsze, środki prawdopodobnie doprowadziłyby do zwiększenia kosztów produkcji w branży towarów konsumpcyjnych, a koszty te zostałyby ostatecznie przeniesione na konsumentów. Po drugie, wprowadzenie środków prawdopodobnie zakłóciłoby łańcuchy dostaw z Indonezji w czasie, w którym zapotrzebowanie na kwasy tłuszczowe było duże, a producenci unijni działali, wykorzystując wszystkie moce produkcyjne. Grupa Greven twierdziła również, że zapotrzebowanie na kwasy tłuszczowe na rynku unijnym nie mogłoby zostać zaspokojone bez przywozu kwasów tłuszczowych z Indonezji.
- (441) Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo P&G nie udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu użytkownika i nie dostarczyło szczegółowych informacji na temat jego zakupów kwasów tłuszczowych i ich znaczenia pod względem kosztów w odniesieniu do wyrobów gotowych. W związku z tym Komisja nie była w stanie ocenić wpływu wprowadzenia środków na działalność przedsiębiorstwa P&G.
- (442) Ponadto Komisja ustaliła, że moce produkcyjne przemysłu Unii są wystarczające do zaspokojenia niemal całej konsumpcji na rynku UE. Obecnie przemysł Unii dysponuje około 20 % wolnych mocy produkcyjnych, a w przypadku przywrócenia warunków uczciwej konkurencji producenci unijni mogliby zwiększyć produkcję w celu zaspokojenia zapotrzebowania w Unii. Ponadto w Malezji istnieją wolne moce produkcyjne w zakresie produkcji kwasów tłuszczowych. Komisja stwierdziła zatem, że wprowadzenie środków antydumpingowych nie może doprowadzić do niedoboru dostaw kwasów tłuszczowych na rynek unijny.

7.9.1. Uwagi ogólne dotyczące interesu użytkowników po ostatecznym ujawnieniu

- (443) Po ostatecznym ujawnieniu otrzymano uwagi na temat interesu Unii od Grupy Greven, Grupy Schill + Seilacher, P&G, Unilever, Henkel, Quaker Houghton, Evonik, grupy NYCO, Kapachim, Omya, Stéarinerie Dubois, Wilmar, Grupy Musim Mas, Ecogreen i koalicji przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym. Wiele z tych stron to użytkownicy, którzy nie współpracowali w pełni w toku dochodzenia i nie przedstawili wcześniej uwag. W związku z tym w dochodzeniu uzyskano szerszy zakres uwag po ostatecznym ujawnieniu, chociaż informacji nie przekazano w formie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, zgodnie z wymogiem określonym przy wszczęciu dochodzenia, i nie było możliwe sprawdzenie prawdziwości wszystkich przedstawionych uwag.
- (444) Koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym wskazała, że środki miałyby jedynie ograniczony wpływ na użytkowników, ponieważ wzrost kosztów mógłby zostać przeniesiony na ich klientów. Nawet gdyby tak się nie stało, biorąc pod uwagę wysokość zysków, mogłyby one zostać wchłonięte, a więc wpływ środków nie byłby nieproporcjonalny.

(445) Wydaje się, że szerszy zakres uwag otrzymanych od użytkowników wskazuje na możliwość rozróżnienia dwóch głównych kategorii.

a) **duże grupy wielonarodowe**

(446) Pierwszą kategorię stanowią duże grupy wielonarodowe, takie jak P&G, Unilever, Henkel, Quaker Houghton i Evonik, które wytwarzały dużą liczbę wyrobów gotowych, wykorzystując produkt objęty dochodzeniem jako kluczowy surowiec, głównie w środkach czystości, produktach do prania, produktach kosmetycznych i produktach higieny osobistej. Jak opisano powyżej, z powodu braku pełnej współpracy tych stron, nie było jednak możliwe ustalenie ilości kwasu tłuszczowego zużywanego przez ich zakłady produkcyjne ani wielkości udziału kwasu tłuszczowego w kosztach produkcji nawet najistotniejszych produktów, w których wykorzystuje się kwas tłuszczowy. Ponadto z danych przedsiębiorstw P&G, Unilever i Henkel dostępnych w publicznych źródłach⁽⁵³⁾ wynika, że w ostatnich latach obroty i zyski grup znacznie wzrosły, zwłaszcza w odniesieniu do środków czystości, które stanowią największy rynek wykorzystujący kwasy tłuszczowe.

(447) Przedsiębiorstwo P&G wyjaśniło, że nie przesłało odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, ponieważ przedsiębiorstwo to, podobnie jak inni użytkownicy kwasów tłuszczowych, działa za pośrednictwem wielu różnych zakładów produkcyjnych.

(448) Przedsiębiorstwo P&G nie wypełniło jednak nawet sekcji kwestionariusza dotyczącej zakupów kwasu tłuszczowego przez jego centralną jednostkę zakupującą. Rozdrobnienie sektora wykorzystującego produkt objęty postępowaniem nie powstrzymuje przynajmniej niektórych użytkowników od przekazania odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Z publicznie dostępnego skonsolidowanego rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa P&G wynika ponadto, że w 2021 r. odnotowało ono bardzo wysoki obrót z tytułu działalności w Europie (16,7 mld USD⁽⁵⁴⁾). Ogólnoświatowa rentowność tego przedsiębiorstwa wynosiła 23 %⁽⁵⁵⁾. Obroty przedsiębiorstwa Henkel w 2021 r. w Europie Zachodniej i Wschodniej wyniosły 9,1 mld EUR, a rentowność w tych regionach osiągnęła 18,9 %⁽⁵⁶⁾. Informacje te potwierdziły pogląd Komisji, że proponowane środki nie dotkną w nieproporcjonalny sposób dużych nabywców kwasów tłuszczowych z największych sektorów wykorzystujących produkt objęty postępowaniem (sektory środków czystości, produktów do prania, produktów kosmetycznych i produktów do higieny osobistej).

(449) Przedsiębiorstwo Henkel stwierdziło, że brak współpracy ze strony użytkowników nie oznacza, że środki, na poziomie zaproponowanym w ostatecznym ujawnieniu, nie będą miały poważnego wpływu na jego działalność.

(450) Jak doprecyzowano poniżej, Komisja dokonała przeglądu swoich pierwotnych ustaleń i wniosków dotyczących wpływu na użytkowników w świetle dodatkowych uwag otrzymanych w odpowiedzi na ostateczne ujawnienie, w tym uwag od nowych zainteresowanych stron.

(451) Przedsiębiorstwa Henkel, Kapachim, Omya i Wilmar zwróciły również uwagę, że interes użytkowników należy rozpatrywać w kontekście ostatnich zmian poprzedzających ujawnienie informacji, takich jak rosnące ceny surowców i energii, inflacja i problemy związane z łańcuchem dostaw.

(452) Komisja zauważyła, że problemy te pojawiły się po okresie objętym dochodzeniem. Nie uzasadniono możliwego wpływu tych zmian na sektor wykorzystujący produkt objęty postępowaniem. Na przykład czy przeniesiono na klientów dodatkowe koszty i jaki był wpływ na rentowność produktów zawierających kwasy tłuszczowe. W każdym razie nie jest jasne, czy takie zmiany mają charakter trwały. Nie można było zatem przyjąć tych argumentów.

(453) W swoich poufnych uwagach przedsiębiorstwo Unilever skupiło się na pewnym produkcie, na który miałyby wpłynąć środki, twierdząc, że ceny znacznie wzrosną i że być może będzie ono musiało przywozić ten produkt, co w konsekwencji wpłynie na produkcję prowadzoną w Unii przez to przedsiębiorstwo i na zatrudnienie. Twierdziło również, że wskutek powyższego wzrosną ceny konsumpcyjne tego produktu. Ponadto przedsiębiorstwo Unilever wskazało, że zdecydowana większość sprzedaży tego produktu stanowi wywóz poza Unię.

(454) Komisja nie była w stanie zweryfikować tych twierdzeń, ponieważ przedsiębiorstwo Unilever, podobnie jak większość użytkowników, nie udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dla użytkownika. Komisja nie była zatem w stanie ustalić istotności tego produktu, pod względem rentowności i obrotu, w działalności przedsiębiorstwa Unilever w Unii. Komisja nie była też w stanie ustalić istotności kwasu tłuszczowego pod względem kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo Unilever w związku z tym produktem lub innymi

⁽⁵³⁾ Zob. sprawozdanie roczne P&G za 2021 r., sprawozdanie roczne Henkel za 2021 r. oraz sprawozdanie roczne Unilever za 2021 r.: https://assets.ctfassets.net/ogad6svuzkv/4jv0tM2D5D4u09fpGkFINt/51f922cfc331f8cd887e86f5dca2a59f/2021_annual_report.pdf

<https://www.henkel.com/resource/blob/1616958/8a9ca447fca79ec3ad39d8e5192a1fb6/data/2021-annual-report.pdf>
<https://www.unilever.com/files/92ui5egz/production/e582e46a7f7170fd10be32cf65113b738f19f0c2.pdf>

⁽⁵⁴⁾ Zob. s. 39 sprawozdania rocznego P&G za 2021 r.: https://assets.ctfassets.net/ogad6svuzkv/4jv0tM2D5D4u09fpGkFINt/51f922cfc331f8cd887e86f5dca2a59f/2021_annual_report.pdf

⁽⁵⁵⁾ Zob. s. 19 sprawozdania rocznego P&G za 2021 r.

⁽⁵⁶⁾ Zob. s. 92 sprawozdania rocznego Henkel za 2021 r.: <https://www.henkel.com/resource/blob/1616958/8a9ca447fca79ec3ad39d8e5192a1fb6/data/2021-annual-report.pdf>

produktami. Nie była również w stanie jednoznacznie ocenić, jaki ogólny wpływ na rentowność przedsiębiorstwa Unilever na rynku unijnym miałyby cła. Z publicznie dostępnego skonsolidowanego rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa Unilever wynika ponadto, że jego obrót z tytułu działalności w Europie wynosił 11,3 mld EUR ⁽⁵⁷⁾, a rentowność osiągnęła 1,8 mld USD ⁽⁵⁸⁾, czyli ponad 16 %. Komisja nie otrzymała zatem żadnych informacji wykazujących, że wpływ środków na kwas tłuszczowy z Indonezji byłby nieproporcjonalny do sprzedaży tego produktu przez przedsiębiorstwo Unilever lub, bardziej ogólnie, do jego działalności w Unii. Twierdzenie dotyczące wzrostu cen konsumpcyjnych i przywozu tego produktu ewidentnie nie było poparte dowodami, biorąc pod uwagę ogólną rentowność działalności tego przedsiębiorstwa w Unii. Komisja zauważyła ponadto, że przedsiębiorstwo Unilever będzie mogło skorzystać z ustaleń dotyczących przetwarzania pod kontrolą celną w celu złagodzenia wpływu środków.

b) mniejsze przedsiębiorstwa i grupy

- (455) Drugą kategorią użytkowników były zazwyczaj mniejsze przedsiębiorstwa i grupy, takie jak te, które w pełni współpracowały w toku dochodzenia (Grupa Greven i Grupa Schill + Seilacher) i które wykorzystują kwasy tłuszczowe do wytwarzania produktów rynku niższego szczebla, takich jak estry, aminy, smary, mydła itp.
- (456) Ponadto, po ostatecznym ujawnieniu, swoje uwagi zgłosiły grupa NYCO, Kapachim, Omya, przedsiębiorstwa powiązane Ecogreen i Stéarinerie Dubois. Ogólnie rzecz biorąc, przedsiębiorstwa z tej kategorii kupowały mniejsze ilości produktu objętego dochodzeniem. Użytkownicy ci nie przedstawili jednak odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, co pozwoliłoby poprzeć dowodami podniesione przez nie kwestie. Natomiast informacje przedstawione przez przedsiębiorstwa w pełni współpracujące wykazały, że prawdopodobnie środki będą miały na nie większy wpływ, ponieważ kwas tłuszczowy odpowiada proporcjonalnie większej części ich całkowitych kosztów, a sprzedaż odpowiednich produktów rynku niższego szczebla charakteryzuje się ograniczoną rentownością. Wpływ środków na wszystkich użytkowników złagodziłby ponadto fakt, że użytkownicy nie sprzedają wyłącznie produktów zawierających kwasy tłuszczowe. Poza tym większość zakupionego kwasu tłuszczowego pochodzi albo od przemysłu Unii, albo od dostawców z państw trzecich. Oznacza to, że wzrosty cen w przypadku tych zakupów będą prawdopodobnie niższe niż w przypadku zakupów od indonezyjskich producentów eksportujących. Ponadto wyroby gotowe wyprodukowane z wykorzystaniem kwasu tłuszczowego są często wywożone poza Unię, co oznacza, że można skorzystać z ustaleń dotyczących przetwarzania pod kontrolą celną w celu złagodzenia wpływu środków.
- (457) Przedsiębiorstwo Ecogreen twierdziło, że średnie ważone cła mające zastosowanie do Ecogreen zaszkodzą jego dwóm przedsiębiorstwom powiązanim w Unii. Przedsiębiorstwo Ecogreen utrzymywało również, że cała jego sprzedaż do Unii była przeznaczona na użytek własny, a zatem wywóz ten nie mógł wyrządzić szkody przemysłowi Unii.
- (458) Komisja zauważyła, że ponieważ przedsiębiorstwo powiązane Ecogreen oraz DHW i E&S, nie wypełniły kwestionariusza użytkownika, twierdzenia Ecogreen dotyczące szkody nie mogły zostać zweryfikowane. Zgodnie z oświadczeniem Ecogreen jedna z jego jednostek zależnych w Unii kupuje niektóre rodzaje kwasu tłuszczowego od przemysłu Unii. Nie można zatem wykluczyć, że istnieje konkurencja między produktami Ecogreen a produktami przemysłu Unii, przynajmniej w niektórych segmentach rynku, jak wspomniano w motywie 108. Dlatego też nie można przyjąć argumentu dotyczącego przedsiębiorstw powiązanych Ecogreen i użytku własnego.
- (459) W związku z tym, na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy, Komisja stwierdziła, że proponowane środki nie będą miały nieproporcjonalnego wpływu na użytkowników.

7.9.2. Uwagi dotyczące zakłócenia rynku i problemów z dostawami

- (460) Grupa Greven, Henkel, Unilever, Kapachim, Evonik, Ecogreen, Quaker Houghton, Omya, grupa NYCO, Stéarinerie Dubois, Grupa Musim Mas i Wilmar złożyły oświadczenia dotyczące zakłócenia rynku unijnego i problemów z dostawami wynikających z wprowadzenia środków. W szczególności te zainteresowane strony uznały, że proponowany poziom środków jest zbyt wysoki i nieproporcjonalnie wpłynie na interes unijnego przemysłu niższego szczebla. Przedsiębiorstwa te twierdziły również, że przywóz z Indonezji ustanie lub będzie ograniczony do takiego stopnia, że wystąpi ogólny niedobór na rynku unijnym, co również spowoduje wzrost cen. Inni użytkownicy przedstawili bardziej szczegółowe twierdzenia dotyczące niektórych rodzajów kwasu tłuszczowego, które według nich nie mogą być w sposób odpowiedni dostarczane przez przemysł Unii. AAK, Unilever i Grupa Greven dostarczyły korespondencję elektroniczną z producentami unijnymi na poparcie swojego twierdzenia dotyczącego problemów z dostawami na rynku, które to problemy zostałyby zaostrzone przez wprowadzone środki.

⁽⁵⁷⁾ Zob. s. 122 sprawozdania rocznego Unilever za 2021 r.:

<https://www.unilever.com/files/92ui5egz/production/e582e46a7f7170fd10be32cf65113b738f19f0c2.pdf>

⁽⁵⁸⁾ Zob. s. 122 sprawozdania rocznego Unilever za 2021 r.

- (461) Unilever, Henkel i Ecogreen twierdziły, że środki te będą miały wpływ na przywóz do Unii krótkołańcuchowych kwasów tłuszczowych, takich jak C8–C10. Grupa NYCO twierdziła, że kwasy C8–C10 są coraz trudniej dostępne na rynku unijnym, ponieważ producenci zwiększyli ich wykorzystanie na użytek własny. Wskutek tego niedoboru od września 2021 r. ceny gwałtownie wzrosły. Ponadto grupa NYCO twierdziła, że niedobór krótkołańcuchowych kwasów tłuszczowych, takich jak C8–C10, będzie miał wpływ na sektory zaopatrywane przez grupę NYCO w specjalistyczne smary, takie jak przemysł lotniczy i obronny.
- (462) Przedsiębiorstwa Kapachim, Evonik i grupa NYCO stwierdziły również, że znalazłyby się w niekorzystnej sytuacji w stosunku do producentów tych samych produktów mających siedzibę poza Unią. Inne przedsiębiorstwa twierdziły, że być może będą musiały przenieść się poza Unię.
- (463) Przedsiębiorstwo Stéarinerie Dubois twierdziło, że ograniczona substytucyjność wielu rodzajów produktów przywożonych z Indonezji miałaby poważny wpływ na jego rentowność, ponieważ wzrosłyby ponoszone przez to przedsiębiorstwo koszty produkcji. Stéarinerie Dubois twierdziło również, że producenci unijni wymienieni w skardze niekoniecznie produkują w wystarczających ilościach ten sam rodzaj kwasu tłuszczowego, którego potrzebuje to przedsiębiorstwo. Wskazało również, że w przypadku dwóch rodzajów kwasów tłuszczowych wykorzystywanych w prowadzonej przez nie produkcji żaden producent unijny nie był w stanie spełnić wymogów specyfikacji tego przedsiębiorstwa w zakresie koloru, co było ważnym czynnikiem dla jego klientów z przemysłu farmaceutycznego. Przedsiębiorstwo Stéarinerie Dubois twierdziło, że ponieważ nie istnieje rynek unijny kwasów tłuszczowych zgodnych z przepisami REACH i będących produktami kosmetycznymi i halal, przywóz tych produktów nie powoduje szkody dla przemysłu Unii.
- (464) Koalicja przeciwko nieuczciwemu handlowi kwasem tłuszczowym wskazała, że przemysł Unii, wraz z przywozem zarówno z Indonezji, jak i z państw trzecich, zapewni odpowiednie zaopatrzenie rynku unijnego w przypadku wprowadzenia środków. Opinię tę uzupełniono o wykres słupkowy przedstawiający główne źródła zaopatrzenia. Koalicja wskazała również, że przywóz z Indonezji nie ustanie, lecz będzie kontynuowany na zasadzie równych szans.
- (465) Komisja przyznała, że dostawy kwasu tłuszczowego do poszczególnych sektorów w Unii wykorzystujących produkt objęty postępowaniem są niezbędne, ponieważ kwasów tłuszczowych nie da się w wystarczającym stopniu zastąpić innymi produktami. Dlatego też Komisja przeprowadziła, w świetle otrzymanych uwag, przegląd kwestii zakłócenia rynku i problemów z dostawami.
- (466) Po pierwsze, jak wskazano w motywie 220, dane dotyczące wolnych mocy produkcyjnych przytoczone w motywie 407 obliczono na podstawie trwałych, a nie teoretycznych, mocy produkcyjnych przemysłu Unii z uwzględnieniem normalnego czasu przestoju, np. w celu konserwacji, oraz z uwzględnieniem produkcji innych produktów. Oznacza to, że w okresie objętym dochodzeniem w Unii istniało około 250 000 ton wolnych mocy produkcyjnych. Weryfikacja odpowiedzi przemysłu Unii na pytania zawarte w kwestionariuszu zapewniła spójne i dokładne podejście do danych dotyczących mocy produkcyjnych. W stosownych przypadkach zredukowano moce produkcyjne, a zweryfikowane dane ujawniono zainteresowanym przedsiębiorstwom.
- (467) Po drugie, jasne jest, że w okresie badanym ograniczono inwestycje w przemysł Unii. Inwestycje przedsiębiorstw objętych próbą były kontynuowane, ale ograniczały się do utrzymania istniejących zakładów i urzędzeń, a nie służyły zwiększaniu mocy produkcyjnych i usuwaniu wąskich gardeł w obszarze produkcji. Wprowadzenie środków złagodziłoby presję cenową wywieraną na sektor i umożliwiłoby mu ustalenie cen na poziomie, który umożliwiłby osiągnięcie rozsądnej rentowności. W związku z lepszymi warunkami rynkowymi możliwy byłby wzrost produkcji i sprzedaży w celu zaopatrzenia rynku. Sektor byłby również w stanie pozyskać kapitał na zwiększenie mocy produkcyjnych.
- (468) Problemów z dostawami w okresie badanym, które potwierdza korespondencja elektroniczna, należy się spodziewać w przypadku poniesienia przez sektor istotnej szkody wpływającej na ceny sprzedaży, co prowadzi do niskiej rentowności i niemożności pozyskania kapitału na inwestycje. Wprowadzenie środków stworzy jednak lepsze warunki rynkowe dla przemysłu Unii, co umożliwi wzrost produkcji oraz poprawę ilości i asortymentu kwasów tłuszczowych dostarczanych na rynek przez przemysł Unii.
- (469) Po trzecie, nie oczekuje się, aby środki wprowadzone na podstawie niniejszego rozporządzenia były zaporowe dla przywozu z Indonezji. Należy przypomnieć, że celem środków antydumpingowych nie jest wstrzymanie przywozu, lecz przywrócenie równych warunków działania na rynku. Komisja odrzuciła zatem argument, że wystąpi ogólny niedobór na rynku unijnym, który spowoduje nieproporcjonalny wzrost cen.
- (470) Komisja zauważyła, że twierdzenie dotyczące gwałtownego wzrostu cen C8-C10 dotyczy rynku światowego, a nie tylko rynku unijnego. Skutki środków antydumpingowych dla światowej konkurencyjności unijnych użytkowników C8–C10 nie byłyby zatem inne niż skutki tych środków dla użytkowników innych rodzajów kwasu tłuszczowego. Komisja przypomniła ponadto, że zmiany na rynku po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem nie są zazwyczaj brane pod uwagę w jej ocenie. Jeśli chodzi o podniesioną przez grupę NYCO kwestię dotyczącą przemysłu lotniczego i obronnego, te twierdzenia o zakłóceniu nie były poparte dowodami, a zatem zostały odrzucone.

- (471) Komisja zauważyła ponadto, że produkty przemysłu indonezyjskiego i przemysłu Unii są w dużym stopniu substytucyjne. To, że niektórzy producenci unijni nie byli w stanie dostarczać niektórych rodzajów produktu w określonym czasie w warunkach rynkowych obowiązujących w okresie badanym, nie oznacza, że problemy w zakresie dostaw utrzymają się po wprowadzeniu środków. Komisja uznała ponadto, że wpływ środków na koszty i rentowność tego użytkownika nie został poparty dowodami, ponieważ z powodu braku odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisja nie mogła ocenić, jak istotne są dla przedsiębiorstwa koszty kwasu tłuszczowego wyrażone jako procent kosztów całkowitych lub obrotu. W związku z powyższymi argumentami te zostały odrzucone.
- (472) Prawdopodobny wpływ środków na konkurentów spoza Unii oraz ryzyko przeniesienia działalności nie zostały poparte dowodami. Czynniki, które mogłyby złagodzić wpływ ceł na użytkowników, omówiono ponadto w motywie 455.
- (473) Przedsiębiorstwo Wilmar zasugerowało, że koszt kwasu tłuszczowego jako surowca na rynku unijnym wzrośnie o około 32,9 %⁽⁵⁹⁾.
- (474) Takie szacunki wyolbrzymiają jednak prawdopodobny wzrost kosztów dla użytkowników. Wynika to z faktu, że przywóz z Indonezji stanowił około 20 % konsumpcji, a w przypadku użytkowników zaopatrywanych przez przemysł Unii lub korzystających z produktów przywożonych z innych źródeł wzrost kosztów będzie prawdopodobnie znacznie niższy. Ponadto przywóz z państw trzecich, takich jak Malezja, nieuchronnie wzrośnie w okresie obowiązywania środków ze względu na lepsze warunki rynkowe i mniejszą presję cenową ze strony Indonezji.
- (475) Przedsiębiorstwo Wilmar zwróciło też uwagę, że mniejszy przywóz oleju roślinnego, zwłaszcza z Ukrainy, ograniczy możliwości pozyskiwania surowców przez przemysł Unii.
- (476) Komisja zauważyła, że zarzuty te odnoszą się do zmian, które nastąpiły po okresie objętym dochodzeniem. Nie udowodniono, jaki byłby wpływ tych zmian na rynek unijny ani czy zmiany takie mają trwały charakter, gdyż w art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stwierdzono, iż informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę. W związku z powyższymi argumentami te zostały odrzucone.
- (477) Komisja nie mogła zatem przyjąć argumentów, że wystąpi ogólny brak dostaw kwasu tłuszczowego na rzecz użytkowników w Unii. W przypadku problemów z dostawami dotyczących konkretnych produktów wszelkie zakłócenie rynku będzie prawdopodobnie tymczasowe, tj. będzie trwało, dopóki producenci i ich klienci nie dostosują się do nowej sytuacji rynkowej.

7.9.3. Wniosek dotyczący interesu użytkowników

- (478) Mając na względzie uwagi przedstawione przez zainteresowane strony oraz na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy, jasne jest, że w przypadku największych sektorów konsumpcji kwasu tłuszczowego (sektory środków czystości, produktów kosmetycznych, produktów do prania i produktów do higieny osobistej) wpływ wprowadzenia środków nie byłby duży, ponieważ sektory te byłyby w stanie wchłonąć wszelkie wzrosty kosztów, które nie mogłyby zostać przeniesione na klientów.
- (479) W przypadku pozostałych sektorów istnieją pewne dowody na to, że wzrost kosztów może nastąpić i że będzie miał wpływ na rentowność. Tylko dwie grupy zdecydowały się jednak na pełną współpracę w toku dochodzenia w celu potwierdzenia swoich argumentów.
- (480) W przypadku wszystkich użytkowników kilka kwestii, takich jak przetwarzanie pod kontrolą celną w odniesieniu do przywozu kwasu tłuszczowego, który będzie wykorzystywany do wytwarzania produktów wywożonych, złagodzi wpływ wszelkich wzrostów kosztów. Nie we wszystkich produktach wytwarzanych przez użytkowników wykorzystywany jest kwas tłuszczowy. Co więcej, około 80 % kwasu tłuszczowego zużywanego na rynku unijnym nie pochodzi z Indonezji, a zatem nie będzie podlegał bezpośredniemu wpływowi środków.
- (481) Środki antydumpingowe mają na celu zwiększenie unijnych cen importowych (płaconego cła) w przypadku państwa, którego dotyczy postępowanie. Prawdopodobnie wzrosną również ceny importowe z państw trzecich oraz ceny przemysłu Unii. Aby jednak przemysł Unii mógł przetrwać, musi działać na uczciwszych zasadach w stosunku do indonezyjskich producentów eksportujących na rynku unijnym. Rynek unijny potrzebuje czasu na dostosowanie się do nowych warunków i w tym okresie mogą wystąpić pewne negatywne skutki dla poszczególnych uczestników rynku i sektorów wykorzystujących produkt objęty postępowaniem. Jak wspomniano powyżej, oczekiwano zwiększonych inwestycji ze strony producentów unijnych w celu zwiększenia mocy produkcyjnych. Niektóre z tych inwestycji umożliwiłyby przedsiębiorstwom należącym do przemysłu Unii dostarczanie szerszego asortymentu kwasów tłuszczowych lub zwiększenie produkcji określonych produktów. To, że producent unijny nie był w stanie dostarczyć na rynek określonych produktów w obecnych warunkach nieuczciwej konkurencji, nie oznacza, że producenci unijni nie mają zdolności dostosowania się do nowych warunków rynkowych ukształtowanych przez wprowadzenie środków.

⁽⁵⁹⁾ 32,9 % to stawka cła antydumpingowego mająca zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw współpracujących, wskazana w dokumencie dotyczącym ostatecznego ujawnienia.

- (482) Komisja utrzymuje, że taki wzrost kosztów jest konieczny, aby umożliwić przemysłowi Unii uczciwą konkurencję na poziomie cen, który nie zagraża rentowności tego przemysłu. Oczywiście jest, że rentowność przedstawiona w tabeli 10 nie jest trwała, a w interesie wszystkich użytkowników leży kontynuacja produkcji szerokiego asortymentu kwasów tłuszczowych w Unii. Oczekiwane wzrosty kosztów dla użytkowników nie są uznawane za nieproporcjonalne.
- (483) W związku z tym, biorąc pod uwagę opinie wszystkich zainteresowanych stron, które się zgłosiły, Komisja stwierdziła, że wprowadzenie środków nie będzie miało nieproporcjonalnego wpływu na użytkowników.

7.10. Interes dostawców

- (484) Dostawcami surowców w Unii są głównie producenci łoju i oleju roślinnego. Chociaż ci dostawcy surowców nie podjęli współpracy w ramach niniejszego dochodzenia, oczywiście jest, że wprowadzenie środków przyniosłoby korzyści dostawcom również w perspektywie długoterminowej, ponieważ przemysł Unii zużywa znaczne ilości łoju i olejów roślinnych produkowanych w Unii.

7.11. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (485) Na podstawie powyższego Komisja stwierdziła, że nie ma przekonujących powodów wskazujących, że wprowadzenie środków w odniesieniu do przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji nie leży w interesie Unii.

8. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (486) Biorąc pod uwagę wnioski Komisji dotyczące dumpingu, wynikającej z niego szkody, związku przyczynowego, poziomu środków i interesu Unii, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.
- (487) Jak wynika z powyższej oceny, ostateczne cła antydumpingowe ustala się na poziomie marginesu dumpingu w odniesieniu do przedsiębiorstwa Wilmar.
- (488) W odniesieniu do Grupy Musim Mas Komisja zbadała, czy cło niższe od marginesu dumpingu wystarczyłoby do usunięcia szkody. Ponieważ stwierdzono zakłócenia handlu surowcami w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego, mianowicie w formie należności celnych wywozowych i opłat wywozowych w przypadku surowego oleju palmowego i surowego oleju z nasion palmowych, Komisja stwierdziła, że – jak przewidziano w art. 7 ust. 2b rozporządzenia podstawowego – w interesie Unii leżałoby ustalenie kwoty cła na poziomie marginesu dumpingu, ponieważ cło niższe od marginesu dumpingu nie wystarczyłoby do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii.
- (489) Cło ostateczne dla pozostałych współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą w Indonezji opiera się na średnim ważonym marginesie dumpingu ustalonym powyżej w odniesieniu do obu przedsiębiorstw objętych próbą.
- (490) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy (wywóz współpracujących producentów eksportujących stanowił całość łącznego przywozu w okresie objętym dochodzeniem), poziom cła ogólnokrajowego opierał się na najwyższym marginesie dumpingu obu współpracujących eksporterów objętych próbą.
- (491) W związku z powyższym stawki ostatecznego cła antydumpingowego, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii przed ocleniem, powinny być następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu	Ostateczny margines szkody	Cło antydumpingowe
P.T. Musim Mas	46,4 %	46,4 %	46,4 %
P.T. Wilmar Nabati Indonesia	15,2 %	38,7 %	15,2 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	26,6 %	41,5 %	26,6 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	46,4 %	46,4 %	46,4 %

- (492) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Te stawki celne mają zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty objęte postępowaniem, wytworzone przez dowolne inne przedsiębiorstwo, które nie zostało konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, podlegają stawce cła stosowanej względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. Nie powinny one być objęte żadną z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.
- (493) W celu zapewnienia należytego egzekwowania ceł antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące wszystkich pozostałych przedsiębiorstw należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem.
- (494) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z dużą różnicą w stawkach celnych potrzebne są szczególne środki gwarantujące stosowanie indywidualnych ceł antydumpingowych. Przedsiębiorstwa, na które nałożono indywidualne cła antydumpingowe, muszą przedstawić ważną fakturę handlową organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, powinien zostać objęty celem antydumpingowym obowiązującym wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (495) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem branym pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich muszą bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach mogą one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celów weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.
- (496) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrosło w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę struktury handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.
- (497) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że środki są na zbyt wysokim poziomie lub że nie zostały ustalone na odpowiednim poziomie i że Komisja powinna je zmniejszyć.
- (498) Środki te ustalono jednak zgodnie z metodyką przedstawioną w niniejszym rozporządzeniu i zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. Obliczenia związane z ustaleniem marginesów dumpingu i szkody ujawniono odpowiednim zainteresowanym stronom. Dlatego też twierdzenia te należy odrzucić, ponieważ w rozporządzeniu podstawowym nie przewiduje się arbitralnego ustalania ceł.
- (499) W uwagach zgłoszonych po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Ecogreen zwróciło się o wprowadzenie bezcłowego kontyngentu jako konstruktywnego środka zaradczego, który Komisja powinna zbadać, podając szereg podstaw prawnych tego twierdzenia.
- (500) Po pierwsze, powołując się bardziej szczegółowo na art. 8 rozporządzenia podstawowego, przedsiębiorstwo Ecogreen zaproponowało przystąpienie do rozmów w sprawie zobowiązania cenowego z elementem kontyngentowym. W tym względzie przypomniało, że kontyngenty stanowiły część zobowiązań przyjętych w sprawie dotyczącej paneli fotowoltaicznych⁽⁶⁰⁾, i stwierdziło, że, zgodnie z orzeczeniem zespołu orzekającego WTO w sprawie WE – Bielizna pościelowa⁽⁶¹⁾ Komisja ma obowiązek rozważenia konstruktywnych środków zaradczych w postępowaniach dotyczących członków będących krajami rozwijającymi się.
- (501) Komisja zauważyła, że, jak wspomniano w art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, złożenie oferty zobowiązania cenowego, które może przyjąć Komisja, należy do przedsiębiorstwa Ecogreen. Ofertę taką należy złożyć w określonym w prawie terminie wspomnianym w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Oferta przedsiębiorstwa Ecogreen powinna być dotrzeć do Komisji nie później niż 5 dni przed upływem terminu na zgłaszanie uwag dotyczących ostatecznego ujawnienia. Wniosek, w którym sugerowano zobowiązanie cenowe, złożono

⁽⁶⁰⁾ Decyzja Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmująca zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 26).

⁽⁶¹⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, WE – Bielizna pościelowa, WT/DS141/R, przyjęte 12 marca 2001 r., zmienione sprawozdaniem Stałego Organu Apelacyjnego WT/DS141/AB/R, DSR 2001:VI, s. 2077, pkt 6.233.

dopiero 12 września 2022 r., czyli znacznie po wspomnianym wyżej określonym w prawie terminie, i nie sformułowano żadnej konkretnej propozycji. W związku z tym nie przedstawiono żadnej oferty zobowiązania cenowego, które mogłoby zostać uwzględnione zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, i nie można było zatem zasadnie powołać się na analogię do sprawy dotyczącej paneli fotowoltaicznych i sprawy WE – Bielizna pościelowa. W związku z tym zarzut ten został odrzucony.

- (502) Po drugie, przedsiębiorstwo Ecogreen wnosiło o kontyngent bezcłowy przez analogię do nakładania kontyngentów w celu utrzymania przepływów handlowych uznanych za nieszkodliwe w kontekście środków ochronnych, innego instrumentu ochrony handlu.
- (503) W tym względzie Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że dochodzenie to było regulowane przepisami rozporządzenia podstawowego, które nie przewiduje kontyngentów bezcłowych. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (504) Po trzecie, przedsiębiorstwo Ecogreen wniosło o przyznanie kontyngentu taryfowego jako konstruktywnego środka zaradczego na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2021/2283⁽⁶²⁾, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2022/972⁽⁶³⁾, które miało umożliwić Komisji otwarcie i przyznanie kontyngentów taryfowych na towary rolne i przemysłowe.
- (505) Komisja zauważyła, że rozporządzenie (UE) 2021/2283, ostatnio zmienione rozporządzeniem (UE) 2022/972, ma zastosowanie do produktów rolnych i przemysłowych wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) 2021/2283, w przypadku gdy produkt objęty dochodzeniem nie jest wymieniony w tym załączniku pod żadnym z kodów TARIC. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (506) Przedsiębiorstwo Ecogreen wskazało także, że unijny kodeks celny przewiduje możliwość przetworzenia pewnej ilości przywiezionych produktów pod kontrolą celną (procedura uszlachetniania czynnego). Przedsiębiorstwo Ecogreen zwróciło się do Komisji o zbadanie możliwości wprowadzenia takiego ustalenia.
- (507) Komisja podkreśliła, że takie przepisy nie leżą w zakresie jej kompetencji ani w zakresie obecnego dochodzenia, które jest regulowane przepisami rozporządzenia podstawowego. W związku z tym argument ten został odrzucony.

9. PRZEPISY KOŃCOWE

- (508) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046⁽⁶⁴⁾, gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek wykorzystuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego dnia kalendarzowego każdego miesiąca.
- (509) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić wprowadzenie ostatecznych środków antydumpingowych. Wyznaczono również stronom termin do przedstawienia uwag dotyczących ujawnionych informacji.
- (510) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Wprowadza się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasów tłuszczowych o długości łańcucha węglowego C6, C8, C10, C12, C14, C16 lub C18, których liczba jodowa wynosi poniżej 105 g/100 g, i o stosunku wolnych kwasów tłuszczowych do trójglicerydów (stopień rozszczepienia) wynoszącym co najmniej 97 %, w tym:

- pojedynczy kwas tłuszczowy (zwany również „czystą frakcją”), oraz
- mieszanki zawierające kombinację dwóch lub kilku długości łańcuchów węglowych,

⁽⁶²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2021/2283 z dnia 20 grudnia 2021 r. otwierające i ustalające sposób zarządzania autonomicznymi kontyngentami taryfowymi Unii na niektóre produkty rolne i przemysłowe oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1388/2013 (Dz.U. L 458 z 22.12.2021, s. 33).

⁽⁶³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2022/972 z dnia 17 czerwca 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2021/2283 otwierającego i ustalającego sposób zarządzania autonomicznymi kontyngentami taryfowymi Unii na niektóre produkty rolne i przemysłowe (Dz.U. L 167 z 24.6.2022, s. 10).

⁽⁶⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

z wyłączeniem kwasów tłuszczowych certyfikowanych w ramach dobrowolnego systemu ⁽⁶⁵⁾ produkcji zrównoważonych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy uznanego przez Komisję Europejską na podstawie art. 30 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001 lub krajowego systemu certyfikacji ustanowionego na podstawie art. 30 ust. 6 tej samej dyrektywy, obecnie objętych kodami CN ex 2915 70 40, ex 2915 70 50, ex 2915 90 30, ex 2915 90 70, ex 2916 15 00, ex 3823 11 00, ex 3823 12 00, ex 3823 19 10 i ex 3823 19 90 (kodami TARIC: 2915 70 40 95, 2915 70 50 10, 2915 90 30 95, 2915 90 70 95, 2916 15 00 10, 3823 11 00 20, 3823 11 00 70, 3823 12 00 20, 3823 12 00 70, 3823 19 10 30, 3823 19 10 70, 3823 19 90 70 i 3823 19 90 95) i pochodzących z Indonezji.

2. Stawki ostatecznego cła antydumpingowego mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, dla produktu opisanego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione przedsiębiorstwa, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe	Dodatkowy kod TARIC
P.T. Musim Mas	46,4 %	C880
P.T. Wilmar Nabati Indonesia	15,2 %	C881
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku	26,6 %	Zob. załącznik.
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	46,4 %	C999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać opatrzone datą oświadczenie podpisane przez pracownika podmiotu wystawiającego taką fakturę, z podaniem jego imienia, nazwiska i stanowiska, przy czym takie oświadczenie sporządza się w sposób następujący: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) (produktu objętego postępowaniem) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w [państwie, którego dotyczy postępowanie]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

4. W przypadku gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu, w związku z czym cena faktycznie zapłacona lub należna jest ustalana w drodze proporcjonalnego podziału w celu określenia wartości celnej na podstawie art. 131 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ⁽⁶⁶⁾, wysokość cła antydumpingowego obliczoną na podstawie określonych powyżej stawek pomniejsza się o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu podziałowi ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Jeżeli nowy producent eksportujący z Indonezji przekaże Komisji wystarczające dowody, załącznik można zmienić poprzez dodanie tego nowego producenta eksportującego do wykazu współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, a więc podlegających odpowiedniej średniej ważonej stawce cła antydumpingowego, mianowicie 26,6 %. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody potwierdzające, że:

- nie dokonywał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 pochodzących z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem (od 1 października 2020 r. do 30 września 2021 r.);
- nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym niniejszym rozporządzeniem; oraz
- faktycznie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 pochodzących z Indonezji albo stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znaczącej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

⁽⁶⁵⁾ Wykaz dobrowolnych systemów uznanych przez Komisję jest dostępny pod adresem: https://energy.ec.europa.eu/topics/renewable-energy/bioenergy/voluntary-schemes_en

⁽⁶⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 stycznia 2023 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

Indonezyjscy współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą:

Nazwa	Dodatkowy kod TARIC
P.T. Nubika Jaya	C882
P.T. Permata Hijau Palm Oleo	
P.T. Unilever Oleochemical Indonesia	C883
P.T. Soci Mas	C884
P.T. Energi Sejahtera Mas	
P.T. Ecogreen Oleochemicals	C885
P.T. Apical Kao Chemicals	C886
P.T. Sari Dumai Sejati	
P.T. Kutai Refinery Nusantara	
P.T. Sari Dumai Oleo	
P.T. Padang Raya Cakrawala	
P.T. Asianagro Agung Jaya	
P.T. Domas Agointi Prima	C887